

รวมกฎหมายประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗

สำนักกฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คำนำ

หนังสือรวมกฎหมายประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗ เป็นการรวบรวมพระราชบัญญัติ รวมจำนวนทั้งสิ้น ๒๕ ฉบับ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาในปี พุทธศักราช ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเนื้อหาของพระราชบัญญัติที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย รวมทั้งสรุปลสาระสำคัญของกฎหมายที่มีการแก้ไขในแต่ละฉบับเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการค้นคว้าอ้างอิง และเพื่อเผยแพร่ให้แก่สมาชิกสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ หน่วยงานภายในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนประชาชนผู้สนใจใฝ่ศึกษาทั่วไป

นายจเร พันธุ์เปรื่อง
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
กันยายน ๒๕๕๘

คำนำ

การจัดทำหนังสือรวมกฎหมายประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗ กลุ่มงานพัฒนากฎหมาย สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เป็นการรวบรวมพระราชบัญญัติ จำนวน ๒๕ ฉบับ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาในปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยแต่ละฉบับได้นำเหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย พร้อมทั้งได้สรุปสาระสำคัญของกฎหมายที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมตั้งแต่ ฉบับแรกถึงฉบับปัจจุบันมาจัดทำเป็นบันทึกท้ายพระราชบัญญัติ เพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าเพิ่มเติมถึงเหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติมในแต่ละครั้งและเพื่อความสะดวกในการค้นคว้ากฎหมายย้อนไปยังฉบับก่อนๆ

ทั้งนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือรวมกฎหมายประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗ จะเป็นประโยชน์แก่สมาชิกสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ และประชาชนทั่วไปที่สนใจ หากมีข้อผิดพลาดประการใด คณะผู้จัดทำขออภัยมา ณ ที่นี้ และขอรับไว้พิจารณาเพื่อการปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป

กลุ่มงานพัฒนากฎหมาย สำนักกฎหมาย
กันยายน ๒๕๕๘

คณะที่ปรึกษา

นายคุณวุฒิ ตันตระกูล
ว่าที่ร้อยตำรวจตรีอาพันธ์ สุขะนันท์
นายกุลพล วัชรกาฬ

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานพัฒนากฎหมาย

คณะผู้จัดทำ

นางจรรุวรรณ ดวงวิชัย
นางวนิดา อินทรอำนวย
นางสาววรรณวิษ สว่างแจ้ง
นางธิดารัตน์ อุ่ณจันทร์
นางวัลลภา ทองบางไทร
นางศิริวัฒน์ ใสหนู

วิทยากรชำนาญการพิเศษ
วิทยากรชำนาญการพิเศษ
วิทยากรชำนาญการพิเศษ
วิทยากรชำนาญการ
เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลอาวุโส
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน

<http://www.parliament.go.th/elaw>

กลุ่มงานพัฒนากฎหมาย สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
โทร. ๐ ๒๓๕๗ ๓๑๐๐ ต่อ ๓๑๓๐ หรือ ๓๒๑๐

รายละเอียดประกอบการใช้

หนังสือรวมกฎหมายปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ นี้ มีกฎหมายจำนวนทั้งสิ้น ๒๕ ฉบับ โดยมีข้อมูลภายใต้กฎหมายแต่ละฉบับ ประกอบด้วยข้อมูล ๓ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ กฎหมายที่ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๗

กฎหมายที่ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษาในปี พุทธศักราช ๒๕๕๗ ประกอบด้วยพระราชบัญญัติ จำนวน ๒๕ ฉบับ โดยจัดเรียงชื่อเรื่องตามลำดับพยานุชนะไทย ก-ฮ

ส่วนที่ ๒ บันทึกท้ายกฎหมาย

บันทึกท้ายกฎหมาย คณะผู้จัดทำได้สืบค้นเหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย ในแต่ละเรื่อง ตั้งแต่ฉบับแรกซึ่งยังคงใช้บังคับอยู่ จนถึงฉบับแก้ไขเพิ่มเติมที่ประกาศใช้ในปัจจุบัน รวมทั้งวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของกฎหมายฉบับก่อนๆ เพื่อนำมาจัดทำบันทึกท้ายพระราชบัญญัติด้วย

ส่วนที่ ๓ ข้อมูลการพิจารณาร่างกฎหมาย (ภาคผนวก)

ข้อมูลการพิจารณาร่างกฎหมายประกอบด้วยข้อมูลวันที่มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยเรียงตามลำดับการพิจารณาตั้งแต่ร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาในสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จนถึงวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สารบัญ

ชื่อเรื่อง	หน้า
คำนำ	ก-ข
คณะผู้จัดทำ	ค
รายละเอียดประกอบการใช้	ง
๑. พระราชบัญญัติกองอาสารักษาดินแดน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๗	๑ - ๓
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔ - ๗
๒. พระราชบัญญัติการกลับไปใช้สิทธิในบำเหน็จบำนาญตาม พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ พ.ศ. ๒๕๕๗	๘ - ๑๕
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๑๖ - ๑๘
๓. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๙ - ๒๓
๔. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๔ - ๒๖
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๒๗ - ๔๓
๕. พระราชบัญญัติการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๔ - ๕๒
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๕๓ - ๕๕
๖. พระราชบัญญัติการถวายความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๗	๕๖ - ๖๐
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๖๑ - ๖๓
๗. พระราชบัญญัติการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๗	๖๔ - ๗๒
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๗๓ - ๗๖
๘. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๗	๗๗ - ๘๓
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๘๔ - ๑๐๓
๙. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๘) พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๐๔ - ๑๐๖
๑๐. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๙) พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๐๗ - ๑๐๙
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๑๑๐ - ๒๑๔
๑๑. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๑๕ - ๒๒๐
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๒๒๑ - ๒๓๒
๑๒. พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘	๒๓๓ - ๓๑๘
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๓๑๙ - ๓๒๐
๑๓. พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๒๑ - ๓๒๓
๑๔. พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๒๔ - ๓๒๖
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๓๒๗ - ๓๓๖
๑๕. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๓๗ - ๓๔๓
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๓๔๔ - ๓๕๒
๑๖. พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๕๓ - ๓๖๒
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๓๖๓ - ๓๖๖

๑๗. พระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๖๗ - ๓๘๔
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๓๘๕ - ๓๘๔
๑๘. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๘๕ - ๔๐๐
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔๐๑ - ๔๑๓
๑๙. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๑๔ - ๔๑๖
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔๑๗ - ๔๑๙
๒๐. พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่าง ถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๒๐ - ๔๒๗
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔๒๘ - ๔๒๙
๒๑. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๓๐ - ๔๓๓
๒๒. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๓๔ - ๔๓๗
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔๓๘ - ๔๗๓
๒๓. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๗๔ - ๔๘๐
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๔๘๑ - ๔๘๖
๒๔. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	๔๘๗ - ๔๙๙
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๕๐๐ - ๕๐๔
๒๕. พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	๕๐๕ - ๕๑๐
- บันทึกท้ายพระราชบัญญัติฯ	๕๑๑ - ๕๑๔

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

- ข้อมูลการพิจารณาร่างกฎหมายและวันประกาศราชกิจจานุเบกษา ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗

พระราชบัญญัติ

งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ

พ.ศ. ๒๕๕๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ให้ตั้งเป็นจำนวน รวมทั้งสิ้น ๒,๕๗๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำแนกเป็นรายจ่ายตามที่ระบุต่อไปในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ งบประมาณรายจ่ายงบกลาง ในความควบคุมของกระทรวงการคลังและสำนักงานงบประมาณ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๓๗๕,๗๐๘,๐๙๖,๔๐๐ บาท จำแนกดังนี้

(๑) ค่าใช้จ่ายตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ๒,๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

(๒) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเสด็จพระราชดำเนินและ
ต้อนรับประมุขต่างประเทศ ๘๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

(๓) ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลข้าราชการ
ลูกจ้าง และพนักงานของรัฐ ๖๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

(๔) ค่าใช้จ่ายชดใช้เงินทดรองราชการ
เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

(๕) เงินชดเชยค่างานสิ่งก่อสร้าง		๑,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๖) เงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น		๘๘,๘๒๓,๖๘๐,๕๐๐	บาท
(๗) เงินเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ		๑๔๔,๘๔๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๘) เงินช่วยเหลือข้าราชการ ลูกจ้าง และพนักงานของรัฐ		๕,๐๒๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๙) เงินเลื่อนเงินเดือนและเงินปรับวุฒิข้าราชการ		๑๖,๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๑๐) เงินสำรอง เงินสมทบ และเงินชดเชยของข้าราชการ		๔๕,๔๑๑,๔๑๕,๙๐๐	บาท
(๑๑) เงินสมทบของลูกจ้างประจำ		๘๐๖,๐๐๐,๐๐๐	บาท
มาตรา ๕ งบประมาณรายจ่ายของสำนักนายกรัฐมนตรีและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น จำนวน ๓๓,๔๑๗,๕๗๓,๗๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี	รวม	๑,๔๒๑,๒๗๓,๖๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๑๓๕,๙๔๖,๑๐๐	บาท
(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๔๓,๖๐๐,๐๐๐	บาท
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๘๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๔) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๘๐๙,๒๐๕,๖๐๐	บาท
(๕) แผนงานส่งเสริมการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น		๒๔๗,๕๒๑,๙๐๐	บาท
๒. กรมประชาสัมพันธ์	รวม	๓,๐๕๑,๐๔๐,๙๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๔๖,๗๔๐,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๓,๐๐๔,๓๐๐,๙๐๐	บาท
๓. สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	รวม	๒๑๑,๙๑๖,๖๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๔,๙๓๙,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๑๘๖,๙๗๗,๖๐๐	บาท

๔.	สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี	รวม	๖,๗๙๘,๕๗๓,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๕,๕๖๑,๘๓๘,๘๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๕๐๙,๓๙๘,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๗๒๗,๓๓๖,๒๐๐ บาท	
๕.	สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	รวม	๙๐๑,๒๔๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๙๐๑,๒๔๖,๘๐๐ บาท	
๖.	สำนักข่าวกรองแห่งชาติ	รวม	๖๐๖,๔๘๘,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๖๐๖,๔๘๘,๔๐๐ บาท	
๗.	สำนักงบประมาณ	รวม	๗๙๕,๔๕๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๗๙๕,๔๕๖,๘๐๐ บาท	
๘.	สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ	รวม	๑๙๓,๑๘๙,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๑๙๓,๑๘๙,๒๐๐ บาท	
๙.	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	รวม	๔๑๒,๑๒๕,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๐,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๒๗,๘๒๓,๖๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๓๖๔,๑๐๑,๖๐๐ บาท	
๑๐.	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน	รวม	๒,๔๐๕,๑๓๐,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๓,๗๗๐,๙๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๔๙,๙๗๑,๕๐๐ บาท	

	(๓) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๒,๓๓๑,๓๘๗,๘๐๐ บาท	
๑๑.	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ	รวม	๕๔๓,๑๓๔,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๑๕๗,๗๑๘,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๗๒,๔๑๔,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๑๙,๕๙๐,๒๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๒๙๓,๔๑๑,๐๐๐ บาท	
๑๒.	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ	รวม	๓๐๓,๔๗๑,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑๗,๐๘๗,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๕๗๖,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๒๘๑,๘๐๘,๘๐๐ บาท	
๑๓.	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	รวม	๘๖๖,๖๑๔,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๘๒๖,๓๒๕,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๔๐,๒๘๙,๐๐๐ บาท	
๑๔.	กองอำนวยการรักษาความมั่นคง ภายในราชอาณาจักร	รวม	๘,๙๐๖,๔๗๘,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘,๑๙๑,๑๘๑,๔๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๕๒๗,๕๙๒,๒๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๘๗,๗๐๕,๐๐๐ บาท	
๑๕.	สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย	รวม	๑,๕๖๗,๘๔๗,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๕๖๗,๘๔๗,๓๐๐ บาท	

๑๖. สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ	รวม	๒๒๗,๖๓๐,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๒๒๗,๖๓๐,๕๐๐ บาท	
๑๗. สำนักงานรับรองมาตรฐานและ			
ประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)	รวม	๗๕๔,๖๓๕,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานขยายโอกาสและ			
พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๕๔,๖๓๕,๐๐๐ บาท	
๑๘. สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ			
(องค์การมหาชน)	รวม	๑,๐๘๖,๒๗๔,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ			
กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๑,๐๐๓,๘๖๘,๙๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้			
จากการท่องเที่ยวและบริการ		๘๒,๔๐๖,๐๐๐ บาท	
๑๙. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อ			
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)	รวม	๕๐๕,๒๐๗,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ			
กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๓๖๙,๐๔๗,๘๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้			
จากการท่องเที่ยวและบริการ		๑๓๖,๑๖๐,๐๐๐ บาท	
๒๐. สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้			
(องค์การมหาชน)	รวม	๖๙๗,๗๒๔,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานขยายโอกาสและ			
พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๖๙๗,๗๒๔,๑๐๐ บาท	
๒๑. สถาบันบริหารจัดการธนาคารที่ดิน			
(องค์การมหาชน)	รวม	๑๕,๒๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ			
ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๕,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
๒๒. สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)	รวม	๓๙๓,๖๕๕,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ			
ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๙๓,๖๕๕,๕๐๐ บาท	
๒๓. สำนักงานพัฒนาพิงคนคร (องค์การมหาชน)	รวม	๗๕๓,๒๕๗,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ			
กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๖๓๙,๖๘๙,๙๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้			
จากการท่องเที่ยวและบริการ		๑๑๓,๕๖๘,๐๐๐ บาท	

มาตรา ๖ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงกลาโหมและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น
จำนวน ๑๙๒,๙๔๙,๐๙๐,๒๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม	รวม	๗,๗๗๑,๒๖๘,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๗,๕๖๗,๗๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๖,๙๖๕,๗๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานเงินทุน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๘๘๘,๗๙๔,๗๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๖,๘๔๕,๔๒๔,๐๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒,๕๑๖,๖๐๐	บาท	
๒.	กรมราชองครักษ์	รวม	๖๑๙,๔๗๒,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานเงินทุน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๖๑๙,๔๗๒,๗๐๐	บาท	
๓.	กองบัญชาการกองทัพไทย	รวม	๑๔,๗๗๙,๖๖๖,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๗,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๖,๒๔๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘๑,๖๘๘,๓๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานเงินทุน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๙๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๑๔,๕๑๘,๔๑๓,๙๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๕๒,๘๒๔,๔๐๐	บาท	
๔.	กองทัพบก	รวม	๙๕,๔๘๕,๖๑๐,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๓๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๖๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๔๙๒,๔๓๔,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานเงินทุน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๓๐๙,๕๕๐,๐๐๐	บาท	

	(๕) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๙๔,๒๓๕,๘๖๙,๒๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๑๗,๘๐๗,๐๐๐ บาท	
๕.	กองทัพเรือ	รวม	๓๗,๕๒๒,๑๙๑,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๔,๑๒๔,๒๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖๙๒,๑๕๑,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๑๒,๒๔๖,๑๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๓๖,๗๔๖,๐๐๐,๗๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๔๘,๖๖๙,๗๐๐ บาท	
๖.	กองทัพอากาศ	รวม	๓๕,๗๐๐,๒๒๔,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๖๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๐,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๕๓,๑๕๙,๕๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๓๕,๓๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๓๕,๓๗๕,๙๓๕,๐๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๔,๗๓๐,๓๐๐ บาท	
๗.	สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน)	รวม	๑,๐๗๐,๖๕๕,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเสริมสร้างระบบป้องกันประเทศ		๑,๐๗๐,๖๕๕,๕๐๐ บาท	
จำนวน	๑๘๕,๘๕๒,๒๒๓,๐๐๐ บาท	จำแนกดังนี้		
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง	รวม	๙๓๗,๓๖๒,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๙๓๗,๓๖๒,๙๐๐ บาท	

๒. กรมธนารักษ์	รวม	๓,๕๙๓,๙๓๔,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๓,๕๙๓,๙๓๔,๔๐๐	บาท	
๓. กรมบัญชีกลาง	รวม	๑,๖๑๙,๓๙๗,๙๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๑,๖๑๙,๓๙๗,๙๐๐	บาท	
๔. กรมศุลกากร	รวม	๓,๓๘๓,๕๙๓,๘๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๘๖,๔๔๔,๖๐๐	บาท	
(๒) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๓,๐๙๗,๑๔๙,๒๐๐	บาท	
๕. กรมสรรพสามิต	รวม	๔,๐๕๗,๓๖๓,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๔,๐๕๗,๓๖๓,๔๐๐	บาท	
๖. กรมสรรพากร	รวม	๙,๑๔๗,๔๒๖,๕๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๙,๑๔๗,๔๒๖,๕๐๐	บาท	
๗. สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ	รวม	๑๔๖,๓๑๔,๑๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๑๔๖,๓๑๔,๑๐๐	บาท	
๘. สำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ	รวม	๑๖๑,๗๕๑,๐๕๑,๑๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๑๐๓,๑๐๒,๕๐๐	บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๕๘๘,๐๐๐	บาท	
(๓) แผนงานบริหารจัดการหนี้ภาครัฐ		๑๖๑,๖๔๖,๓๖๐,๖๐๐	บาท	
๙. สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง	รวม	๕๕๙,๗๐๖,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๕๕๑,๔๐๙,๒๐๐	บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๒๙๗,๔๐๐	บาท	
๑๐. สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจ กับประเทศเพื่อนบ้าน (องค์การมหาชน)	รวม	๖๕๖,๐๗๒,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศและรักษาผลประโยชน์ของชาติ		๖๕๖,๐๗๒,๓๐๐	บาท	

มาตรา ๘ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงการต่างประเทศ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๘,๕๖๗,๔๐๘,๒๐๐ บาท
จำแนกดังนี้

๑. สำนักงานปลัดกระทรวง			
การต่างประเทศ	รวม	๘,๕๖๗,๔๐๘,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ			
ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ			
พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๕,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมความสัมพันธ์			
ระหว่างประเทศและรักษาผลประโยชน์ของชาติ		๘,๔๕๐,๗๕๘,๒๐๐ บาท	

มาตรา ๙ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ให้ตั้งเป็นจำนวน ๗,๙๓๑,๘๒๕,๓๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑. สำนักงานปลัดกระทรวง			
การท่องเที่ยวและกีฬา	รวม	๑,๑๕๔,๖๕๗,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ			
ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๙๑,๙๒๖,๓๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ			
พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานพัฒนาและ			
เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ		๖๒๕,๓๐๒,๖๐๐ บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมและ			
พัฒนาการกีฬาและนันทนาการ		๒๐๗,๔๒๘,๑๐๐ บาท	
๒. กรมพลศึกษา	รวม	๑,๖๑๒,๘๗๑,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ			
พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๑,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและ			
เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ		๓๓,๓๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมและ			
พัฒนาการกีฬาและนันทนาการ		๑,๕๖๗,๘๗๑,๔๐๐ บาท	
๓. กรมการท่องเที่ยว	รวม	๒,๘๑๗,๓๗๓,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ			
กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๕๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท	

(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๕,๓๖๖,๐๐๐	บาท
(๓) แผนงานพัฒนาและ เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ		๒,๗๑๗,๐๐๗,๖๐๐	บาท
(๔) แผนงานป้องกันและ แก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์		๖,๐๐๐,๐๐๐	บาท
๔. สถาบันการพลศึกษา	รวม	๒,๓๔๖,๙๒๓,๓๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมและ พัฒนาการกีฬาและนันทนาการ		๒,๒๗๔,๕๕๙,๗๐๐	บาท
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๗๒,๓๖๓,๖๐๐	บาท
มาตรา ๑๐ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และ หน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๙,๕๑๑,๘๒๒,๙๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและ ความมั่นคงของมนุษย์	รวม	๑,๖๘๕,๓๕๑,๖๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑,๘๕๐,๗๐๐	บาท
(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๙,๗๗๑,๓๐๐	บาท
(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๓๒,๘๗๒,๐๐๐	บาท
(๔) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๔๒,๘๙๔,๖๐๐	บาท
(๕) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๑,๓๒๔,๓๘๑,๗๐๐	บาท
(๖) แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์		๖๓,๕๘๑,๓๐๐	บาท
๒. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ	รวม	๖,๑๙๖,๐๘๒,๓๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๑,๕๒๐,๓๐๐	บาท
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๔๕,๕๑๖,๗๐๐	บาท
(๓) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๙๒๑,๕๒๒,๔๐๐	บาท
(๔) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๔,๘๔๑,๓๙๙,๔๐๐	บาท

(๕) แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์		๓๒๖,๙๑๒,๐๐๐ บาท	
(๖) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๙,๒๑๑,๕๐๐ บาท	
๓. สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	รวม	๓๓๖,๓๒๙,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๘๐๕,๙๐๐ บาท	
(๒) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๓๐,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๓๐๒,๘๒๓,๘๐๐ บาท	
๔. สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต คนพิการแห่งชาติ	รวม	๒๗๙,๒๖๔,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๑,๗๕๓,๕๐๐ บาท	
(๒) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๖๕,๙๙๑,๖๐๐ บาท	
(๓) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๒๐๑,๕๑๙,๑๐๐ บาท	
๕. สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ	รวม	๗๖๒,๗๙๕,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑๐,๐๓๒,๕๐๐ บาท	
(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๐,๐๙๖,๑๐๐ บาท	
(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖,๔๖๓,๑๐๐ บาท	
(๔) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๕๑,๔๓๘,๕๐๐ บาท	
(๕) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๖๘๔,๗๖๔,๙๐๐ บาท	
๖. สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน)	รวม	๒๕๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๖๑,๐๖๓,๙๐๐ บาท	
(๒) แผนงานยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน		๑๙๐,๙๓๖,๑๐๐ บาท	

มาตรา ๑๑ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๘๐,๙๙๙,๕๔๑,๖๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑. สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	รวม	๑,๗๔๖,๘๔๘,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๐,๓๗๘,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑,๖๘๗,๒๓๕,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๒๙,๒๓๕,๑๐๐ บาท	
๒. กรมการข้าว	รวม	๑,๗๙๒,๘๒๐,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานเร่งรัดการประยุกต์ใช้งานวิจัยและ พัฒนาไปสู่การปฏิบัติ		๙,๖๒๔,๔๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๗,๙๑๕,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑,๓๑๗,๔๒๙,๓๐๐ บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๑๘๕,๖๘๒,๒๐๐ บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๑๔,๕๑๒,๐๐๐ บาท	
(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๔๗,๖๔๗,๖๐๐ บาท	
๓. กรมชลประทาน	รวม	๔๓,๐๕๔,๗๖๓,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๔๓,๐๕๔,๗๖๓,๕๐๐ บาท	
๔. กรมตรวจบัญชีสหกรณ์	รวม	๑,๒๔๑,๗๔๓,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๔,๔๔๔,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๓๐,๗๓๕,๘๐๐ บาท	

(๓)	แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก	๑,๑๖๙,๗๓๓,๗๐๐	บาท
(๔)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๒๖,๘๒๙,๗๐๐	บาท
๕.	กรมประมง	รวม	๓,๘๐๑,๖๑๙,๔๐๐ บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๗๘,๘๓๘,๗๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๒๗,๙๘๘,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ	๖๘๗,๔๓๙,๑๐๐	บาท
(๔)	แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร	๑,๖๙๗,๙๖๔,๕๐๐	บาท
(๕)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๓๙,๔๐๗,๔๐๐	บาท
(๖)	แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์	๑๑,๕๘๑,๘๐๐	บาท
(๗)	แผนงานอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติ	๑,๒๒๓,๑๔๘,๑๐๐	บาท
(๘)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	๓๕,๒๕๑,๘๐๐	บาท
๖.	กรมปศุสัตว์	รวม	๕,๔๙๙,๑๗๑,๖๐๐ บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๖๘,๒๕๕,๑๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๘๔,๑๖๔,๙๐๐	บาท
(๓)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ	๔,๔๓๗,๔๕๗,๙๐๐	บาท
(๔)	แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร	๗๗๕,๕๑๕,๕๐๐	บาท
(๕)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๑๐๑,๐๔๑,๒๐๐	บาท
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	๓๒,๗๓๗,๐๐๐	บาท

๗.	กรมฝนหลวงและการบินเกษตร	รวม	๑,๕๖๓,๔๒๙,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๑,๕๖๓,๔๒๙,๒๐๐	บาท	
๘.	กรมพัฒนาที่ดิน	รวม	๕,๓๕๔,๖๐๖,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๗,๘๕๖,๙๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๑๑,๒๙๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๓,๒๕๘,๙๐๑,๗๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๓๕,๙๔๕,๙๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๑,๘๗๔,๒๔๘,๕๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๖,๓๖๓,๕๐๐	บาท	
๙.	กรมวิชาการเกษตร	รวม	๔,๐๑๓,๒๙๕,๙๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการประยุกต์ใช้งานวิจัยและ พัฒนาไปสู่การปฏิบัติ		๒๔,๗๒๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๖,๕๙๖,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๗๖๔,๖๒๖,๒๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๑,๑๙๘,๙๐๐,๖๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๓๙,๙๓๑,๕๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๙๔๘,๕๒๑,๖๐๐	บาท	
๑๐.	กรมส่งเสริมการเกษตร	รวม	๕,๕๕๐,๑๖๑,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๔,๒๐๘,๐๐๐	บาท	

	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๙,๘๘๔,๑๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๔,๖๐๗,๒๓๓,๒๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๘๗๘,๘๓๖,๔๐๐	บาท	
๑๑.	กรมส่งเสริมสหกรณ์	รวม	๓,๒๓๗,๙๙๘,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๒๙๓,๖๙๙,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๓๖,๕๑๕,๗๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑๖,๕๓๕,๘๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๑๑,๘๐๓,๙๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๒,๘๗๙,๔๔๔,๒๐๐	บาท	
๑๒.	กรมหม่อนไหม	รวม	๕๔๑,๖๔๐,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘,๓๕๙,๔๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๔๘๖,๗๐๘,๑๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๒,๕๙๔,๒๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๒,๔๗๘,๘๐๐	บาท	
๑๓.	สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม	รวม	๑,๙๒๔,๓๓๙,๙๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑,๖๑๑,๐๘๖,๔๐๐	บาท	

(๒)	แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๒๕๒,๕๓๕,๑๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑๖,๔๘๑,๗๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ		๔๔,๒๓๖,๗๐๐	บาท	
๑๔.	สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ	รวม	๓๐๒,๕๐๘,๑๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๗,๖๒๓,๐๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑๖,๓๗๗,๑๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๒๓๘,๖๕๗,๖๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑๙,๘๕๐,๔๐๐	บาท	
๑๕.	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร	รวม	๖๒๓,๘๔๖,๔๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๑๕๒,๓๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๖๐๖,๙๕๙,๓๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๙,๗๓๔,๘๐๐	บาท	
๑๖.	สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน)	รวม	๕๓๗,๓๐๒,๗๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๔๕๔,๖๐๒,๗๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘๒,๗๐๐,๐๐๐	บาท	
๑๗.	สำนักงานพิพิธภัณฑสถานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน)	รวม	๒๑๓,๔๕๕,๘๐๐	บาท	คือ

	(๑) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๒๑๓,๔๕๕,๘๐๐ บาท	
มาตรา ๑๒	งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงคมนาคม ให้ตั้งเป็นจำนวน ๑๑๐,๗๒๒,๕๓๓,๕๐๐ บาท			
จำแนกดังนี้				
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม	รวม	๔๕๓,๐๕๘,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๔๑๗,๐๕๘,๔๐๐ บาท	
๒.	กรมเจ้าท่า	รวม	๔,๗๔๒,๑๒๙,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๗๕๒,๒๐๔,๘๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๓,๙๘๙,๒๓๐,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๖๐,๖๙๔,๕๐๐ บาท	
๓.	กรมการขนส่งทางบก	รวม	๒,๘๗๙,๓๕๘,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๒,๘๗๙,๓๕๘,๗๐๐ บาท	
๔.	กรมการบินพลเรือน	รวม	๑,๗๐๘,๒๕๑,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๑,๗๐๘,๒๕๑,๕๐๐ บาท	
๕.	กรมทางหลวง	รวม	๖๐,๓๓๔,๒๓๓,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๓๐,๙๓๘,๑๕๑,๑๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๒๙,๓๐๓,๕๘๐,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๖๕,๕๐๒,๐๐๐ บาท	
๖.	กรมทางหลวงชนบท	รวม	๔๐,๐๙๕,๑๕๓,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๕๕๔,๔๕๗,๓๐๐ บาท	

(๒) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๑๖,๘๖๙,๙๖๑,๘๐๐	บาท
(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๕๖๒,๑๙๕,๖๐๐	บาท
(๔) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๒๒,๑๐๘,๕๓๘,๗๐๐	บาท
๗. สำนักงานนโยบายและ แผนการขนส่งและจราจร	รวม	๕๑๐,๓๔๘,๑๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๔๖,๘๘๕,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๔๖๓,๔๖๓,๑๐๐	บาท
มาตรา ๑๓ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและหน่วยงาน ในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๓๐,๒๔๕,๔๒๐,๖๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	รวม	๑,๔๖๒,๙๗๖,๒๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ		๑๔๕,๑๘๘,๔๐๐	บาท
(๓) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๑,๓๐๕,๗๘๗,๘๐๐	บาท
๒. กรมควบคุมมลพิษ	รวม	๕๔๒,๒๓๗,๒๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๘,๒๔๗,๑๐๐	บาท
(๒) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๕๑๓,๙๙๐,๑๐๐	บาท
๓. กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	รวม	๑,๒๔๑,๓๗๘,๒๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๖๐๐,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ		๕๓,๒๖๐,๔๐๐	บาท
(๓) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๒๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท

	(๔) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑,๑๔๔,๕๑๗,๘๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๔.	กรมทรัพยากรธรณี	รวม	๖๒๗,๐๔๓,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศ		๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๕๑๒,๘๙๗,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๑๐๖,๙๔๖,๖๐๐ บาท	
๕.	กรมทรัพยากรน้ำ	รวม	๗,๕๙๓,๑๖๒,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๗,๕๙๓,๑๖๒,๘๐๐ บาท	
๖.	กรมทรัพยากรน้ำบาดาล	รวม	๒,๑๗๕,๐๕๓,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๒,๑๗๕,๐๕๓,๕๐๐ บาท	
๗.	กรมป่าไม้	รวม	๔,๑๘๕,๐๑๘,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๙,๔๒๒,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศ		๑๒๘,๘๗๗,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๘๑,๐๓๗,๒๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๓,๘๙๓,๐๐๐,๙๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๖๒,๖๘๐,๓๐๐ บาท	
๘.	กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	รวม	๖๓๕,๔๕๓,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๒,๘๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๔๘๕,๒๐๓,๕๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๒๗,๔๐๐,๔๐๐ บาท	

๙. กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	รวม	๑๐,๔๕๑,๙๖๘,๘๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๔๒,๓๖๔,๗๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๓๘๙,๐๙๓,๖๐๐	บาท	
(๓) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ		๔๓,๕๕๓,๓๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๔๙๘,๘๒๖,๖๐๐	บาท	
(๕) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๙,๒๐๐,๓๖๒,๒๐๐	บาท	
(๖) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๑๘,๗๔๒,๗๐๐	บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕๘,๙๙๕,๗๐๐	บาท	
๑๐. สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	รวม	๑,๐๔๑,๒๘๖,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๐๒,๕๗๔,๕๐๐	บาท	
(๒) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๙๓๘,๗๑๒,๑๐๐	บาท	
๑๑. สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ (องค์การมหาชน)	รวม	๑๖๑,๑๐๔,๑๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๓๑,๑๐๔,๑๐๐	บาท	
๑๒. องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)	รวม	๑๒๘,๗๓๗,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๑,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจาก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ		๑๑๗,๒๓๗,๓๐๐	บาท	

มาตรา ๑๔ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและ
หน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๕,๕๙๐,๕๘๕,๕๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	รวม	๑,๓๘๘,๒๙๔,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๙๔๙,๓๔๔,๑๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๔๓๘,๙๕๐,๑๐๐ บาท	
๒.	กรมอุตุนิยมวิทยา	รวม	๑,๒๘๑,๕๒๗,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๑,๒๘๑,๕๒๗,๙๐๐ บาท	
๓.	สำนักงานสถิติแห่งชาติ	รวม	๙๐๑,๑๔๓,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๙๐๑,๑๔๓,๒๐๐ บาท	
๔.	สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๒๘๐,๕๒๘,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๒๘๐,๕๒๘,๑๐๐ บาท	
๕.	สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน)	รวม	๔๒๙,๙๙๐,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๔๒๙,๙๙๐,๖๐๐ บาท	
๖.	สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน)	รวม	๑,๓๐๙,๑๐๑,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑,๓๐๙,๑๐๑,๕๐๐ บาท	
จำนวน	มาตรา ๑๕ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงพลังงานและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น		๑,๙๗๖,๐๙๘,๔๐๐ บาท	จำแนกดังนี้
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงพลังงาน	รวม	๔๙๕,๗๖๘,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๔๙๕,๗๖๘,๖๐๐ บาท	
๒.	กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติ	รวม	๒๒๐,๓๖๕,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๒๒๐,๓๖๕,๙๐๐ บาท	

๓. กรมธุรกิจพลังงาน	รวม	๒๕๔,๖๐๕,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๒๕๔,๖๐๕,๙๐๐ บาท	
๔. กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน	รวม	๘๙๓,๒๘๙,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๘๙๓,๒๘๙,๐๐๐ บาท	
๕. สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน	รวม	๙๓,๘๔๑,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๙๓,๘๔๑,๕๐๐ บาท	
๖. สถาบันบริหารกองทุนพลังงาน (องค์การมหาชน)	รวม	๑๘,๒๒๗,๕๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน		๑๘,๒๒๗,๕๐๐ บาท	
มาตรา ๑๖ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงพาณิชย์และหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๗,๒๔๗,๑๕๔,๔๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์	รวม	๑,๒๑๗,๘๘๓,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๐,๐๖๕,๗๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๓๓,๔๐๐,๐๐๐ บาท	
(๔) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาดการค้า และการลงทุน		๑,๑๓๒,๕๑๘,๑๐๐ บาท	
๒. กรมการค้าต่างประเทศ	รวม	๔๘๒,๕๕๑,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕๔,๘๓๙,๘๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิตสร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๒๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท	

	(๓) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๔๐๔,๘๐๑,๒๐๐ บาท	
๓.	กรมการค้าภายใน	รวม	๑,๓๑๐,๔๕๓,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖๗,๓๗๓,๕๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๕๖๑,๘๑๐,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๖๐๕,๖๗๖,๘๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๗๕,๕๙๒,๘๐๐ บาท	
๔.	กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ	รวม	๓๙๒,๗๘๑,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๙,๘๒๑,๘๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๓๕๒,๙๕๙,๕๐๐ บาท	
๕.	กรมทรัพย์สินทางปัญญา	รวม	๓๑๙,๙๘๖,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๖,๓๒๑,๖๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๒๙๓,๖๖๔,๘๐๐ บาท	
๖.	กรมพัฒนาธุรกิจการค้า	รวม	๖๖๗,๑๑๘,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๓,๐๓๔,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๖๔๔,๐๘๔,๗๐๐ บาท	
๗.	กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ	รวม	๒,๒๙๙,๖๒๗,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๖๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	

(๓) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๒,๑๔๘,๖๒๗,๔๐๐ บาท	
๘. ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)	รวม	๔๒๕,๒๘๕,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๔๒๕,๒๘๕,๖๐๐ บาท	
๙. สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและ เครื่องประดับแห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๑๓๑,๔๗๖,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานเร่งรัดการประยุกต์ใช้งานวิจัยและ พัฒนาไปสู่การปฏิบัติ		๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๑๐๘,๘๔๐,๖๐๐ บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๙๓๖,๐๐๐ บาท	
มาตรา ๑๗ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงมหาดไทยและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น จำนวน ๓๔๐,๑๗๑,๖๒๖,๓๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย	รวม	๔,๑๗๗,๔๑๓,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๓๕,๑๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๖,๖๖๕,๙๐๐ บาท	
(๓) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และรักษา สถาบันพระมหากษัตริย์		๗๐,๑๖๒,๘๐๐ บาท	
(๔) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๔๓๕,๗๙๗,๓๐๐ บาท	
(๕) แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๘,๐๑๐,๐๐๐ บาท	
(๖) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๓,๖๐๑,๖๗๗,๖๐๐ บาท	
๒. กรมการปกครอง	รวม	๓๖,๔๔๖,๕๗๓,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๒๖๑,๒๗๒,๗๐๐ บาท	
(๒) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๔,๗๙๐,๕๐๐ บาท	

(๓)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒,๖๔๘,๙๙๑,๘๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๒,๙๓๑,๗๕๖,๒๐๐	บาท	
(๕)	แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๒๒,๔๑๙,๖๐๐	บาท	
(๖)	แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๓๐,๓๗๗,๓๔๒,๖๐๐	บาท	
๓.	กรมการพัฒนาชุมชน	รวม	๕,๐๒๐,๖๔๕,๖๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๕,๐๒๐,๖๔๕,๖๐๐	บาท	
๔.	กรมที่ดิน	รวม	๖,๔๙๑,๓๕๔,๓๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๕๐,๐๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๑,๒๐๖,๑๙๐,๗๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๔๓๘,๘๗๓,๖๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๒๒๙,๘๐๔,๓๐๐	บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๖๖๐,๔๔๑,๙๐๐	บาท	
(๖)	แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๓,๙๕๕,๙๙๓,๘๐๐	บาท	
๕.	กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	รวม	๕,๗๐๒,๙๗๑,๓๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และ จัดการภัยพิบัติ		๕,๗๐๒,๙๗๑,๓๐๐	บาท	
๖.	กรมโยธาธิการและผังเมือง	รวม	๒๓,๒๑๐,๕๕๗,๔๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและ กระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๔๓๕,๖๘๔,๔๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑,๑๗๖,๔๒๑,๔๐๐	บาท	

(๓)	แผนงานเงินทุน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์	๘๖๕,๓๐๐,๐๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ	๑๔๔,๓๕๓,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร	๑๓๙,๖๑๐,๕๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ	๕,๗๑๔,๓๙๒,๒๐๐ บาท	
(๗)	แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และ จัดการภัยพิบัติ	๑๔,๕๓๙,๒๓๗,๕๐๐ บาท	
(๘)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา	๑๙๕,๕๕๘,๔๐๐ บาท	
๗.	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	รวม ๒๔๒,๕๕๕,๑๑๐,๗๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๑,๑๒๒,๘๔๔,๔๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน	๓,๒๕๘,๙๗๐,๒๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข	๗,๕๔๔,๑๖๐,๐๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	๖๖,๖๘๑,๖๒๔,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด	๑,๗๕๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ	๘,๙๗๗,๒๒๐,๗๐๐ บาท	
(๗)	แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน	๑,๙๕๓,๕๖๑,๐๐๐ บาท	
(๘)	แผนงานส่งเสริมการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๑๕๑,๒๖๔,๒๓๐,๔๐๐ บาท	
๘.	กรุงเทพมหานคร	รวม ๑๕,๐๖๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน	๑,๒๖๖,๗๒๖,๙๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข	๑๐๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	๔,๖๓๘,๒๘๒,๐๐๐ บาท	

(๔)	แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น		๙,๐๔๔,๙๙๑,๑๐๐ บาท	
๙.	เมืองพัทยา	รวม	๑,๔๙๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๕๕,๘๑๕,๒๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๖๗,๔๒๒,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานส่งเสริมการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น		๑,๓๖๕,๗๖๒,๘๐๐ บาท	
มาตรา ๑๘ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงยุติธรรมและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น				
จำนวน ๒๒,๐๒๑,๔๙๙,๑๐๐ บาท จำแนกดังนี้				
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม	รวม	๗๐๘,๙๕๕,๗๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖๐,๕๔๔,๘๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๖๑๔,๔๑๐,๙๐๐ บาท	
๒.	กรมคุมประพฤติ	รวม	๑,๙๒๑,๕๐๕,๑๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑,๐๐๔,๕๙๖,๑๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๙๑๖,๙๐๙,๐๐๐ บาท	
๓.	กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ	รวม	๕๔๙,๗๑๙,๕๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๕๔๙,๗๑๙,๕๐๐ บาท	
๔.	กรมบังคับคดี	รวม	๙๒๔,๕๕๕,๘๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๙๒๔,๕๕๕,๘๐๐ บาท	

๕. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	รวม	๑,๙๖๐,๓๙๕,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๐๙,๖๕๕,๔๐๐	บาท	
(๒) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๑,๘๕๐,๗๓๙,๙๐๐	บาท	
๖. กรมราชทัณฑ์	รวม	๑๑,๓๐๑,๔๗๕,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๔๒๓,๓๐๑,๓๐๐	บาท	
(๒) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๑๐,๘๗๘,๑๗๔,๐๐๐	บาท	
๗. กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รวม	๑,๑๕๘,๑๒๖,๙๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๑,๑๕๘,๑๒๖,๙๐๐	บาท	
๘. สำนักงานกิจการยุติธรรม	รวม	๑๘๘,๑๒๓,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๐,๘๓๓,๑๐๐	บาท	
(๒) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๑๗๗,๒๙๐,๓๐๐	บาท	
๙. สถาบันนิติวิทยาศาสตร์	รวม	๒๘๓,๔๔๔,๒๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๒๘๓,๔๔๔,๒๐๐	บาท	
๑๐. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ ปรามปรามยาเสพติด	รวม	๒,๕๔๓,๑๑๑,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒,๕๔๓,๑๑๑,๔๐๐	บาท	
๑๑. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ ปรามปรามการทุจริตในภาครัฐ	รวม	๒๘๐,๗๕๐,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๒๘๐,๗๕๐,๖๐๐	บาท	
๑๒. สถาบันอนุญาโตตุลาการ	รวม	๖๒,๗๗๗,๐๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๖๒,๗๗๗,๐๐๐	บาท	

๑๓. สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย			
(องค์การมหาชน)	รวม	๑๓๘,๕๕๘,๙๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๖,๓๐๔,๔๐๐	บาท
(๒) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๑๐๒,๒๕๔,๕๐๐	บาท
มาตรา ๑๙ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงแรงงาน ให้ตั้งเป็นจำนวน		๓๓,๖๓๘,๓๓๑,๘๐๐	บาท
จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน	รวม	๑,๒๖๓,๕๙๔,๖๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๑๘,๘๘๘,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๒,๑๐๑,๔๐๐	บาท
(๓) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๑,๕๓๕,๐๐๐	บาท
(๔) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘๘,๑๔๕,๗๐๐	บาท
(๕) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๕,๑๑๒,๐๐๐	บาท
(๖) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและคุ้มครองแรงงาน		๘๕๒,๘๖๔,๙๐๐	บาท
(๗) แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาค้ามนุษย์		๔,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๘) แผนงานส่งเสริมความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศและรักษาผลประโยชน์ของชาติ		๒๖๐,๙๔๗,๖๐๐	บาท
๒. กรมการจัดหางาน	รวม	๑,๑๖๐,๐๕๓,๑๐๐	บาท คือ
(๑) แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๓,๘๗๓,๖๐๐	บาท
(๓) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๑๘๑,๐๐๐	บาท
(๔) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๘,๐๐๐,๐๐๐	บาท

(๕)	แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและคุ้มครองแรงงาน		๘๑๓,๖๒๙,๓๐๐	บาท	
(๖)	แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหา การค้ามนุษย์		๓๒๔,๓๖๙,๒๐๐	บาท	
๓.	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน	รวม	๒,๑๑๙,๕๖๙,๒๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖๑๗,๓๕๔,๒๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๓๓,๘๗๒,๒๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและคุ้มครองแรงงาน		๑,๔๖๖,๓๕๒,๘๐๐	บาท	
๔.	กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	รวม	๑,๑๐๒,๖๕๖,๗๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานสร้างความปรองดองสมานฉันท์		๓,๕๕๖,๖๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๒,๑๗๖,๔๐๐	บาท	
(๓)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๓,๑๑๐,๗๐๐	บาท	
(๔)	แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและคุ้มครองแรงงาน		๑,๐๓๘,๖๕๒,๐๐๐	บาท	
(๕)	แผนงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์		๑๔,๔๔๔,๖๐๐	บาท	
(๖)	แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๘,๕๑๖,๔๐๐	บาท	
(๗)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๒๐๐,๐๐๐	บาท	
๕.	สำนักงานประกันสังคม	รวม	๒๗,๙๙๒,๔๕๘,๒๐๐	บาท	คือ
(๑)	แผนงานพัฒนาระบบประกันสุขภาพ		๑๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒)	แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและคุ้มครองแรงงาน		๑๕,๙๙๒,๔๕๘,๒๐๐	บาท	
มาตรา ๒๐ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงวัฒนธรรมและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น					
จำนวน ๗,๐๔๗,๔๑๖,๒๐๐ บาท จำแนกดังนี้					
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม	รวม	๒,๐๒๐,๕๓๐,๓๐๐	บาท	คือ

(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๑๗,๔๘๘,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๑๙,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานพัฒนาและ เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ	๑๓๘,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม	๑,๘๔๖,๐๔๒,๓๐๐	บาท
๒.	กรมการศาสนา	รวม	๔๑๑,๗๒๖,๕๐๐ บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๕,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๑๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ	๑๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม	๓๘๓,๗๒๖,๕๐๐	บาท
๓.	กรมศิลปากร	รวม	๒,๓๑๙,๖๘๗,๙๐๐ บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๙,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๔๐,๑๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ	๙๕๖,๒๘๕,๗๐๐	บาท
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม	๑,๓๑๔,๓๐๒,๒๐๐	บาท
๔.	กรมส่งเสริมวัฒนธรรม	รวม	๗๗๙,๗๒๗,๗๐๐ บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน	๓๖,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๑๖,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ	๑๑๔,๓๔๓,๐๐๐	บาท

	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕๙๘,๓๘๔,๗๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๕.	สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย	รวม	๒๓๗,๗๑๕,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๖,๗๓๒,๘๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๕๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๕๐,๔๘๒,๙๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๖.	สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	รวม	๙๗๗,๒๓๙,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๘๗,๗๑๗,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘๗๐,๐๒๒,๔๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
๗.	ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)	รวม	๑๑๖,๙๗๙,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๔๐๕,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๑๑,๕๗๔,๔๐๐ บาท	
๘.	หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน)	รวม	๑๑๘,๒๕๒,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๑๘,๒๕๒,๐๐๐ บาท	

๙. ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน)	รวม	๖๕,๕๕๗,๓๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๖๘๙,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕๘,๘๖๘,๓๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
มาตรา ๒๑ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและหน่วยงาน ในกำกับ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๘,๘๙๖,๕๐๑,๙๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	รวม	๒,๕๙๙,๙๘๐,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๒๘๐,๓๐๐,๓๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๓๑๙,๖๖๙,๙๐๐ บาท	
๒. กรมวิทยาศาสตร์บริการ	รวม	๔๕๕,๘๓๕,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕๙,๖๓๖,๖๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๒๙๖,๑๙๙,๐๐๐ บาท	
๓. สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ	รวม	๒๔๔,๒๐๕,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๖๔๖,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๒๓๒,๕๕๙,๙๐๐ บาท	
๔. สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แห่งชาติ	รวม	๒,๙๕๒,๖๘๙,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานเร่งรัดการประยุกต์ใช้งานวิจัยและ พัฒนาไปสู่การปฏิบัติ		๑๒๔,๔๖๐,๔๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๘๒๘,๒๒๙,๔๐๐ บาท	
๕. สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ	รวม	๒๗๔,๑๑๘,๓๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๓,๓๑๓,๒๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕๕,๖๒๙,๕๐๐ บาท	
(๓) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๑๐๕,๑๗๕,๖๐๐ บาท	

๖. สำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและ ภูมิสารสนเทศ (องค์การมหาชน)	รวม	๔๗๘,๗๑๒,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๔๗๘,๗๑๒,๗๐๐ บาท	
๗. สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๓๖๖,๒๘๑,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗๒,๘๒๔,๕๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๑๙๓,๔๕๖,๗๐๐ บาท	
๘. สถาบันวิจัยแสงซินโครตรอน (องค์การมหาชน)	รวม	๓๘๖,๓๖๕,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๓๘๖,๓๖๕,๗๐๐ บาท	
๙. สถาบันวิจัยดาราศาสตร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๒๖๒,๔๔๐,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๖๒,๔๔๐,๔๐๐ บาท	
๑๐. สถาบันสารสนเทศทรัพยากรน้ำและการเกษตร (องค์การมหาชน)	รวม	๓๖๑,๓๑๗,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๖๑,๓๑๗,๗๐๐ บาท	
๑๑. สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๓๑๖,๗๖๖,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานเร่งรัดการประยุกต์ใช้งานวิจัยและ พัฒนาไปสู่การปฏิบัติ		๓๑๖,๗๖๖,๒๐๐ บาท	
๑๒. ศูนย์ความเป็นเลิศด้านชีววิทยาศาสตร์ (องค์การมหาชน)	รวม	๑๙๗,๗๘๘,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๙๗,๗๘๘,๒๐๐ บาท	
มาตรา ๒๒ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น จำนวน ๕๐๑,๓๒๖,๑๕๑,๗๐๐ บาท จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	รวม	๕๔,๐๘๗,๓๓๖,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๔,๕๕๑,๗๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘๒๑,๑๘๖,๔๐๐ บาท	

(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๔,๓๔๒,๑๒๐,๖๐๐	บาท
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓๘,๘๘๖,๘๔๐,๗๐๐	บาท
(๕)	แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๒,๖๓๗,๕๐๐	บาท
๒.	สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา	รวม	๒๔๙,๖๖๔,๗๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒๔๙,๖๖๔,๗๐๐	บาท
๓.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน	รวม	๓๑๕,๐๕๘,๓๔๒,๖๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานป้องกัน ปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑๗๕,๕๑๕,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๑๒๓,๖๑๙,๖๐๐	บาท
(๓)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑,๗๒๑,๐๐๔,๓๐๐	บาท
(๔)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒๗๐,๙๔๘,๗๐๗,๒๐๐	บาท
(๕)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๔๑,๐๘๙,๔๙๖,๕๐๐	บาท
๔.	สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	รวม	๒๐,๙๕๒,๐๓๖,๙๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานป้องกัน ปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๔๒,๕๐๐,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๐๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๘๔,๑๗๑,๐๐๐	บาท
(๔)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๕,๘๗๙,๒๒๐,๔๐๐	บาท
(๕)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๔,๖๒๗,๙๕๕,๕๐๐	บาท

(๖)	แผนงานป้องกันปราบปรามและ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๗)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๐๕,๑๙๐,๐๐๐ บาท	
๕.	สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา	รวม	๖,๔๘๓,๕๒๙,๗๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๗๙,๗๒๓,๓๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม		๙๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓,๔๔๒,๔๙๙,๘๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๖,๒๒๘,๘๐๐ บาท	
(๗)	แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑,๐๐๙,๑๕๙,๖๐๐ บาท	
(๘)	แผนงานป้องกันปราบปรามและ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๙)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๖๙๔,๙๑๘,๒๐๐ บาท	
๖.	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	รวม	๔,๓๓๒,๔๘๔,๓๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๓,๗๒๗,๓๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑๓,๖๗๖,๕๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓,๘๑๘,๒๓๘,๒๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓๖,๓๗๖,๕๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕,๗๒๔,๖๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๓๔,๗๔๑,๒๐๐ บาท	

๗. มหาวิทยาลัยขอนแก่น	รวม	๔,๖๑๓,๗๘๔,๙๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๕,๙๓๑,๓๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓,๔๖๔,๐๖๑,๒๐๐	บาท	
(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒๓,๑๒๕,๙๐๐	บาท	
(๔) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๗๙๑,๕๓๖,๔๐๐	บาท	
(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๙๖๙,๗๐๐	บาท	
(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๑๗,๑๖๐,๔๐๐	บาท	
๘. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	รวม	๓,๒๙๙,๘๕๙,๗๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๘,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒,๖๖๑,๒๖๓,๓๐๐	บาท	
(๓) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๔๔๑,๖๕๐,๐๐๐	บาท	
(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๒๐๐,๐๐๐	บาท	
(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗๗,๗๔๖,๔๐๐	บาท	
๙. มหาวิทยาลัยนเรศวร	รวม	๒,๐๙๔,๖๕๖,๙๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๙๖๖,๓๐๘,๘๐๐	บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๐๔๘,๕๐๐	บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๕๖,๕๙๗,๗๐๐	บาท	
(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘,๓๘๓,๐๐๐	บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕๑,๓๑๘,๙๐๐	บาท	

๑๐. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	รวม	๑,๐๔๑,๔๖๙,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๖๔๕,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๙๘๘,๖๑๕,๘๐๐	บาท	
(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๕,๑๖๐,๗๐๐	บาท	
(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙,๔๗๕,๖๐๐	บาท	
(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๔,๕๗๒,๕๐๐	บาท	
๑๑. มหาวิทยาลัยแม่โจ้	รวม	๑,๑๔๒,๘๙๘,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๑๐๙,๙๔๑,๖๐๐	บาท	
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๐๒๓,๙๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๖,๔๓๒,๘๐๐	บาท	
๑๒. มหาวิทยาลัยรามคำแหง	รวม	๑,๔๑๑,๖๘๙,๐๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๗๒๑,๒๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๓๕๑,๒๓๗,๔๐๐	บาท	
(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๖,๕๕๘,๙๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๒,๑๗๑,๕๐๐	บาท	
๑๓. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	รวม	๓,๔๖๑,๓๓๗,๗๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๕,๑๑๑,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒,๓๘๒,๒๖๐,๔๐๐	บาท	
(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓๙,๔๘๔,๘๐๐	บาท	

	(๔) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๙๖๖,๗๕๗,๘๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนา วิทยาศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๓๙๑,๕๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕๔,๓๓๒,๒๐๐ บาท	
๑๔.	มหาวิทยาลัยศิลปากร	รวม	๑,๓๖๔,๒๖๙,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๑๕๙,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๒๘๐,๖๓๒,๒๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๗,๔๒๖,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาวิทยาศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒๖,๒๕๑,๙๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๕,๗๙๙,๘๐๐ บาท	
๑๕.	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	รวม	๕,๐๒๓,๐๘๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๔,๘๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๘๑,๖๔๘,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓,๘๗๖,๖๖๔,๖๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙,๖๔๔,๐๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๗๕๓,๒๒๒,๓๐๐ บาท	
	(๗) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาวิทยาศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘,๕๘๒,๒๐๐ บาท	
	(๘) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗๓,๙๗๕,๐๐๐ บาท	
๑๖.	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	รวม	๘๒๖,๗๕๖,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท	

	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๐๐,๗๘๖,๑๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๒๒๐,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๓,๗๔๙,๘๐๐ บาท	
๑๗.	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	รวม	๘๘๔,๑๘๕,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๑๓๖,๒๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๓,๕๒๑,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๔๗,๓๐๓,๔๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒๓๐,๑๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑๐๕,๑๓๖,๙๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘,๖๐๑,๖๐๐ บาท	
	(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๓,๒๕๖,๖๐๐ บาท	
๑๘.	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	รวม	๕๗๓,๙๖๕,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔๗,๔๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๔,๐๗๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๔๘,๒๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๗๔,๒๔๐,๓๐๐ บาท	
๑๙.	สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน	รวม	๑๗๗,๗๖๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๙๓๗,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๗๒,๘๒๙,๑๐๐ บาท	

	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๘๔๔,๗๐๐ บาท	
๒๐.	มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์	รวม	๗๒๑,๐๑๓,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๐๖,๓๓๐,๖๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๗๗,๙๒๓,๘๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒๖,๖๖๐,๘๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๙๒๒,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๑๗๖,๕๐๐ บาท	
๒๑.	มหาวิทยาลัยนครพนม	รวม	๗๗๓,๓๒๙,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๖๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๒๑,๕๒๕,๘๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓๘,๖๓๙,๑๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๖,๕๖๔,๕๐๐ บาท	
๒๒.	มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี	รวม	๓๕๙,๑๑๓,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๘๙๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๓๓,๗๒๒,๙๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๔,๒๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๔,๓๐๐,๘๐๐ บาท	

๒๓.	มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์	รวม	๑๖๐,๐๗๗,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๗๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๕๐,๔๘๒,๔๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๘๙๔,๘๐๐	บาท	
๒๔.	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร	รวม	๕๔๓,๐๕๖,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๒๓๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๑๙,๘๑๒,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖๕๑,๖๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๓๙๖,๘๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๔,๙๖๖,๒๐๐	บาท	
๒๕.	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	รวม	๓๙๓,๖๖๑,๓๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๗๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๗๙,๑๐๙,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๔๖๕,๔๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๑๖๑,๗๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๒๒๕,๒๐๐	บาท	
๒๖.	มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ	รวม	๑๕๓,๙๓๕,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๖๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๔๒,๖๒๒,๗๐๐	บาท	

	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๗๑๒,๘๐๐ บาท	
๒๗.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	รวม	๕๘๗,๒๑๖,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๓๗๐,๒๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒,๘๖๔,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๖๖,๒๕๔,๓๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๔๖๑,๙๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๒๖๖,๕๐๐ บาท	
๒๘.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่	รวม	๖๒๕,๓๙๘,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๖๗๐,๑๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๙๑,๕๗๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๕๐๖,๕๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๔,๒๙๖,๙๐๐ บาท	
๒๙.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	รวม	๔๓๙,๑๙๖,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๙๐๕,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๑๓,๑๘๙,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙,๘๒๙,๖๐๐ บาท	

	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๓๒๓,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๙๔๙,๔๐๐ บาท	
๓๐.	มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี	รวม	๕๔๗,๖๕๗,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๒๙,๕๘๕,๖๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖๒๒,๖๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๑๔๙,๖๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙,๔๐๐,๐๐๐ บาท	
๓๑.	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม	รวม	๕๑๕,๒๘๓,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๙๖๘,๙๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๗๙,๙๑๒,๘๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๕,๑๕๐,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๓๔๑,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๑,๙๑๐,๒๐๐ บาท	
๓๒.	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	รวม	๕๗๔,๘๖๑,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๑๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๗,๙๗๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๔๙,๒๘๗,๑๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๓๐๘,๐๐๐ บาท	

	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒๙๐,๐๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๘๔๑,๓๐๐ บาท	
๓๓.	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	รวม	๕๗๘,๓๒๓,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๐๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๔๙,๑๑๓,๙๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓,๐๕๙,๔๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๓,๑๐๐,๐๐๐ บาท	
๓๔.	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์	รวม	๔๓๗,๕๒๕,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๑๔,๐๓๓,๑๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๓,๔๓๒,๙๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๒,๐๕๙,๙๐๐ บาท	
๓๕.	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา	รวม	๕๘๒,๕๙๘,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘,๑๔๕,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๕๕,๕๐๗,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๓๙๔,๓๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๗๐๒,๖๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙,๘๕๘,๗๐๐ บาท	

๓๖.	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	รวม	๔๔๑,๖๙๒,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๒๖,๑๔๒,๔๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๓๓๓,๒๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๐,๕๑๖,๙๐๐ บาท	
๓๗.	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	รวม	๕๗๕,๒๙๐,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๓๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๔๘,๘๔๓,๕๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๓๙๘,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๒๔๘,๔๐๐ บาท	
๓๘.	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา	รวม	๓๗๘,๐๖๐,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๖๕,๔๓๖,๒๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๒๔๗,๔๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๖๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๘๒๗,๒๐๐ บาท	
๓๙.	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	รวม	๕๓๙,๓๘๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๑๕๐,๐๐๐ บาท	

(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๑๓,๓๓๔,๖๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๓๘๗,๙๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๖,๓๐๗,๕๐๐ บาท	
๔๐.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี	รวม	๔๑๐,๕๙๐,๒๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๗๐๐,๒๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๙๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๘๙,๑๖๑,๒๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๓๔๗,๕๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๑๐๐,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๓,๓๘๑,๓๐๐ บาท	
๔๑.	มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี	รวม	๔๓๙,๕๖๘,๕๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑,๐๖๒,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๑๓,๗๘๘,๓๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๘๖๒,๔๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙๙๕,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕,๐๖๐,๘๐๐ บาท	

๔๒.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์	รวม	๔๓๙,๔๙๔,๕๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๐๘๕,๔๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๙๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๑๖,๙๘๖,๗๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๔๘๕,๖๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๐,๐๓๖,๘๐๐ บาท	
๔๓.	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	รวม	๔๘๓,๑๘๘,๘๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๒๑๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๖๘,๗๖๕,๑๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙๒๔,๗๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕,๒๙๗,๙๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๙๙๑,๑๐๐ บาท	
๔๔.	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	รวม	๔๗๘,๙๑๘,๒๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๕๐๘,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๓,๔๒๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๓๘,๕๑๒,๒๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๔๒๙,๕๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๘,๐๔๘,๕๐๐ บาท	

๔๕.	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	รวม	๓๘๓,๙๖๒,๑๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๓๖๘,๕๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖๒,๒๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๐๘,๙๗๑,๘๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑,๑๐๐,๘๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๓๒๑,๐๐๐	บาท	
๔๖.	มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์	รวม	๓๖๑,๕๒๕,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๓๔๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑,๘๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๓๓,๓๙๗,๘๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๐๔๖,๑๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๔๘๗,๕๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๑,๔๕๓,๘๐๐	บาท	
๔๗.	มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด	รวม	๓๕๐,๙๖๔,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๒๑๐,๑๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๓๙,๕๘๓,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๗๕๘,๓๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓,๔๑๓,๓๐๐	บาท	

๔๘.	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี	รวม	๔๖๕,๒๕๗,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๖๖๓,๔๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๓๙,๐๔๐,๖๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖๐๕,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๙,๙๔๗,๙๐๐ บาท	
๔๙.	มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย	รวม	๓๖๖,๕๗๖,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๕๕๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๕๕,๔๓๒,๗๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑,๖๓๖,๖๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓๓๖,๑๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๙๑๖,๕๐๐ บาท	
๕๐.	มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง	รวม	๕๖๗,๖๑๐,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๘๑๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๕๕,๗๑๓,๘๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๔๑,๖๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๔๓๗,๘๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๕๐๗,๓๐๐ บาท	

๕๑.	มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ	รวม	๔๐๐,๐๗๗,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๐๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๗๖,๙๓๓,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗,๐๙๓,๙๐๐ บาท	
๕๒.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร	รวม	๔๔๕,๙๓๕,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๖๐๕,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๘๕๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๓๐,๒๘๗,๑๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๕๒๒,๕๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๘๓๗,๕๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๘๒๘,๒๐๐ บาท	
๕๓.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	รวม	๖๐๑,๓๘๒,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๔๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๖๗,๖๖๙,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๒๒,๔๑๒,๙๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๒๕๕,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒,๗๙๕,๒๐๐ บาท	

๕๔.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	รวม	๘๙๕,๗๓๙,๓๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๒๔๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๔,๕๑๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๓๔,๙๗๐,๔๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๕,๗๘๙,๘๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕,๐๕๐,๐๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๘,๑๗๙,๑๐๐ บาท	
๕๕.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	รวม	๗๗๕,๓๑๔,๓๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๑๙,๕๗๘,๒๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙,๖๒๐,๒๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๒๔๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๘,๑๗๕,๙๐๐ บาท	
๕๖.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	รวม	๖๓๗,๙๘๕,๒๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๑,๒๕๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑,๖๒๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๖๑๘,๑๑๕,๒๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔,๑๐๐,๐๐๐ บาท	

๕๗.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	รวม	๓๗๔,๙๙๕,๒๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๕๗,๖๙๒,๘๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๔๔๖,๐๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๔,๘๙๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๗,๕๖๖,๔๐๐ บาท	
๕๘.	มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง	รวม	๒๗๑,๐๘๓,๐๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒๖๔,๐๓๙,๓๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙๐๒,๓๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๖๐๐,๐๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓,๖๔๑,๔๐๐ บาท	
๕๙.	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี	รวม	๖๖๓,๔๗๙,๕๐๐ บาท	คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๗๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒)	แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑,๓๕๐,๐๐๐ บาท	
(๓)	แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๖๔๙,๐๒๑,๑๐๐ บาท	
(๔)	แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑,๒๐๔,๗๐๐ บาท	
(๕)	แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๘๙,๓๐๐ บาท	
(๖)	แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘,๑๑๔,๔๐๐ บาท	

๖๐.	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	รวม	๕๒๒,๒๐๘,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๔๓๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๔๙๕,๖๑๔,๔๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๖,๓๑๙,๓๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๓,๙๔๔,๘๐๐ บาท	
๖๑.	มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี	รวม	๕๒๓,๑๕๑,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๐๑๙,๔๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕๐๕,๘๔๓,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๙๐๐,๒๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๓๘๙,๒๐๐ บาท	
๖๒.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	รวม	๑,๔๒๒,๗๖๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๒๕๐,๔๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๓๖๔,๘๘๒,๙๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑,๓๘๑,๑๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕,๕๔๕,๒๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๔,๗๐๐,๔๐๐ บาท	

๖๓.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	รวม	๙๑๗,๘๕๒,๙๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๓๖๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๙๗,๐๕๗,๙๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๖,๒๕๔,๗๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙,๑๘๐,๓๐๐	บาท	
๖๔.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก	รวม	๖๗๗,๖๔๐,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๐๓๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๖๓๘,๕๙๙,๖๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๔,๐๑๑,๒๐๐	บาท	
๖๕.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	รวม	๙๘๑,๔๗๒,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๗๙๕,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๙๓๘,๙๔๕,๗๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๒,๒๓๑,๘๐๐	บาท	
๖๖.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลรัตนโกสินทร์	รวม	๑,๐๒๖,๒๕๙,๓๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๒๑๖,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑,๘๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๙๗๖,๗๑๑,๖๐๐	บาท	

	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๗,๑๘๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๓,๓๕๑,๗๐๐ บาท	
๖๗.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา	รวม	๑,๕๙๕,๑๔๒,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘,๕๓๒,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๕๕๖,๓๕๕,๓๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๗,๗๕๕,๓๐๐ บาท	
๖๘.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	รวม	๑,๐๗๓,๖๙๕,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๔๐๘,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๐๑๒,๓๙๒,๘๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๗,๙๐๖,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๒,๙๘๙,๐๐๐ บาท	
๖๙.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลสุวรรณภูมิ	รวม	๘๑๑,๑๔๖,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘,๑๓๗,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๗๗,๗๑๕,๔๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๒,๗๙๓,๑๐๐ บาท	

๗๐.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี				
	ราชมงคลอีสาน	รวม	๑,๖๑๐,๓๒๘,๔๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ				
	ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๓๒๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ				
	พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๕๖๐,๑๒๑,๒๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ				
	พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๔,๘๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๑,๐๘๗,๒๐๐	บาท	
๗๑.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	รวม	๑,๘๔๔,๗๓๗,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ				
	ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๘,๘๒๙,๘๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก				
	การท่องเที่ยวและบริการ		๘,๑๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ				
	พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๗๕๔,๗๐๕,๘๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ				
	พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๒๘๐,๐๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๖๑,๘๒๒,๒๐๐	บาท	
๗๒.	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	รวม	๗๔๕,๕๑๑,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ				
	ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๔๒๑,๗๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ				
	พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๖๘๓,๔๘๘,๓๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๔๘,๑๓๕,๕๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ				
	พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๓๒๐,๐๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙,๑๔๕,๗๐๐	บาท	
๗๓.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	รวม	๑,๓๖๐,๗๗๘,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ				
	ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗,๖๓๐,๓๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ				
	พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๒๖๑,๖๕๑,๓๐๐	บาท	

	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙๐,๔๙๗,๒๐๐	บาท	
๗๔.	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง	รวม	๑,๓๗๕,๓๘๗,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๕๒๘,๙๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๖,๙๕๔,๓๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๒๑๕,๔๒๔,๒๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑๓๕,๐๓๑,๒๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑,๘๓๕,๒๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๒,๖๑๔,๐๐๐	บาท	
๗๕.	มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	รวม	๑,๗๑๕,๔๒๙,๑๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๓,๖๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๕๙๕,๒๒๙,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๘๓,๐๗๖,๒๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๓,๕๒๓,๙๐๐	บาท	
๗๖.	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	รวม	๙๒๘,๕๗๕,๓๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๒๖๓,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๕๘,๕๘๐,๐๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗,๗๓๒,๓๐๐	บาท	

๗๗. มหาวิทยาลัยมหิดล	รวม	๑๓,๑๕๘,๙๖๖,๑๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖๘,๔๗๗,๑๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๑๓,๐๑๓,๐๐๐	บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗,๔๗๖,๘๖๕,๗๐๐	บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๗๙๓,๐๐๐	บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๕,๑๒๑,๔๓๑,๓๐๐	บาท	
(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๗๗๑,๑๐๐	บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๗๕,๖๑๔,๙๐๐	บาท	
๗๘. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ	รวม	๑,๘๐๑,๖๗๔,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕,๖๑๗,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๗๖๔,๓๕๓,๒๐๐	บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๑,๗๐๔,๔๐๐	บาท	
๗๙. มหาวิทยาลัยบูรพา	รวม	๑,๖๔๒,๑๖๖,๗๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒,๘๒๑,๕๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒,๓๘๕,๐๐๐	บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๓๘๕,๒๖๗,๐๐๐	บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๙,๗๑๘,๕๐๐	บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๕๗,๘๕๖,๕๐๐	บาท	
(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๖๙๘,๒๐๐	บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๗๐,๔๒๐,๒๐๐	บาท	

๘๐. มหาวิทยาลัยทักษิณ	รวม	๘๐๐,๑๙๕,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๖๔,๙๑๑,๘๐๐ บาท	
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๕,๑๒๗,๑๐๐ บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๐,๑๕๖,๑๐๐ บาท	
๘๑. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	รวม	๕,๔๔๐,๕๖๖,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕๙,๗๗๕,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๒,๑๖๔,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๕,๐๙๑,๖๑๑,๐๐๐ บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑๖,๐๖๓,๑๐๐ บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๒,๕๑๔,๐๐๐ บาท	
(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๘๑๒,๔๐๐ บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๔๕,๖๒๖,๖๐๐ บาท	
๘๒. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รวม	๕,๖๓๖,๓๙๑,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๑,๑๕๘,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๓,๖๕๗,๐๐๐ บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓,๙๗๐,๙๑๐,๐๐๐ บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๘,๕๘๒,๙๐๐ บาท	
(๕) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑,๔๐๔,๕๑๙,๑๐๐ บาท	
(๖) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๕,๐๘๐,๓๐๐ บาท	
(๗) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๒๒,๔๘๔,๔๐๐ บาท	

๘๓. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง	รวม	๑,๗๘๙,๓๖๐,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๔,๕๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๗๓๘,๘๐๔,๒๐๐	บาท	
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๒,๑๘๔,๘๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๔๓,๘๗๑,๔๐๐	บาท	
๘๔. มหาวิทยาลัยพะเยา	รวม	๑,๓๙๙,๔๓๘,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖,๓๖๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๓) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑,๓๕๒,๒๒๗,๔๐๐	บาท	
(๔) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๒,๖๗๕,๖๐๐	บาท	
(๕) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๙,๑๒๒,๑๐๐	บาท	
(๖) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๗,๐๕๓,๒๐๐	บาท	
๘๕. สถาบันดนตรีกัลยาณีวัฒนา	รวม	๑๐๔,๒๑๓,๗๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๘๗,๒๑๓,๗๐๐	บาท	
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๑๔,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๘๖. สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี	รวม	๑,๘๑๕,๓๒๙,๙๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๙๕,๒๓๖,๒๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๑,๔๒๐,๐๙๓,๗๐๐	บาท	

๘๗.	สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา	รวม	๓๑๕,๑๘๗,๙๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๑๕,๑๘๗,๙๐๐	บาท	
๘๘.	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและ สวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา	รวม	๒๑๔,๓๓๘,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๒๑๔,๓๓๘,๐๐๐	บาท	
๘๙.	โรงเรียนมหิตลวิทย์านุสรณ์	รวม	๓๔๒,๖๗๓,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๔๒,๖๗๓,๗๐๐	บาท	
๙๐.	สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและ การพัฒนา (องค์การมหาชน)	รวม	๓๙,๖๒๓,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๓๙,๖๒๓,๐๐๐	บาท	
๙๑.	สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๗๗๔,๕๐๓,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๗๗๔,๕๐๓,๘๐๐	บาท	
มาตรา ๒๓ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงสาธารณสุขและหน่วยงานในกำกับ ให้ตั้งเป็น					
จำนวน	๑๐๙,๖๕๘,๒๕๕,๑๐๐	บาท	จำแนกดังนี้		
๑.	สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข	รวม	๙๐,๒๒๓,๙๑๒,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๕,๒๐๐,๐๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๖๘,๕๙๕,๕๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘๖๒,๗๐๔,๓๐๐	บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑๑,๑๓๔,๑๐๓,๙๐๐	บาท	
	(๕) แผนงานพัฒนาระบบประกันสุขภาพ		๗๗,๘๘๒,๐๑๑,๓๐๐	บาท	
	(๖) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒๗๑,๒๘๗,๐๐๐	บาท	

๒. กรมการแพทย์	รวม	๕,๙๒๒,๕๕๕,๒๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๑๗,๔๑๓,๙๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๕,๐๔๖,๙๔๐,๒๐๐	บาท	
(๓) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๖๔๐,๐๐๑,๑๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๘,๒๐๐,๐๐๐	บาท	
๓. กรมควบคุมโรค	รวม	๓,๗๕๐,๓๒๖,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๕๒,๖๙๔,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๓,๖๗๓,๗๙๙,๔๐๐	บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๓,๘๓๓,๐๐๐	บาท	
๔. กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและ การแพทย์ทางเลือก	รวม	๓๐๐,๖๗๐,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๘,๘๙๐,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๒๔๙,๘๘๑,๙๐๐	บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๑,๘๙๘,๕๐๐	บาท	
๕. กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์	รวม	๑,๑๙๒,๔๓๙,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘๑,๑๓๗,๑๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑,๐๐๑,๔๔๖,๖๐๐	บาท	
(๓) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๙๕,๘๕๕,๗๐๐	บาท	
(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๔,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๖. กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ	รวม	๑,๐๔๐,๑๑๓,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกัน ปรามปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๓๑,๒๕๖,๘๐๐	บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๙๙๗,๘๕๖,๘๐๐	บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๗. กรมสุขภาพจิต	รวม	๒,๖๕๐,๖๐๑,๗๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๒,๔๗๘,๑๒๒,๗๐๐	บาท	
(๒) แผนงานป้องกัน ปรามปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๗๒,๔๗๙,๐๐๐	บาท	

๘. กรมอนามัย	รวม	๑,๘๗๖,๔๐๔,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑,๘๔๑,๘๖๙,๔๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๙,๕๓๕,๐๐๐ บาท	
๙. สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา	รวม	๗๙๗,๖๑๓,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๓๒,๙๓๔,๕๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๗๐๖,๗๓๗,๒๐๐ บาท	
(๓) แผนงานป้องกัน ปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๕๗,๙๔๑,๗๐๐ บาท	
๑๐. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข	รวม	๘๕,๔๐๖,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๘๕,๔๐๖,๗๐๐ บาท	
๑๑. สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ	รวม	๑,๔๒๗,๑๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาระบบประกันสุขภาพ		๑,๔๑๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
๑๒. สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ	รวม	๑๘๖,๒๙๑,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาระบบประกันสุขภาพ		๑๘๖,๒๙๑,๘๐๐ บาท	
๑๓. โรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน)	รวม	๓๗,๘๖๗,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๓๗,๘๖๗,๖๐๐ บาท	
๑๔. สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน)	รวม	๙๗,๗๗๘,๗๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๙๗,๗๗๘,๗๐๐ บาท	
๑๕. สถาบันวัคซีนแห่งชาติ (องค์การมหาชน)	รวม	๖๙,๑๗๓,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๖๙,๑๗๓,๘๐๐ บาท	
มาตรา ๒๔ งบประมาณรายจ่ายของกระทรวงอุตสาหกรรม ให้ตั้งเป็นจำนวน ๕,๘๕๖,๕๐๑,๙๐๐ บาท			
จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	รวม	๑,๗๒๒,๑๖๒,๙๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๓๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	

(๓)	แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๑,๒๗๐,๐๗๕,๒๐๐	บาท
(๔)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๘๒,๐๘๗,๗๐๐	บาท
๒.	กรมโรงงานอุตสาหกรรม	รวม	๖๑๖,๕๑๙,๗๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานฟื้นฟูความเชื่อมั่นและกระตุ้นเศรษฐกิจและการลงทุน		๑๓๗,๔๓๘,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๑,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๓)	แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๑๑,๘๖๐,๘๐๐	บาท
(๔)	แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๓๒๘,๖๔๘,๕๐๐	บาท
(๕)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑๐,๔๕๗,๗๐๐	บาท
(๖)	แผนงานป้องกันและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ		๑๐๗,๑๑๔,๗๐๐	บาท
๓.	กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	รวม	๑,๒๖๖,๓๓๐,๓๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๖๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท
(๒)	แผนงานแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๘,๐๙๙,๕๐๐	บาท
(๓)	แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๔๒,๒๔๘,๑๐๐	บาท
(๔)	แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๑๑๐,๘๐๐,๐๐๐	บาท
(๕)	แผนงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม		๙๐๓,๒๘๐,๐๐๐	บาท
(๖)	แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๒๑,๙๐๒,๗๐๐	บาท
๔.	กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	รวม	๔๘๗,๓๒๒,๗๐๐	บาท คือ
(๑)	แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๔๗๒,๖๔๓,๒๐๐	บาท

	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑๔,๖๗๙,๕๐๐ บาท	
๕.	สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	รวม	๗๘๑,๒๕๙,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๗๗๘,๖๐๒,๙๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๒,๖๕๗,๐๐๐ บาท	
๖.	สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	รวม	๖๐๐,๕๑๙,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๕๔,๙๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๓๕๒,๐๖๘,๙๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานราก		๖๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๕) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๒,๒๕๐,๒๐๐ บาท	
๗.	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	รวม	๓๘๒,๓๘๗,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๒๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร		๑๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม		๓๓๔,๗๒๑,๐๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๘,๑๖๖,๓๐๐ บาท	

มาตรา ๒๕ งบประมาณรายจ่ายของส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง ให้ตั้งเป็นจำนวน ๑๐๕,๔๑๙,๖๘๘,๑๐๐ บาท จำแนกดังนี้

๑.	สำนักราชเลขาธิการ	รวม	๘๒๙,๕๐๓,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และรักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๘๒๙,๕๐๓,๗๐๐ บาท	

๒. สำนักพระราชวัง	รวม	๓,๓๒๗,๐๕๕,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๓,๓๒๗,๐๕๕,๓๐๐	บาท	
๓. สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ	รวม	๕,๑๒๑,๒๙๗,๓๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒๖๖,๔๐๒,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานสนับสนุน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน		๑,๔๐๘,๗๒๓,๔๐๐	บาท	
(๓) แผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และ พัฒนาศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม		๓,๔๔๖,๑๗๑,๙๐๐	บาท	
๔. สำนักงานคณะกรรมการพิเศษ เพื่อประสานงานโครงการ อันเนื่องมาจากพระราชดำริ	รวม	๖๗๒,๐๔๙,๔๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๖๗๒,๐๔๙,๔๐๐	บาท	
๕. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	รวม	๑,๗๓๐,๑๒๔,๑๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๗๓๐,๑๒๔,๑๐๐	บาท	
๖. ราชบัณฑิตยสถาน	รวม	๑๖๘,๔๓๙,๐๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานขยายโอกาสและ พัฒนาคุณภาพการศึกษา		๑๖๘,๔๓๙,๐๐๐	บาท	
๗. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ	รวม	๙๐,๔๘๘,๓๙๓,๖๐๐	บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑๔,๓๐๘,๐๐๐	บาท	
(๒) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๗๔,๐๓๘,๒๐๐	บาท	
(๓) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑,๘๘๑,๖๖๕,๑๐๐	บาท	
(๔) แผนงานเทิดทูน พิทักษ์ และ รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์		๕๐๑,๑๐๒,๔๐๐	บาท	
(๕) แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๑๑,๔๒๙,๑๐๐,๓๐๐	บาท	

(๖) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒๒๕,๐๑๕,๐๐๐ บาท	
(๗) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๑,๓๔๕,๘๐๗,๖๐๐ บาท	
(๘) แผนงานป้องกันและ แก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์		๑๘๒,๔๐๐,๘๐๐ บาท	
(๙) แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๒,๐๖๖,๐๕๑,๘๐๐ บาท	
(๑๐) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และ จัดการภัยพิบัติ		๔,๒๑๓,๔๓๑,๑๐๐ บาท	
(๑๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๙,๕๘๘,๖๐๐ บาท	
(๑๒) แผนงานปฏิรูปกฎหมายและ พัฒนากระบวนการยุติธรรม		๖๘,๕๔๕,๘๘๔,๗๐๐ บาท	
๘. สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน	รวม	๓๔๐,๓๓๓,๖๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและ ประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ		๓๒๘,๑๖๗,๙๐๐ บาท	
(๓) แผนงานป้องกันปราบปราม และ บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด		๑๑,๑๖๕,๗๐๐ บาท	
๙. ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้	รวม	๒,๗๔๒,๔๙๒,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๒,๗๔๒,๔๙๒,๑๐๐ บาท	
มาตรา ๒๖ งบประมาณรายจ่ายของหน่วยงานของรัฐสภา ให้ตั้งเป็นจำนวน ๖,๖๑๓,๓๙๔,๓๐๐ บาท			
จำแนกดังนี้			
๑. สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา	รวม	๑,๓๑๒,๒๐๕,๑๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๕๑,๖๔๓,๓๐๐ บาท	
(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๑,๒๖๐,๕๖๑,๘๐๐ บาท	
๒. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร	รวม	๔,๘๗๓,๓๑๑,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๑๓๓,๒๒๔,๕๐๐ บาท	

	(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๔,๗๔๐,๐๘๖,๙๐๐ บาท	
๓.	สถาบันพระปกเกล้า	รวม	๔๒๗,๘๗๗,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๔,๙๘๒,๑๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๓๑,๗๐๕,๗๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๓๙๑,๑๙๐,๐๐๐ บาท	
มาตรา ๒๗	งบประมาณรายจ่ายของหน่วยงานของศาล	ให้ตั้งเป็นจำนวน	๒๐,๐๒๒,๔๐๗,๖๐๐ บาท	
จำแนกดังนี้				
๑.	สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ	รวม	๒๓๕,๑๐๒,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๑๙,๓๑๒,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๒๑๔,๒๙๐,๒๐๐ บาท	
๒.	สำนักงานศาลยุติธรรม	รวม	๑๗,๑๘๘,๐๕๕,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๙,๔๓๖,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๖๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๒๒๔,๐๕๖,๒๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๑๖,๘๙๓,๘๖๓,๐๐๐ บาท	
๓.	สำนักงานศาลปกครอง	รวม	๒,๕๙๙,๒๕๐,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๓๗,๕๗๗,๔๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๒,๕๖๑,๖๗๒,๘๐๐ บาท	
มาตรา ๒๘	งบประมาณรายจ่ายของหน่วยงานอิสระของรัฐ	ให้ตั้งเป็นจำนวน	๑๓,๓๘๗,๕๓๑,๔๐๐ บาท	
จำแนกดังนี้				

๑.	สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง	รวม	๑,๗๗๕,๔๖๒,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๙,๐๕๕,๒๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๑,๗๖๖,๔๐๗,๗๐๐ บาท	
๒.	สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน	รวม	๒๕๐,๑๖๑,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๔,๐๕๔,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๑๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๒๓๕,๑๐๖,๖๐๐ บาท	
๓.	สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	รวม	๑,๕๕๕,๑๐๕,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ		๑,๔๗๙,๙๐๔,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๗๕,๒๐๑,๖๐๐ บาท	
๔.	สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน	รวม	๑,๙๔๖,๘๔๙,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๔๕,๕๙๓,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๑,๙๐๑,๒๕๕,๓๐๐ บาท	
๕.	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	รวม	๒๒๐,๗๘๔,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๗,๓๒๗,๗๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๖,๒๒๖,๑๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๒๐๗,๒๓๐,๙๐๐ บาท	
๖.	สำนักงานอัยการสูงสุด	รวม	๗,๔๓๔,๕๓๑,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร		๖๒,๐๒๒,๕๐๐ บาท	

	(๒) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๗,๓๗๒,๕๐๙,๐๐๐ บาท	
๗.	สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ	รวม	๗๐,๙๐๒,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๗๐,๙๐๒,๒๐๐ บาท	
๘.	สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย	รวม	๑๓๓,๗๗๔,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสาร		๗,๗๘๗,๐๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๕,๔๖๖,๙๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานสนับสนุนการจัดการของรัฐสภา ศาล และหน่วยงานอิสระของรัฐ		๑๒๐,๕๒๐,๓๐๐ บาท	
มาตรา ๒๙	งบประมาณรายจ่ายของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ให้ตั้งเป็นจำนวน		๑๗,๗๘๒,๒๔๓,๘๐๐ บาท	
จำแนกดังนี้				
๑.	จังหวัดนนทบุรี	รวม	๘๕,๑๒๕,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๘๕,๑๒๕,๐๐๐ บาท	
๒.	จังหวัดปทุมธานี	รวม	๑๕๙,๗๙๒,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๙,๗๙๒,๖๐๐ บาท	
๓.	จังหวัดพระนครศรีอยุธยา	รวม	๑๗๕,๗๕๔,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๕,๗๕๔,๑๐๐ บาท	
๔.	จังหวัดสระบุรี	รวม	๑๓๗,๙๖๕,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๗,๙๖๕,๐๐๐ บาท	
๕.	จังหวัดชัยนาท	รวม	๑๓๔,๐๙๙,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๔,๐๙๙,๙๐๐ บาท	
๖.	จังหวัดลพบุรี	รวม	๑๗๑,๗๖๑,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๑,๗๖๑,๕๐๐ บาท	

๗.	จังหวัดสิงห์บุรี	รวม	๑๐๗,๙๙๔,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๐๗,๙๙๔,๓๐๐ บาท	
๘.	จังหวัดอ่างทอง	รวม	๑๒๗,๖๙๔,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๒๗,๖๙๔,๘๐๐ บาท	
๙.	จังหวัดฉะเชิงเทรา	รวม	๑๕๖,๘๕๐,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๖,๘๕๐,๗๐๐ บาท	
๑๐.	จังหวัดปราจีนบุรี	รวม	๑๔๓,๐๒๔,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๔๓,๐๒๔,๗๐๐ บาท	
๑๑.	จังหวัดสระแก้ว	รวม	๑๕๔,๗๔๒,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๔,๗๔๒,๑๐๐ บาท	
๑๒.	จังหวัดนครนายก	รวม	๑๓๙,๓๕๖,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๙,๓๕๖,๙๐๐ บาท	
๑๓.	จังหวัดสมุทรปราการ	รวม	๒๑๒,๔๗๖,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๑๒,๔๗๖,๔๐๐ บาท	
๑๔.	จังหวัดกาญจนบุรี	รวม	๑๘๓,๕๕๒,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๓,๕๕๒,๘๐๐ บาท	
๑๕.	จังหวัดนครปฐม	รวม	๑๖๔,๘๖๖,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๔,๘๖๖,๗๐๐ บาท	
๑๖.	จังหวัดราชบุรี	รวม	๑๗๒,๒๖๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๒,๒๖๖,๘๐๐ บาท	
๑๗.	จังหวัดสุพรรณบุรี	รวม	๑๗๙,๙๐๖,๒๐๐ บาท	คือ

	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๙,๙๐๖,๒๐๐ บาท	
๑๘.	จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	รวม	๑๕๗,๓๔๕,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๗,๓๔๕,๕๐๐ บาท	
๑๙.	จังหวัดเพชรบุรี	รวม	๑๔๔,๑๓๖,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๔๔,๑๓๖,๐๐๐ บาท	
๒๐.	จังหวัดสมุทรสาคร	รวม	๑๖๐,๔๕๒,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๐,๔๕๒,๐๐๐ บาท	
๒๑.	จังหวัดสมุทรสงคราม	รวม	๑๔๐,๓๓๙,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๔๐,๓๓๙,๗๐๐ บาท	
๒๒.	จังหวัดชุมพร	รวม	๑๒๗,๒๘๕,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๒๗,๒๘๕,๓๐๐ บาท	
๒๓.	จังหวัดสุราษฎร์ธานี	รวม	๑๕๐,๖๙๑,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๐,๖๙๑,๘๐๐ บาท	
๒๔.	จังหวัดนครศรีธรรมราช	รวม	๑๘๕,๓๑๕,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๕,๓๑๕,๓๐๐ บาท	
๒๕.	จังหวัดพัทลุง	รวม	๑๓๐,๙๑๓,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๐,๙๑๓,๒๐๐ บาท	
๒๖.	จังหวัดระนอง	รวม	๑๐๙,๑๒๑,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๐๙,๑๒๑,๑๐๐ บาท	
๒๗.	จังหวัดพังงา	รวม	๑๑๕,๐๘๔,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๑๕,๐๘๔,๒๐๐ บาท	

๒๘.	จังหวัดภูเก็ต	รวม	๑๒๕,๔๐๑,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๒๕,๔๐๑,๖๐๐	บาท	
๒๙.	จังหวัดกระบี่	รวม	๑๑๕,๓๘๑,๑๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๑๕,๓๘๑,๑๐๐	บาท	
๓๐.	จังหวัดตรัง	รวม	๑๒๔,๖๒๓,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๒๔,๖๒๓,๗๐๐	บาท	
๓๑.	จังหวัดสงขลา	รวม	๑๘๓,๘๗๔,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๓,๘๗๔,๒๐๐	บาท	
๓๒.	จังหวัดสตูล	รวม	๑๒๖,๖๗๕,๙๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๒๖,๖๗๕,๙๐๐	บาท	
๓๓.	จังหวัดปัตตานี	รวม	๑๖๘,๕๘๗,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๘,๕๘๗,๗๐๐	บาท	
๓๔.	จังหวัดยะลา	รวม	๑๓๘,๒๙๗,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๘,๒๙๗,๐๐๐	บาท	
๓๕.	จังหวัดนราธิวาส	รวม	๑๗๐,๒๔๑,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๐,๒๔๑,๐๐๐	บาท	
๓๖.	จังหวัดจันทบุรี	รวม	๑๓๕,๘๒๐,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๕,๘๒๐,๒๐๐	บาท	
๓๗.	จังหวัดชลบุรี	รวม	๒๒๗,๕๔๓,๑๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๒๗,๕๔๓,๑๐๐	บาท	
๓๘.	จังหวัดระยอง	รวม	๑๙๘,๔๘๑,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๙๘,๔๘๑,๕๐๐	บาท	

๓๙.	จังหวัดตราด	รวม	๑๐๙,๖๖๒,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๐๙,๖๖๒,๔๐๐ บาท	
๔๐.	จังหวัดหนองคาย	รวม	๑๕๗,๖๕๑,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๗,๖๕๑,๐๐๐ บาท	
๔๑.	จังหวัดเลย	รวม	๑๕๘,๘๖๔,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๘,๘๖๔,๑๐๐ บาท	
๔๒.	จังหวัดอุดรธานี	รวม	๑๙๔,๘๙๙,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๙๔,๘๙๙,๐๐๐ บาท	
๔๓.	จังหวัดหนองบัวลำภู	รวม	๑๕๓,๔๒๐,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๓,๔๒๐,๕๐๐ บาท	
๔๔.	จังหวัดบึงกาฬ	รวม	๑๕๒,๑๘๕,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๒,๑๘๕,๒๐๐ บาท	
๔๕.	จังหวัดนครพนม	รวม	๑๘๒,๙๖๕,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๒,๙๖๕,๙๐๐ บาท	
๔๖.	จังหวัดมุกดาหาร	รวม	๑๓๗,๘๖๕,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๗,๘๖๕,๓๐๐ บาท	
๔๗.	จังหวัดสกลนคร	รวม	๑๙๗,๗๖๘,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๙๗,๗๖๘,๔๐๐ บาท	
๔๘.	จังหวัดร้อยเอ็ด	รวม	๑๘๘,๙๑๖,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๘,๙๑๖,๓๐๐ บาท	
๔๙.	จังหวัดขอนแก่น	รวม	๒๓๔,๖๔๙,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๓๔,๖๔๙,๒๐๐ บาท	

๕๐.	จังหวัดมหาสารคาม	รวม	๑๕๓,๕๐๙,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๓,๕๐๙,๕๐๐ บาท	
๕๑.	จังหวัดกาฬสินธุ์	รวม	๑๘๒,๐๐๕,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๒,๐๐๕,๘๐๐ บาท	
๕๒.	จังหวัดสุรินทร์	รวม	๑๙๘,๘๗๓,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๙๘,๘๗๓,๒๐๐ บาท	
๕๓.	จังหวัดนครราชสีมา	รวม	๒๖๕,๙๐๖,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๖๕,๙๐๖,๗๐๐ บาท	
๕๔.	จังหวัดบุรีรัมย์	รวม	๒๐๙,๓๘๑,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๐๙,๓๘๑,๖๐๐ บาท	
๕๕.	จังหวัดชัยภูมิ	รวม	๑๙๕,๖๙๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๙๕,๖๙๖,๘๐๐ บาท	
๕๖.	จังหวัดอำนาจเจริญ	รวม	๑๕๓,๑๑๓,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๓,๑๑๓,๑๐๐ บาท	
๕๗.	จังหวัดศรีสะเกษ	รวม	๒๒๔,๘๘๑,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๒๔,๘๘๑,๙๐๐ บาท	
๕๘.	จังหวัดยโสธร	รวม	๑๕๘,๔๙๐,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๘,๔๙๐,๘๐๐ บาท	
๕๙.	จังหวัดอุบลราชธานี	รวม	๒๑๑,๘๑๔,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๑๑,๘๑๔,๕๐๐ บาท	
๖๐.	จังหวัดเชียงใหม่	รวม	๒๑๘,๖๑๑,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๑๘,๖๑๑,๗๐๐ บาท	

๖๑.	จังหวัดแม่ฮ่องสอน	รวม	๒๑๐,๑๒๒,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๑๐,๑๒๒,๘๐๐ บาท	
๖๒.	จังหวัดลำปาง	รวม	๑๖๓,๕๐๔,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๓,๕๐๔,๖๐๐ บาท	
๖๓.	จังหวัดลำพูน	รวม	๑๔๕,๑๑๘,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๔๕,๑๑๘,๙๐๐ บาท	
๖๔.	จังหวัดน่าน	รวม	๑๖๐,๐๓๘,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๐,๐๓๘,๔๐๐ บาท	
๖๕.	จังหวัดพะเยา	รวม	๑๖๙,๑๕๕,๕๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๙,๑๕๕,๕๐๐ บาท	
๖๖.	จังหวัดเชียงราย	รวม	๒๐๒,๐๘๓,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๐๒,๐๘๓,๖๐๐ บาท	
๖๗.	จังหวัดแพร่	รวม	๑๔๗,๕๓๖,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๔๗,๕๓๖,๘๐๐ บาท	
๖๘.	จังหวัดตาก	รวม	๑๘๓,๙๒๘,๓๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๓,๙๒๘,๓๐๐ บาท	
๖๙.	จังหวัดพิษณุโลก	รวม	๑๗๒,๔๙๑,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๒,๔๙๑,๗๐๐ บาท	
๗๐.	จังหวัดสุโขทัย	รวม	๑๕๓,๕๙๐,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๓,๕๙๐,๙๐๐ บาท	

๗๑.	จังหวัดเพชรบูรณ์	รวม	๑๘๘,๘๙๔,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๘๘,๘๙๔,๗๐๐	บาท	
๗๒.	จังหวัดอุตรดิตถ์	รวม	๑๕๐,๙๑๑,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๐,๙๑๑,๗๐๐	บาท	
๗๓.	จังหวัดกำแพงเพชร	รวม	๑๖๔,๙๓๗,๓๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๖๔,๙๓๗,๓๐๐	บาท	
๗๔.	จังหวัดพิจิตร	รวม	๑๕๒,๗๙๓,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๕๒,๗๙๓,๘๐๐	บาท	
๗๕.	จังหวัดนครสวรรค์	รวม	๑๗๒,๗๖๕,๔๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๗๒,๗๖๕,๔๐๐	บาท	
๗๖.	จังหวัดอุทัยธานี	รวม	๑๓๙,๖๓๗,๕๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๑๓๙,๖๓๗,๕๐๐	บาท	
๗๗.	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๑	รวม	๒๘๖,๗๖๔,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๘๖,๗๖๔,๖๐๐	บาท	
๗๘.	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒	รวม	๒๘๙,๕๘๕,๑๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๘๙,๕๘๕,๑๐๐	บาท	
๗๙.	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนกลาง	รวม	๓๒๗,๖๗๕,๘๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๓๒๗,๖๗๕,๘๐๐	บาท	
๘๐.	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๑	รวม	๒๙๐,๗๑๔,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๐,๗๑๔,๐๐๐	บาท	
๘๑.	กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนล่าง ๒	รวม	๒๙๓,๒๖๕,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๓,๒๖๕,๐๐๐	บาท	

๘๒.	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	รวม	๒๙๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท	
๘๓.	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน	รวม	๓๒๘,๐๖๗,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๓๒๘,๐๖๗,๖๐๐ บาท	
๘๔.	กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน	รวม	๓๒๔,๔๕๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๓๒๔,๔๕๐,๐๐๐ บาท	
๘๕.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๑	รวม	๒๗๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๗๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๘๖.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๑	รวม	๓๒๔,๔๖๘,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๓๒๔,๔๖๘,๐๐๐ บาท	
๘๗.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒	รวม	๒๕๖,๐๗๒,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๕๖,๐๗๒,๘๐๐ บาท	
๘๘.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง	รวม	๒๙๑,๐๒๓,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๑,๐๒๓,๙๐๐ บาท	
๘๙.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑	รวม	๒๙๒,๔๒๗,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๒,๔๒๗,๖๐๐ บาท	
๙๐.	กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒	รวม	๒๖๒,๕๐๒,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๖๒,๕๐๒,๐๐๐ บาท	
๙๑.	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑	รวม	๒๘๔,๘๐๑,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๘๔,๘๐๑,๒๐๐ บาท	
๙๒.	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๒	รวม	๒๘๖,๖๗๖,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๘๖,๖๗๖,๐๐๐ บาท	

๙๓.	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ๑	รวม	๓๒๖,๒๓๙,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๓๒๖,๒๓๙,๘๐๐ บาท	
๙๔.	กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ๒	รวม	๒๙๐,๕๒๔,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและ กลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ		๒๙๐,๕๒๔,๐๐๐ บาท	
มาตรา ๓๐ งบประมาณรายจ่ายของรัฐวิสาหกิจ ให้ตั้งเป็นจำนวน ๑๔๗,๕๖๙,๒๖๑,๙๐๐ บาท จำแนกดังนี้				
๑.	ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร	รวม	๘๔,๕๕๓,๑๐๐,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๘๔,๕๕๓,๑๐๐,๔๐๐ บาท	
๒.	ธนาคารออมสิน	รวม	๖๘๐,๗๑๖,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค ให้เกิดความยั่งยืน		๖๘๐,๗๑๖,๒๐๐ บาท	
๓.	ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า แห่งประเทศไทย	รวม	๖๓,๗๑๔,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๖๓,๗๑๔,๐๐๐ บาท	
๔.	ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมแห่งประเทศไทย	รวม	๕๕๐,๒๙๓,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๘,๓๑๔,๕๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๕๔๑,๙๗๙,๓๐๐ บาท	
๕.	ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย	รวม	๘,๐๐๖,๔๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๘,๐๐๖,๔๐๐ บาท	
๖.	บริษัทตลาดรองสินเชื่อที่อยู่อาศัย	รวม	๑๕๙,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๑๕๙,๐๐๐ บาท	
๗.	บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	รวม	๑,๕๔๖,๗๘๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเพิ่มประสิทธิภาพภาคการตลาด การค้า และการลงทุน		๑,๕๔๖,๗๘๐,๐๐๐ บาท	

๘. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	รวม	๖,๕๑๔,๓๙๗,๒๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๖,๓๗๓,๓๙๗,๒๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๙. การกีฬาแห่งประเทศไทย	รวม	๓,๗๖๔,๖๖๘,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาและ นันทนาการ		๓,๗๖๔,๖๖๘,๔๐๐ บาท	
๑๐. การเคหะแห่งชาติ	รวม	๘๘๒,๕๕๓,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๘๘๒,๕๕๓,๐๐๐ บาท	
๑๑. องค์การตลาดเพื่อเกษตรกร	รวม	๒,๓๐๒,๕๑๐,๔๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๒,๒๘๑,๕๑๐,๔๐๐ บาท	
(๒) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และ เสริมสร้างความเข้มแข็ง ให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๑๒. องค์การสวนยาง	รวม	๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และ เสริมสร้างความเข้มแข็ง ให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
๑๓. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง	รวม	๒๗๙,๗๙๕,๘๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๒๕,๖๖๔,๔๐๐ บาท	
(๒) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑๐,๐๔๒,๔๐๐ บาท	
(๓) แผนงานส่งเสริมประสิทธิภาพการผลิต สร้างมูลค่าภาคการเกษตร และ เสริมสร้างความเข้มแข็ง ให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นระบบ		๒๕๔,๐๘๙,๐๐๐ บาท	

๑๔.	องค์การสะพานปลา	รวม	๘๖,๗๕๙,๔๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมสินค้าด้านการเกษตรและ อุตสาหกรรมอาหาร		๘๖,๗๕๙,๔๐๐	บาท	
๑๕.	การทางพิเศษแห่งประเทศไทย	รวม	๑,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๑,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐	บาท	
๑๖.	องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ	รวม	๓,๕๐๐,๑๕๖,๔๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๗๘๔,๘๕๐,๒๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานบริหารจัดการหนี้ภาครัฐ		๒,๗๑๕,๓๐๖,๒๐๐	บาท	
๑๗.	สถาบันการบินพลเรือน	รวม	๒๓๖,๕๗๖,๓๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๒๓๖,๕๗๖,๓๐๐	บาท	
๑๘.	การรถไฟแห่งประเทศไทย	รวม	๑๙,๒๘๕,๖๑๒,๔๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๙๘๐,๔๔๑,๘๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและ ระบบโลจิสติกส์		๖,๖๘๓,๕๕๖,๘๐๐	บาท	
	(๓) แผนงานบริหารจัดการหนี้ภาครัฐ		๑๑,๖๒๑,๖๑๓,๘๐๐	บาท	
๑๙.	การรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทย	รวม	๙,๖๖๑,๑๒๙,๒๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานขับเคลื่อนการวางโครงสร้างพื้นฐาน ที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนาสู่อนาคต		๒,๓๗๓,๘๒๙,๓๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานบริหารจัดการหนี้ภาครัฐ		๗,๒๘๗,๒๙๙,๙๐๐	บาท	
๒๐.	องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	รวม	๒๘๑,๗๒๐,๗๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๘๕,๘๙๘,๖๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๙๕,๘๒๒,๑๐๐	บาท	
๒๑.	องค์การสวนพฤกษศาสตร์	รวม	๒๒๔,๔๐๔,๖๐๐	บาท	คือ
	(๑) แผนงานดำเนินการตามกรอบ ข้อตกลงของประชาคมอาเซียน		๑๔,๓๓๘,๔๐๐	บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๒๔,๗๕๑,๐๐๐	บาท	

	(๓) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๗๕,๑๗๒,๘๐๐ บาท	
	(๔) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑๐,๑๔๒,๔๐๐ บาท	
๒๒.	องค์การจัดการน้ำเสีย	รวม	๓๑๙,๙๐๖,๙๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานจัดการสิ่งแวดล้อม		๓๑๙,๙๐๖,๙๐๐ บาท	
๒๓.	องค์การสวนสัตว์	รวม	๙๐๔,๐๘๘,๗๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาและเพิ่มรายได้จาก การท่องเที่ยวและบริการ		๗๗๖,๕๐๐,๕๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานอนุรักษ์และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ		๑๐๐,๙๔๕,๐๐๐ บาท	
	(๓) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๒๖,๖๔๓,๒๐๐ บาท	
๒๔.	องค์การคลังสินค้า	รวม	๕,๒๙๑,๒๘๒,๑๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานเร่งรัดการช่วยเหลือประชาชน อย่างเร่งด่วน		๕,๒๙๑,๒๘๒,๑๐๐ บาท	
๒๕.	การไฟฟ้านครหลวง	รวม	๑๓๔,๐๗๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาประสิทธิภาพ การบริหารราชการแผ่นดิน		๑๓๔,๐๗๐,๐๐๐ บาท	
๒๖.	การประปาส่วนภูมิภาค	รวม	๓,๑๕๖,๒๒๑,๒๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำ อย่างบูรณาการ		๓,๑๕๖,๒๒๑,๒๐๐ บาท	
๒๗.	สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แห่งประเทศไทย	รวม	๑,๔๒๓,๕๕๓,๘๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา		๑,๑๑๘,๔๕๖,๓๐๐ บาท	
	(๒) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๓๐๕,๐๙๗,๕๐๐ บาท	
๒๘.	องค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ	รวม	๖๘๗,๖๙๕,๖๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม		๖๘๗,๖๙๕,๖๐๐ บาท	
๒๙.	การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	รวม	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท	คือ
	(๑) แผนงานแก้ไขปัญหาและ พัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้		๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท	

มาตรา ๓๑ งบประมาณรายจ่ายของสภาการศึกษาไทย ให้ตั้งเป็นจำนวน ๕,๙๘๑,๓๔๕,๓๐๐ บาท
จำแนกดังนี้

๑. สภาการศึกษาไทย	รวม	๕,๙๘๑,๓๔๕,๓๐๐ บาท	คือ
(๑) แผนงานพัฒนาด้านสาธารณสุข		๕,๕๖๖,๒๕๔,๓๐๐ บาท	
(๒) แผนงานดูแลผู้สูงอายุ เด็ก สตรี คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส		๒๗๖,๕๖๓,๖๐๐ บาท	
(๓) แผนงานฟื้นฟู ป้องกัน และจัดการภัยพิบัติ		๑๓๘,๕๒๗,๔๐๐ บาท	

มาตรา ๓๒ งบประมาณรายจ่ายของกองทุนและเงินทุนหมุนเวียน ให้ตั้งเป็นจำนวน
๑๓๖,๙๒๓,๐๘๙,๗๐๐ บาท จำแนกดังนี้

(๑) กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา	๑๔,๓๙๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒) กองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ผูกกับรายได้ ในอนาคต	๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๓) กองทุนช่วยเหลือเยียวานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๔) กองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม	๑๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๕) กองทุนคุ้มครองเด็ก	๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๖) กองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ	๑๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๗) กองทุนผู้สูงอายุ	๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๘) กองทุนเพื่อการป้องกันและปราบปราม การค้ามนุษย์	๖๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท
(๙) กองทุนจัดรูปที่ดิน	๒๗๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๐) กองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกร	๓๑๗,๓๐๖,๐๐๐ บาท
(๑๑) กองทุนปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ	๖๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๒) กองทุนหมุนเวียนเพื่อการกู้ยืมแก่เกษตรกรและ ผู้ยากจน	๕๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๓) กองทุนยุติธรรม	๖๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๔) กองทุนเพื่อผู้ใช้แรงงาน	๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๕) กองทุนความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน	๘๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๖) กองทุนส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนา เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา	๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๗) กองทุนส่งเสริมงานจดหมายเหตุ	๑๘,๙๖๐,๐๐๐ บาท

(๑๘) กองทุนเพื่อการพัฒนาาระบบมาตริวิทยา	๒๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๑๙) กองทุนสงเคราะห์	๑,๐๐๖,๐๒๖,๓๐๐ บาท
(๒๐) กองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับ คนพิการ	๑๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๑) กองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ	๑๑๔,๙๖๓,๖๔๐,๐๐๐ บาท
(๒๒) กองทุนภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย	๑๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๓) กองทุนการแพทย์ฉุกเฉิน	๗๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๔) กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	๖๒๑,๕๗๓,๔๐๐ บาท
(๒๕) กองทุนเพื่อการสืบสวนและสอบสวนคดีอาญา	๔๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๖) กองทุนพัฒนาการเมืองภาคพลเมือง	๓๐,๘๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๗) กองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติ	๓๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๘) กองทุนกีฬามวย	๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
(๒๙) กองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ	๙๔,๒๘๔,๐๐๐ บาท

ให้สำนักงานงบประมาณมีอำนาจจัดสรรงบประมาณรายจ่ายดังกล่าวในวรรคก่อน ให้ส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจเบิกจ่ายได้ตามความจำเป็น

ในกรณีจำเป็น สำนักงานงบประมาณจะโอนรายจ่ายรายการใดรายการหนึ่งไปเพิ่มรายการอื่น ในมาตรานี้ก็ได้

มาตรา ๓๓ งบประมาณรายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลัง ในความควบคุมของกระทรวงการคลัง ให้ตั้งเป็นจำนวน ๔๑,๙๖๕,๓๔๐,๒๐๐ บาท จำแนกดังนี้

(๑) รายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลัง ๔๑,๙๖๕,๓๔๐,๒๐๐ บาท

งบประมาณรายจ่ายตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้จากแหล่งรายได้ดังต่อไปนี้

(๑) ภาษีและรายได้อื่น ๔๑,๙๖๕,๓๔๐,๒๐๐ บาท

มาตรา ๓๔ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจสั่งจ่ายเงินแผ่นดิน ตามรายการและจำนวนเงิน ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่สำนักงานงบประมาณจะได้จัดสรร หรือตามที่จะได้มีการโอน เปลี่ยนแปลงตามกฎหมาย

มาตรา ๓๕ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ

๑. เพื่อให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่น ได้มีงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ สำหรับใช้เป็นหลักในการจ่ายเงินแผ่นดิน
๒. เพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง ที่กำหนดให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลังตามที่ได้จ่ายไปแล้ว

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. ๒๕๕๘

ความเป็นมา

ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ มีหลักการ คือ ตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นจำนวนไม่เกิน ๒,๕๗๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นเป็นจำนวน ๒,๕๓๓,๐๓๔,๖๕๙,๘๐๐ บาท และเพื่อชดใช้เงินคงคลัง เป็นจำนวน ๔๑,๙๖๕,๓๔๐,๒๐๐ บาท ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ผ่านการพิจารณาโดยคณะกรรมการกฤษฎีกา ความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นหัวหน้าคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และประธานสภาบรรจกระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ วันจันทร์ที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๗

สภานิติบัญญัติแห่งชาติมีมติรับหลักการ ในวาระที่หนึ่ง ในคราวประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ วันจันทร์ที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง จำนวน ๕๐ คน เพื่อพิจารณารายละเอียด โดยกำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วัน เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วได้เสนอรายงานต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ และประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้บรรจกระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๙/๒๕๕๗ วันอังคารที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ จากนั้น ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๙/๒๕๕๗ วันอังคารที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่สอง เรียงตามมาตรา และในวาระที่สามมีมติเห็นชอบ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและมีมติเห็นชอบกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ และส่งไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อทูลเกล้าฯ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๖๙ ก วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้กระทรวงการคลังมีอำนาจสั่งจ่ายเงินแผ่นดินตามรายการและจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามที่สำนักงบประมาณได้จัดสรรหรือตามที่จะได้มีการโอนเปลี่ยนแปลงตามกฎหมาย

เหตุผลในการประกาศใช้

๑. เพื่อให้ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่น ได้มีงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ สำหรับใช้เป็นหลักในการจ่ายเงินแผ่นดิน

๒. เพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง ที่กำหนดให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายเพื่อชดใช้เงินคงคลังตามที่ได้จ่ายไปแล้ว

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นจำนวนไม่เกิน ๒,๕๗๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สำหรับงบกลาง งบประมาณเพื่อส่วนราชการและหน่วยงานในกำกับใช้จ่าย และงบประมาณขอใช้เงินคงคลัง มีดังนี้

งบกลาง	๓๗๕,๗๐๘,๐๙๖,๔๐๐ บาท	(มาตรา ๔)
สำนักนายกรัฐมนตรี	๓๓,๔๑๗,๕๗๓,๗๐๐ บาท	(มาตรา ๕)
กระทรวงกลาโหม	๑๙๒,๙๔๙,๐๙๐,๒๐๐ บาท	(มาตรา ๖)
กระทรวงการคลัง	๑๘๕,๘๕๒,๒๒๓,๐๐๐ บาท	(มาตรา ๗)
กระทรวงการต่างประเทศ	๘,๕๖๗,๔๐๘,๒๐๐ บาท	(มาตรา ๘)
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	๗,๙๓๑,๘๒๕,๓๐๐ บาท	(มาตรา ๙)
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	๙,๕๑๑,๘๒๒,๙๐๐ บาท	(มาตรา ๑๐)
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	๘๐,๙๙๙,๕๔๑,๖๐๐ บาท	(มาตรา ๑๑)
กระทรวงคมนาคม	๑๑๐,๗๒๒,๕๓๓,๕๐๐ บาท	(มาตรา ๑๒)
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๓๐,๒๔๕,๔๒๐,๖๐๐ บาท	(มาตรา ๑๓)
กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	๕,๕๙๐,๕๘๕,๕๐๐ บาท	(มาตรา ๑๔)
กระทรวงพลังงาน	๑,๙๗๖,๐๙๘,๔๐๐ บาท	(มาตรา ๑๕)
กระทรวงพาณิชย์	๗,๒๔๗,๑๕๔,๔๐๐ บาท	(มาตรา ๑๖)
กระทรวงมหาดไทย	๓๔๐,๑๗๑,๖๒๖,๓๐๐ บาท	(มาตรา ๑๗)
กระทรวงยุติธรรม	๒๒,๐๒๑,๔๙๙,๑๐๐ บาท	(มาตรา ๑๘)
กระทรวงแรงงาน	๓๓,๖๓๘,๓๓๑,๘๐๐ บาท	(มาตรา ๑๙)
กระทรวงวัฒนธรรม	๗,๐๔๗,๔๑๖,๒๐๐ บาท	(มาตรา ๒๐)
กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๘,๘๙๖,๕๐๑,๙๐๐ บาท	(มาตรา ๒๑)
กระทรวงศึกษาธิการ	๕๐๑,๓๒๖,๑๕๑,๗๐๐ บาท	(มาตรา ๒๒)
กระทรวงสาธารณสุข	๑๐๙,๖๕๘,๒๕๕,๑๐๐ บาท	(มาตรา ๒๓)
กระทรวงอุตสาหกรรม	๕,๘๕๖,๕๐๑,๙๐๐ บาท	(มาตรา ๒๔)
ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี	๑๐๕,๔๑๙,๖๘๘,๑๐๐ บาท	(มาตรา ๒๕)
รัฐสภา	๖,๖๑๓,๓๙๔,๓๐๐ บาท	(มาตรา ๒๖)
ศาล	๒๐,๐๒๒,๔๐๗,๖๐๐ บาท	(มาตรา ๒๗)
หน่วยงานอิสระของรัฐ	๑๓,๓๘๗,๕๗๑,๔๐๐ บาท	(มาตรา ๒๘)
จังหวัดและกลุ่มจังหวัด(แผนงานส่งเสริมฯ)	๑๗,๗๘๒,๒๔๓,๘๐๐ บาท	(มาตรา ๒๙)
รัฐวิสาหกิจ	๑๔๗,๕๖๙,๒๖๑,๙๐๐ บาท	(มาตรา ๓๐)
สภาเกษตรกรไทย	๕,๙๘๑,๓๔๕,๓๐๐ บาท	(มาตรา ๓๑)
กองทุนและเงินทุนหมุนเวียน	๑๓๖,๙๒๓,๐๘๙,๗๐๐ บาท	(มาตรา ๓๒)
งบประมาณรายจ่ายเพื่อขอใช้เงินคงคลัง	<u>๔๑,๙๖๕,๓๔๐,๒๐๐ บาท</u>	(มาตรา ๓๓)
รวม	<u>๒,๕๗๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท</u>	

พระราชบัญญัติ
จรรยาทางบก (ฉบับที่ ๙)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยจรรยาทางบก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจรรยาทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาทางบก
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจรรยาทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๐ เมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบด้วยตนเองหรือโดยการใช้อุปกรณ์ใด ๆ ว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ จะว่ากล่าว ตักเตือนผู้ขับขี่ หรือออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้ ในกรณีที่ไม่มีพบตัวผู้ขับขี่ ให้ติดหรือผูกใบสั่งไว้ที่รถที่ผู้ขับขี่เห็นได้ง่าย และถ้าไม่สามารถติดหรือผูกใบสั่งไว้ที่รถได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด ให้ส่งใบสั่งพร้อมพยานหลักฐานโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของ

เจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถภายในระยะเวลาตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด นับแต่วันที่
เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำความผิด และให้ถือว่าเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถ
ได้รับใบสั่งนั้นเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันส่ง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันเมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ไม่ว่าด้วยตนเองหรือด้วยเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ แล้วแต่ไม่อาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้นเพราะไม่สามารถเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ ซึ่งส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สมควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่พบการกระทำความผิดดังกล่าวสามารถส่งใบสั่งไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ
จรรยาบรรณ (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยจรรยาบรรณ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ
พ.ศ. ๒๕๒๒

“การแสดงสัญลักษณ์จรรยาของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ พนักงานเจ้าหน้าที่จะใช้ไฟฉาย
เรื่องแสงหรืออุปกรณ์เรื่องแสงอื่นด้วยก็ได้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๒ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๒
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๒ เจ้าพนักงานจรรยาหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อ

(๑) รถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖

(๒) เห็นว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถ ในอันที่จะขับหรือเมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณี เพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว หากผู้นั้นยอมให้ทดสอบและผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะที่เมาสู่ราหรือของเมาอย่างอื่น หากผู้นั้น ยังไม่ยอมให้ทดสอบตามวรรคสามโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๒)

การทดสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรการในด้านความปลอดภัยเพื่อช่วยในการให้สัญญาณจรรยาจรและสมควรกำหนดข้อสันนิษฐานว่าผู้ขับขี่ขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ในกรณีที่ไม่ยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันควร อันจะเป็นมาตรการในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากผู้ขับขี่รถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

ด้วยปัจจุบันพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ ซึ่งกระทำความผิดกฎหมายจราจรหรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถได้ต่อเมื่อต้องพบตัวผู้ขับขี่ หรือหากไม่พบตัวผู้ขับขี่แต่พบรถจอดฝ่าฝืนกฎหมายเท่านั้น

แต่ในกรณีปัญหาที่ผู้ขับขี่ทำผิดกฎหมายจราจรหรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถ เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบขณะทำผิด แต่ไม่สามารถออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้นด้วยเหตุที่ว่าไม่สามารถเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ในทันที อาทิเช่น ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจรสีแดงตามแยก ขับรถเร็วกว่าที่กฎหมายกำหนด รวมทั้ง ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจรสีแดง ละถูกตรวจจับโดยระบบตรวจจับรถยนต์ฝ่าฝืนไฟจราจร (RED LIGHT CAMERA) เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เป็นช่องว่างในการฝ่าฝืนกฎหมายและทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งที่ปัจจุบันได้นำเครื่องมือที่ทันสมัยมาใช้ในการตรวจและจับกุมผู้กระทำความผิด อันเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุจากการใช้รถใช้ถนนแล้วก็ตาม

ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับสภาวะการณ์ปัจจุบัน จึงเห็นควรแก้ไขปรับปรุงมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ควบคุมการจราจรโดยใช้อุปกรณ์ตรวจจับการฝ่าฝืนกฎจราจรหรือสัญญาณจราจร มีอำนาจส่งใบสั่งไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของหรือผู้ครอบครองรถได้ ในกรณีที่ตรวจพบว่ามี การกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกหรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถ แต่ไม่ทราบตัวผู้ขับขี่ หรือไม่สามารถออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่พร้อมหลักฐานจากอุปกรณ์ตรวจจับให้ผู้ขับขี่ในขณะนั้นได้

ในปัจจุบันแม้จะมีมาตรการในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากผู้ขับขี่ขณะเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่นโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ตรวจการ มีอำนาจดำเนินการทดสอบผู้ขับขี่ (มาตรา ๑๔๒) เพื่อให้ทราบว่าผู้นั้นฝ่าฝืนขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ แต่ก็ปรากฏว่ายังมีผู้ขับขี่จำนวนมาก เมื่อได้มีการสั่งให้ทดสอบกลับปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือในการทดสอบ ซึ่งต้องระวางโทษเพียงปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท (มาตรา ๑๕๕ และมาตรา ๑๕๗/๑) ขณะที่โทษของผู้ที่ฝ่าฝืนขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น คือ จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขีไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขีอันเป็นโทษขั้นต่ำ จนกระทั่งจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขีอันเป็นโทษขั้นสูงสุด (มาตรา ๑๖๐ ตรี) ทำให้ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายในกรณีนี้ได้ ดังนั้น จึงสมควรเพิ่มเติมข้อสันนิษฐานทางกฎหมายในกรณีผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันควร ทั้ง ๆ ที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่าขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ให้ถือว่าผู้นั้นขับขีรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นประกอบกับในบางกรณีที่มีการจราจรบนถนนมีทัศนวิสัยไม่ปลอดโปร่ง ทำให้ผู้ขับขี่ไม่สามารถสังเกตเห็นการแสดงสัญญาณจราจรของเจ้าหน้าที่ได้ จึงจำเป็นต้องมีไฟฉายเรืองแสงหรืออุปกรณ์เรืองแสงเข้าช่วยเหลือในการแสดงสัญญาณจราจรดังกล่าว เพื่อช่วยในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและเพื่อให้เกิดความปลอดภัยบนท้องถนนมากยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗ และพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นพระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นฉบับแรกของเรื่องนี้

และต่อมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกจำนวน ๘ ฉบับ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีจำนวน ๑๐ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๘ วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๒๒ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากการคมนาคมและขนส่งทางบกได้เจริญก้าวหน้าขยายตัวไปทั่วประเทศและเชื่อมโยงไปยังประเทศใกล้เคียง และจำนวนยานพาหนะในท้องถนนและทางหลวงได้ทวีจำนวนขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางถนนและพิธีสารว่าด้วยเครื่องหมายและสัญญาณตามถนน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกซึ่งได้ใช้บังคับมากกว่าสี่สิบปี ให้เหมาะสมกับสภาพการจราจรและจำนวนยานพาหนะที่เพิ่มขึ้น และเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๖๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑) กำหนดนิยามของคำต่าง ๆ เช่น ทาง ทางเดินรถ ช่องเดินรถประจำทาง ทางเท้า เขตปลอดภัยที่คับขัน รถยนต์ รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ รถโดยสารประจำทาง รถลากจูง มาตรการที่กั้น ผู้ขับขี่ คนเดินเท้า เจ้าของรถ ใบอนุญาตขับขี่ สัญญาณจราจร รัฐมนตรี อธิบดี เจ้าพนักงานจราจร เป็นต้น

๒) กำหนดบทบัญญัติเป็น ๑๙ ลักษณะ ดังนี้

- ลักษณะ ๑ การใช้รถ แบ่งเป็น ๓ หมวด คือ ลักษณะของรถที่ใช้ในทาง มาตรา ๖ – มาตรา ๑๐ ทวีการใช้ไฟหรือเสียงสัญญาณของรถ มาตรา ๑๑ – มาตรา ๑๗ และ การบรรทุก มาตรา ๑๘ – มาตรา ๒๐
- ลักษณะ ๒ สัญญาณจราจรและเครื่องหมายจราจร มาตรา ๒๑ – มาตรา ๓๐
- ลักษณะ ๓ การใช้ทางเดินรถ แบ่งเป็น ๔ หมวด คือ การขับรถ มาตรา ๓๑ – มาตรา ๔๓ เบี่ยง การขับแซงและผ่านขึ้นหน้า มาตรา ๔๔ – มาตรา ๔๙ การออกรถ การเลี้ยวรถและการกลับรถ มาตรา ๕๐ – มาตรา ๕๓ และการหยุดรถและจอดรถ มาตรา ๕๔ – มาตรา ๖๔
- ลักษณะ ๔ การใช้ทางเดินรถที่จัดเป็นช่องเดินรถประจำทาง มาตรา ๖๕ – มาตรา ๖๖
- ลักษณะ ๕ ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับความเร็วของรถ มาตรา ๖๗ – มาตรา ๗๐
- ลักษณะ ๖ การขับรถผ่านทางร่วมทางแยกหรือวงเวียน มาตรา ๗๑ – มาตรา ๗๔
- ลักษณะ ๗ รถจักรยาน มาตรา ๗๕ – มาตรา ๗๖
- ลักษณะ ๘ การลากรถหรือการจูงรถ มาตรา ๗๗
- ลักษณะ ๙ อุบัติเหตุ มาตรา ๗๘
- ลักษณะ ๑๐ รถจักรยาน มาตรา ๗๙ – มาตรา ๘๔
- ลักษณะ ๑๑ รถบรรทุกคนโดยสาร มาตรา ๘๕ – มาตรา ๙๒
- ลักษณะ ๑๒ รถแท็กซี่ มาตรา ๙๓ – มาตรา ๑๐๒

- ลักษณะ ๑๓ คนเดินเท้า มาตรา ๑๐๓ - มาตรา ๑๑๐
- ลักษณะ ๑๔ สัตว์และสิ่งของในทาง มาตรา ๑๑๑ - มาตรา ๑๑๕
- ลักษณะ ๑๕ รถม้า เกวียนและเลื่อน มาตรา ๑๑๖ - มาตรา ๑๑๘
- ลักษณะ ๑๖ เขตปลอดภัย มาตรา ๑๑๙
- ลักษณะ ๑๗ เบ็ดเตล็ด มาตรา ๑๒๐ - มาตรา ๑๓๔
- ลักษณะ ๑๘ อำนาจของเจ้าพนักงานจรรยาและพนักงานเจ้าหน้าที่ มาตรา ๑๓๕ - มาตรา ๑๔๖
- ลักษณะ ๑๙ บทกำหนดโทษ มาตรา ๑๔๗ - มาตรา ๑๖๓

๒. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๒๑๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๒ หน้า ๑
วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๒ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ บางมาตรา มีลักษณะไม่เหมาะสมและบกพร่องขัดต่อการปฏิบัติในบางท้องที่ จึงเห็นสมควรที่จะตราพระราชบัญญัติเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ ยกเลิกความใน มาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๑๒๒ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ และคนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตรายในขณะขับขี่ และโดยสารถจักรยานยนต์ ทั้งนี้เฉพาะท้องที่ที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา

ความในวรรคหนึ่ง ให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดท้ายปีนับแต่ วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ลักษณะและวิธีการใช้หมวกเพื่อป้องกันอันตรายตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง บทบัญญัติตามมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่ภิกษุ สามเณร นักพรต นักบวช หรือผู้นับถือลัทธิ ศาสนาอื่นใดที่ใช้ผ้าโพกศีรษะตามประเพณีนิยมนั้น หรือบุคคลใดที่กำหนดในกฎกระทรวง”

๓. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๓ ตอนที่ ๑๘๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๙ หน้า ๑
วันใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๒๙ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีบทบัญญัติห้ามรถบรรทุกและรถบรรทุกคนโดยสารแล่นในช่องทางเดินรถด้านขวามือข้อห้ามนี้รวมถึงรถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมด้วยแต่รถดังกล่าวมิใช่รถที่มีความเร็วช้าหรือใช้ความเร็วต่ำจึงไม่จำเป็นต้องบังคับให้ขับรถในช่องทางเดินรถด้านซ้ายสุด การบังคับเช่นนี้ทำให้ผู้ใช้รถดังกล่าวไม่ได้รับความเป็นธรรมสมควรให้รถบรรทุกเล็กที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมสามารถใช้ทางเดินรถขวามือได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้
ให้ยกเลิกความใน มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน
“มาตรา ๓๕ รถที่มีความเร็วช้าหรือรถที่มีความเร็วต่ำกว่าความเร็วของรถคันอื่นที่ขับในทิศทางเดียวกัน ผู้ขับขี่ต้องขับรถให้ใกล้ขอบทางเดินรถด้านซ้ายเท่าที่จะกระทำได้ผู้ขับขี่รถบรรทุก รถบรรทุกคนโดยสาร รถจักรยานยนต์ในทางเดินรถ ซึ่งได้แบ่งช่องเดินรถในทิศทางเดียวกันไว้ ตั้งแต่สองช่องขึ้นไปหรือได้จัดช่องเดินรถประจำทางด้านซ้ายไว้โดยเฉพาะ ต้องขับรถในช่องเดินรถด้านซ้ายหรือใกล้เคียงกับช่องเดินรถประจำทางแล้วแต่กรณี

ความในวรรคสองมิให้ใช้บังคับแก่รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัม และรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์”

๔. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙ ตอนที่ ๓๙ วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๓๕ หน้า ๔๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้วบทบัญญัติบางประการแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อให้เกิดความสะดวกและความปลอดภัยในการจราจร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มเติมนิยามของคำว่า “ผู้ตรวจการ”
๒. เพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ ว่าห้ามนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดก๊าซ ผุ่น คว้น ละออง เคมีหรือเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดมาใช้ในทางเดินรถ
๓. แก้ไขข้อความมาตรา ๒๒ (๔) เรื่องการปฏิบัติตามสัญญาณไฟจราจร
๔. เพิ่มเติมมาตรา ๓๔ (๕) ว่าหากขับขีรถด้วยความเร็วสูงกว่ารถในช่องเดินรถด้านซ้ายสามารถเดินทางขวาของทางเดินรถได้
๕. แก้ไขมาตรา ๓๘ (๒) เรื่องการให้ไฟสัญญาณของผู้ขับขีรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์
๖. เพิ่มมาตรา ๔๓ ทวิ ห้ามผู้ขับขีเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบ
๗. แก้ไขมาตรา ๔๔ เรื่องการแซง
๘. แก้ไขมาตรา ๕๒ เรื่องการกลับรถหรือเลี้ยวรถทางขวาในทางเดินรถที่สวนกันได้
๙. เพิ่มมาตรา ๕๕ (๘) ห้ามหยุดรถในลักษณะกีดขวางการจราจร
๑๐. แก้ไขมาตรา ๕๙ เรื่องอำนาจเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการสั่งให้ผู้ขับขีเคลื่อนย้ายรถ หรือมีอำนาจเคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือ

มีอำนาจใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้ายรถดังกล่าว โดยไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความเสียหายใด ๆ เว้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ รวมทั้งกล่าวถึงค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาระหว่างที่รถอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ เรื่องอำนาจยึดหน่วงรถกรณีที่เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษา และอำนาจในการนำรถออกขายทอดตลาดหากเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ยังไม่ชำระค่าใช้จ่ายและค่าดูแลรักษาดังกล่าวเมื่อพ้นกำหนดสามเดือน

๑๑. เพิ่มเติมมาตรา ๗๑ (๓) เรื่องการขับขี่และหยุดรถตรงทางร่วมทางแยก

๑๒. แก้ไขมาตรา ๗๒ เรื่องการกำหนดทางเดินรถทางเอก

๑๓. แก้ไขมาตรา ๑๒๔ โดยห้ามผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ อันเป็นเหตุให้ผู้ขับขี่มองไม่เห็นทางหรือเป็นการกีดขวางการควบคุมบังคับรถ ห้ามเกาะ ห้อยโหนหรือยื่นส่วนใดของร่างกายออกไปนอกตัวถังรถหรือนั่งหรือยืนในหรือบนรถในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ในขณะที่รถยนต์เคลื่อนที่ ห้ามขึ้นหรือลงรถโดยสารประจำทาง รถบรรทุกทุกคนโดยสาร รถโรงเรียน หรือรถแท็กซี่ในขณะที่รถดังกล่าวหยุดเพื่อรอสัญญาณไฟจราจรหรือหยุดเพราะติดการจราจรและห้ามผู้ขับขี่ยินยอมให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ ตามที่กล่าวมา

๑๔. แก้ไขข้อความมาตรา ๑๓๔ โดยห้ามแข่งรถในทาง รวมถึงห้ามจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมการแข่งขันแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

๑๕. แก้ไขมาตรา ๑๔๐ โดยให้อำนาจเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนผู้ขับขี่หรือออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบ รวมทั้งกำหนดถึงการเรียกเก็บและการคืนใบอนุญาตขับขี่

๑๖. แก้ไขมาตรา ๑๔๑ กำหนดให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ อาจเลือกปฏิบัติการชำระค่าปรับได้อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนด

๑๗. เพิ่มมาตรา ๑๔๑ ทวิ ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑ ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียก ในกรณีที่ไม้อาจส่งหมายเรียกให้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก เพื่อให้นายทะเบียนแจ้งให้ผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวนตามหมายเรียก

๑๘. แก้ไขมาตรา ๑๔๒ ให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถตามพฤติการณ์ที่กำหนด หรือสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับขี่หรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่

๑๙. เพิ่มมาตรา ๑๔๓ ทวิ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบ เมื่อรถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ช่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

๒๐. แก้ไขมาตรา ๑๔๔ เรื่องการตรวจรับรองรถเมื่อเจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่ง ตามมาตรา ๑๔๓ หรือ มาตรา ๑๔๓ ทวิ

๒๑. แก้ไขมาตรา ๑๔๕ โดยให้พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจเปรียบเทียบหรือว่ากล่าวตักเตือนผู้ทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้ไว้ความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๕๗ ทวิ มาตรา ๑๕๙ มาตรา ๑๖๐ และมาตรา ๑๖๐ ทวิ นอกจากนี้ยังกำหนดในกรณีที่ผู้ขับขี่ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาขับรถชนหรือโดนคนเดินเท้าที่ข้ามทางนอกทางข้าม หรือผ่านสิ่งปิดกั้นหรือแผงปิดกั้นที่เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่นำมาวางหรือตั้งอยู่บนทางเท้าหรือกลางถนน หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่นั้นได้ใช้ความระมัดระวังตามมาตรา ๓๒ แล้ว ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยตัวผู้ต้องหาไปชั่วคราวโดยไม่มีประกันได้ เมื่อผู้ต้องหาหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องร้องขอ

๒๒. แก้ไขและเพิ่มเติมโทษของการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

๒๓. แก้ไขมาตรา ๑๖๑ โดยให้ผู้บัญชาการ ตำรวจนครบาล ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้บังคับการ ตำรวจจราจร ผู้บังคับการตำรวจทางหลวง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจสั่ง ยึดใบอนุญาตขับขี่ของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และสามารถสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ได้ตาม เงื่อนไขที่กำหนดในกฎหมาย โดยผู้ขับขี่ซึ่งถูกสั่งยึดใบอนุญาตขับขี่ หรือถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งต่ออธิบดีได้

๕. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๒ ตอนที่ ๔๒ ก วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบัน อุบัติเหตุจากการจราจรทางบกมีผลต่อการพัฒนาประเทศโดยตรงและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนสูงขึ้นเป็นอันมาก สมควรกำหนดมาตรการเพื่อสร้างความปลอดภัยและลดความรุนแรงของ อันตรายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้ขับขี่รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์ โดยกำหนดให้ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องรัดร่างกาย ด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่รถยนต์ และต้องจัดให้คนโดยสารรถยนต์ ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้าแถว เดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์รัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์และคนโดยสาร รถยนต์ดังกล่าวต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่โดยสารรถยนต์ด้วย จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญคือ เพิ่มเติมข้อกำหนดในมาตรา ๑๒๓ โดยกำหนดให้ผู้ขับขี่รถยนต์และคนโดยสารรถยนต์ซึ่งนั่งที่นั่งตอนหน้า แถวเดียวกับที่นั่งผู้ขับขี่รถยนต์ ต้องรัดร่างกายด้วยเข็มขัดนิรภัยไว้กับที่นั่งในขณะที่ขับขี่หรือโดยสารรถยนต์

๖. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๒๐ ก วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๓

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันอุบัติเหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้นบนท้องถนนอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและ ทรัพย์สินของบุคคลต่าง ๆ นั้น มีสาเหตุส่วนหนึ่งเนื่องมาจากผู้ขับขี่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะที่ขับรถ แม้จะได้มีการจับกุมปราบปรามและป้องกันมิให้ ผู้ขับขี่เสพหรือเมาสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวในขณะที่ขับรถแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ายังมีผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนอยู่อีก สมควร กำหนดให้ผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกและผู้ตรวจการตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์มีอำนาจ ดำเนินการเกี่ยวกับการทดสอบหรือการตรวจสอบของมีนเมาหรือสารเสพติดดังกล่าวในผู้ขับขี่ได้เช่นเดียวกับ พนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของ เจ้าพนักงานดังกล่าวและปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้ตรวจการให้สามารถดำเนินการทดสอบหรือตรวจสอบตลอดจนจับกุมปราบปรามผู้ขับขี่ซึ่งเมาสุราหรือ

ของเมาอย่างอื่นหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีนในขณะที่ขับรถให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความปลอดภัยในท้องถนนมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขนิยามของคำว่า “ผู้ตรวจการ”

๒. แก้ไขมาตรา ๔๓ ทวิ โดยห้ามผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทโดยให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการ มีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่รถบางประเภทได้ และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นไม่ได้เสพ ก็ให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถต่อไปได้ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็น และเมื่อผู้นั้นยอมรับการตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

๓. เพิ่มเติมมาตรา ๔๓ ตรี มาตรา ๔๓ จัตวา และมาตรา ๔๓ เบญจ ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ ในกรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดรถและสั่งให้มีการทดสอบตามมาตรา ๑๔๒ หากพบว่าผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) หรือมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ให้ผู้ตรวจการส่งตัวผู้นั้นพร้อมพยานหลักฐานในเบื้องต้นแก่พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจโดยเร็วแต่ต้องไม่เกินหกชั่วโมงนับแต่เวลาที่พบ การกระทำความผิดดังกล่าว เพื่อดำเนินคดีต่อไป และให้ผู้ตรวจการแสดงบัตรประจำตัวของตนต่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องด้วย

๔. แก้ไขมาตรา ๑๔๒ ว่าในกรณีที่เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ให้สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ทดสอบให้มีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ ดำเนินการทดสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมให้ทดสอบแล้ว หากผลการทดสอบปรากฏว่าไม่ได้ฝ่าฝืน มาตรา ๔๓ (๑) หรือ (๒) ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

๕. แก้ไขโทษในมาตรา ๑๕๔ และ ๑๕๗ ทวิ

๗. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๑๐๑ ก วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันการโดยสารรถจักรยานยนต์เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย และจำนวนอุบัติเหตุอันเนื่องจากรถจักรยานยนต์ได้เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการเกิดอุบัติเหตุทางถนนอันเนื่องมาจากการขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทได้เพิ่มสูงขึ้นด้วย สมควรกำหนดให้คนโดยสารรถจักรยานยนต์ต้องสวมหมวกที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อป้องกันอันตราย และกำหนดให้ความผิดของผู้ขับขี่ที่ได้ขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น เป็นความผิดที่ไม่อาจกล่าวตักเตือนหรือทำการเปรียบเทียบได้ รวมทั้งปรับปรุงบทกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดให้โทษหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ ต่อจิตและประสาทตลอดจนปรับปรุง

ประเภทของรถที่ใช้บรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของให้ครอบคลุมถึงการบรรทุกของรถทุกประเภทด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้แก้ไขคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ทุกแห่ง

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๓. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๔. ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๕. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๖. ให้ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๑๖๐ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๗. ให้เพิ่มความตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นมาตรา ๑๖๐ ตริ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

๘. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖๒ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน

๘. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๓๑ ก วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบัน ผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะที่ขับรถ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางถนน และก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของบุคคล สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อกำหนดห้ามผู้ขับขี่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในขณะที่ขับรถ เว้นแต่ในกรณีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนา โดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ (มาตรา ๓)

“(๙) ในขณะที่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เว้นแต่การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์เสริมสำหรับการสนทนาโดยผู้ขับขี่ไม่ต้องถือหรือจับโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น”

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕๗ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น (มาตรา ๔)

“มาตรา ๑๕๗ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๓ (๓) (๔) (๖) (๗) หรือ (๙) มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๑๒๕ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สี่ร้อยบาทถึงหนึ่งพันบาท”

๙. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบันเมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ไม่ว่าด้วยตนเองหรือด้วยเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ แล้ว แต่ไม่อาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้นเพราะไม่สามารถเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ ซึ่งส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สมควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่พบการกระทำความผิดดังกล่าวสามารถส่งใบสั่งไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗ (ส่งใบสั่งทางไปรษณีย์) มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถส่งใบสั่งพร้อมหลักฐานไปยังภูมิลำเนาของเจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับได้ในกรณีที่พบการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ไม่ว่าพบด้วยตนเองหรือด้วยเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งไม่อาจออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ได้ในขณะนั้น (มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง)

๑๐. พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรการในด้านความปลอดภัยเพื่อช่วยในการให้สัญญาณจรรยาและสมควรกำหนดข้อสันนิษฐานว่าผู้ขับขี่ในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น ในกรณีที่ไม่ยอมให้ทดสอบโดยไม่มีเหตุอันควร อันจะเป็นมาตรการในการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากผู้ขับขี่รถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราจรรยาทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗ (กำหนดสัญญาณจรรยาเพิ่มเติม กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้ไฟฉายเรืองแสงในการแสดงสัญญาณจรรยาได้) มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. รับรองการใช้สัญญาณไฟฉายเรืองแสงประกอบการแสดงสัญญาณจรรยาในทัศนวิสัยและสภาพแวดล้อมที่ยากต่อการมองเห็นสัญญาณจรรยา เพื่อป้องกันอุบัติเหตุและเพื่อให้เกิดความปลอดภัยทั้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่และผู้ใช้รถใช้ถนนทั่วไปมากยิ่งขึ้น (มาตรา ๓)

๒. กำหนดให้เจ้าพนักงานจรรยา พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นได้ เมื่อมีพฤติการณ์อันสมควรและหากผู้ขับขี่ไม่ยอมให้ทดสอบ เจ้าพนักงานจรรยา พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวผู้ขับขี่นั้นไว้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การทดสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว

ในกรณีผู้ขับขี่ซึ่งถูกกักตัวไว้ทดสอบแล้ว ไม่ยอมให้มีการทดสอบโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นขับหรือเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นแล้วแต่กรณี

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๗)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองคณะหนึ่งเรียกโดยย่อว่า “ก.ศป.” ประกอบด้วย

(๑) ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครองจำนวนเก้าคน ดังนี้

- (ก) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจำนวนหกคนซึ่งได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
- (ข) ตุลาการในศาลปกครองชั้นต้นจำนวนสามคนซึ่งได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองชั้นต้น
- (๓) กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครองจำนวนสามคน ดังนี้
 - (ก) ผู้ซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาจำนวนสองคน
 - (ข) ผู้ซึ่งได้รับเลือกจากคณะรัฐมนตรีจำนวนหนึ่งคน

ให้เลขาธิการสำนักงานศาลปกครองเป็นเลขานุการของ ก.ศป. และให้ ก.ศป. แต่งตั้งข้าราชการฝ่ายศาลปกครองจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๓๕/๑ กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบห้าปี
- (๓) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- (๔) ไม่เป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ กรรมการการเลือกตั้ง กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ตรวจการแผ่นดิน กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ หรือกรรมการในคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมหรือศาลอื่น
- (๕) ไม่เป็นข้าราชการอัยการ ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ตุลาการศาลทหาร หรือทนายความ
- (๖) ไม่เป็นกรรมการ ที่ปรึกษา พนักงาน ลูกจ้าง หรือดำรงตำแหน่งใดในรัฐวิสาหกิจ
- (๗) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๘) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย หรือไม่เคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต
- (๙) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ
- (๑๐) ไม่เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๑๑) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ
- (๑๒) ไม่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการพรรคการเมือง สมาชิกพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๑๓) ไม่ประกอบอาชีพหรือวิชาชีพอื่นใดอันเป็นการกระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๖ การเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) ให้ใช้วิธีออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ ในการนี้ให้เลขาธิการสำนักงานศาลปกครองจัดทำบัญชีรายชื่อบุคคลผู้มีสิทธิได้รับเลือก โดยแยกเป็นประเภทตุลาการในศาลปกครองสูงสุดและตุลาการในศาลปกครองชั้นต้น ส่งไปยังตุลาการในศาลปกครองสูงสุดหรือตุลาการในศาลปกครองชั้นต้น แล้วแต่กรณี และให้แจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่ที่จะทำการเลือกไปด้วย

ให้มีคณะกรรมการดำเนินการเลือก ประกอบด้วย เลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง ตุลาการศาลปกครองสามคน และคณบดีคณะนิติศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามคน ซึ่งประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นผู้คัดเลือก เป็นกรรมการ มีหน้าที่ในการดำเนินการเกี่ยวกับการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง การตรวจนับคะแนนและการประกาศผลการเลือก

ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดรับผิดชอบดูแลให้การเลือกเป็นไปโดยถูกต้องและเรียบร้อย

ให้ผู้ได้รับเลือกเป็นกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) เข้ารับหน้าที่เมื่อประธานศาลปกครองสูงสุดได้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับเลือกเป็นกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิ และให้เลขาธิการสำนักงานศาลปกครองดำเนินการประกาศรายชื่อผู้ได้รับเลือกในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ การเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓) (ก) ให้วุฒิสภาดังคณะกรรมการชั้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาเสนอรายชื่อบุคคลที่เห็นสมควร ซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑ จำนวนสองเท่าของจำนวนที่ต้องเลือก เสนอต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาเลือกต่อไป

ให้นำความในมาตรา ๓๖ วรรคสี่ มาใช้บังคับกับการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิในวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๘ การเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓) (ข) ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรจะได้รับเลือกต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาลงมติ

ให้นำความในมาตรา ๓๖ วรรคสี่ มาใช้บังคับกับการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิในวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๙ กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) หรือ (๓) ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีโดยอาจได้รับเลือกใหม่ได้อีก แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ก่อนกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) จะครบวาระเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกสิบวัน ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการให้มีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) ใหม่ โดยต้องแล้วเสร็จก่อนที่กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจะพ้นจากตำแหน่งตามวาระ

(๒) แจ้งต่อประธานวุฒิสภาหรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี เพื่อทราบ ในกรณีที่เป็นการพ้นจากตำแหน่งตามวาระของกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓)”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๓๙/๑ ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) หรือ (๓) วางลงก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการเพื่อให้มีการเลือกซ่อม เว้นแต่วาระการอยู่ในตำแหน่งของกรรมการผู้นั้นจะเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการเลือกซ่อมก็ได้

การดำเนินการเพื่อให้มีการเลือกซ่อมตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีตำแหน่งกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) ให้ดำเนินการเลือกซ่อมให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่างลง

(๒) กรณีตำแหน่งกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓) ให้แจ้งประธานวุฒิสภาหรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตำแหน่งว่างลง

กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกซ่อมให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

ให้นำความในมาตรา ๓๖ วรรคสี่ มาใช้บังคับกับการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิในวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออกโดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อประธานศาลปกครองสูงสุด
- (๓) พ้นจากตำแหน่งตุลาการในศาลปกครองสูงสุด หรือตุลาการในศาลปกครองชั้นต้น ในกรณีที่เป็นกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๒)
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑ ในกรณีที่เป็นกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓)”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๔๑/๑ กรณีที่ไม่มีกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง (๓) หรือมีแต่ไม่ครบสามคน ถ้ากรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนไม่น้อยกว่าหกคน เห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องให้ความเห็นชอบ ให้กรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนดังกล่าวเป็นองค์ประกอบและองค์ประชุมพิจารณาเรื่องเร่งด่วนนั้นได้”

มาตรา ๑๒ ให้กรรมการในคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยังคงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบวาระในวันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘ และให้ประธานกรรมการและกรรมการในคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองดังกล่าวเป็นคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีกรรมการตุลาการศาลปกครองตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระในระหว่างวันที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดดำเนินการให้มีการเลือกซ่อมกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นตุลาการศาลปกครองแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้แล้วเสร็จภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อได้มีการเลือกซ่อมแล้ว ให้คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการเลือกซ่อมนี้ด้วย

ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดดำเนินการให้มีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาและคณะรัฐมนตรีใหม่แทนตำแหน่งที่ว่างลงเพราะครบวาระก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ประธานศาลปกครองสูงสุดแจ้งต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งทำหน้าที่ประธานวุฒิสภาและนายกรัฐมนตรีเพื่อทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เพื่อดำเนินการเลือกให้แล้วเสร็จภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง และเมื่อได้มีการเลือกแล้ว ให้คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้เลือกนี้ด้วย

ให้นำความในมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๓๙/๑ และมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๓ มติหรือการให้ความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามมาตรา ๑๒ ที่ได้มีมติหรือให้ความเห็นชอบในระหว่างวันก่อนวันที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง จนถึงวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นมติหรือการให้ความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง

มาตรา ๑๔ ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่องค์ประกอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองที่ผ่านมาได้บัญญัติไว้เฉพาะในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยมีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สมควรกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วิธีการเลือก และการพ้นจากตำแหน่ง ของกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิให้สอดคล้องกับการกำหนดบทบัญญัติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๖)
พ.ศ. ๒๕๕๔

ความเป็นมา

เนื่องจากพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นฉบับแรก ของเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ จัดตั้งศาลปกครองขึ้น และต้องมีหน่วยงานธุรการของศาลปกครองที่เป็นอิสระ เมื่อมีพระราชบัญญัติเรื่องนี้ขึ้นมา ใช้บังคับ จากนั้นต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกจำนวน ๕ ฉบับ สำคัญในการแก้ไขคือ แก้ไขบัญชีอัตรา เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเพื่อให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป กำหนดให้ศาลปกครอง มีอำนาจพิจารณาอนุญาตการขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล รวมถึงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมศาลในการฟ้อง คดีปกครองให้สอดคล้อง แก้ไขระยะเวลาฟ้องคดีให้ยาวขึ้น และนิยามความหมายของคำว่า “ประโยชน์แก่ ส่วนรวม” นอกจากนี้ ได้เพิ่มอำนาจในการจัดตั้งแผนกหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในศาลปกครองสูงสุด หรือศาลปกครองชั้นต้น และกำหนดตำแหน่งตุลาการศาลปกครองที่เรียกชื่ออย่างอื่น รวมทั้งแก้ไขบทบัญญัติ เกี่ยวกับการกำหนดจำนวนตุลาการศาลปกครองให้สอดคล้องกับหลักการและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน จึงมีจำนวน ๖ ฉบับ ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๙๔ ก วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้จัดตั้งศาลปกครองขึ้น เพื่อให้มีอำนาจพิจารณา พิพากษาคดีที่มีข้อพิพาททางกฎหมายปกครองระหว่างเอกชนกับหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน เกี่ยวกับการกระทำหรือการละเว้นการกระทำที่ หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องปฏิบัติตามกฎหมาย หรือเนื่องจากการกระทำหรือการละเว้น การกระทำที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ซึ่งตาม อำนาจหน้าที่ของศาลปกครองดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการออกกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง การกระทำ ละเมิดในทางปกครอง หรือการทำสัญญาทางปกครอง อันเป็นเรื่องของกฎหมายมหาชน และโดยที่ระบบการ พิจารณาและพิพากษาคดีจำเป็นต้องมีกระบวนการเป็นพิเศษต่างจากคดีปกติทั่ว ๆ ไป เพราะผลแห่งคำพิพากษา อาจกระทบถึงการบริหารราชการแผ่นดิน หรือต้องจ่ายเงินภาษีอากรของส่วนรวมเป็นค่าชดเชยหรือค่าเสียหาย แก่เอกชน ในขณะที่เดียวกันเอกชนจะอยู่ในฐานะเสียเปรียบที่ไม่อาจทราบข้อมูลจากหน่วยงานของรัฐได้ ในการ พิจารณาจึงจำเป็นต้องใช้ระบบไต่สวนเพื่อหาข้อเท็จจริงที่แท้จริง และต้องมีตุลาการที่มีความเชี่ยวชาญเป็นการ เฉพาะซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และประชาชนทั่วไป ซึ่งจะถูกกระทบในทางใด ทางหนึ่งจากคำพิพากษาของศาลปกครอง รวมทั้งต้องมีหน่วยงานธุรการของศาลปกครองที่เป็นอิสระ ฉะนั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แบ่งเนื้อหาเป็น ๕ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๐๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดนิยามความหมายของคำว่า “หน่วยงานทางปกครอง” “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” “คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท” “ตุลาการศาลปกครอง” “ก.ศป.” “คู่กรณี” “คำฟ้อง” “กฎ” “สัญญาทางปกครอง” ตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

๒. หมวด ๑ การจัดตั้งและเขตอำนาจศาลปกครอง โดยกำหนดศาลปกครองแบ่งเป็นสองชั้น คือ ศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้แก่ ศาลปกครองกลางและศาลปกครองในภูมิภาค และมีการกำหนดเขตอำนาจศาลปกครอง สำหรับศาลปกครองในภูมิภาคได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๔ ภายใต้อำนาจศาล ซึ่งในวาระแรกให้มี ๑๖ ศาล และเขตอำนาจศาลครอบคลุมรวมจังหวัดใกล้เคียง

๓. หมวด ๒ ตุลาการศาลปกครอง โดยกำหนดตำแหน่งตุลาการศาลปกครอง และกำหนดคุณสมบัติของตุลาการในศาลปกครองไว้ทั้งสองชั้น รวมถึงการพ้นจากตำแหน่งของตุลาการศาลปกครอง

๔. หมวด ๓ คณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง (ก.ศป.) เป็นการกำหนดรายละเอียดของ ก.ศป. ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๙ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “มาตรา ๒๗๙ คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองประกอบด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเก้าคนซึ่งเป็นตุลาการในศาลปกครองและได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองด้วยตนเอง

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาสองคน และจากคณะรัฐมนตรีอีกหนึ่งคน คุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม และวิธีการเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งต่อมา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้หยิบยกมาทั้งมาตราบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๖ โดยได้เพิ่มเติมวรรคท้ายมีความว่า “ในกรณีที่ไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) หรือมีแต่ไม่ครบสามคน ถ้าคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนไม่น้อยกว่าหกคนเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องให้ความเห็นชอบ ให้คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนดังกล่าวเป็นองค์ประกอบและองค์ประชุมพิจารณาเรื่องเร่งด่วนนั้นได้”

๕. หมวด ๔ วิธีพิจารณาคดีปกครอง แบ่งเป็น ๓ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ การฟ้องคดีปกครอง โดยกำหนดผู้มีสิทธิฟ้องคดีและวิธี หลักเกณฑ์การฟ้อง และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่ากฎหรือการกระทำใดของหน่วยงานปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

ให้มีสิทธิเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครองได้ ดังนั้น การเสนอความเห็นดังกล่าว ผู้ตรวจการแผ่นดินจึงมีสิทธิและหน้าที่เสมือนหนึ่งผู้มีสิทธิฟ้องคดี

ส่วนที่ ๒ การดำเนินคดีปกครอง โดยกำหนดให้ศาลปกครองสูงสุดต้องมีตุลาการในศาลปกครองสูงสุดอย่างน้อยห้าคนจึงจะเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษา ส่วนในศาลปกครองชั้นต้นต้องมีตุลาการในศาลปกครองชั้นต้นอย่างน้อยสามคนจึงจะเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษา ศาลปกครองสามารถไต่สวนมูลฟ้องได้ เช่นอาจตรวจสอบ และแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม การนั่งพิจารณาคดีต้องกระทำโดยเปิดเผย เพื่อให้คู่กรณีมีโอกาสมาแถลงต่อผู้คดีด้วยวาจาต่อองค์คณะพิจารณา และศาลปกครองมีอำนาจลงโทษผู้ละเมิดอำนาจศาลได้

ส่วนที่ ๓ คำพิพากษาหรือคำสั่งคดีปกครอง โดยกำหนดเรื่องการทำคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครอง ถ้าจะต้องกระทำโดยตุลาการศาลปกครองหลายคน คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นจะต้องบังคับตามความเห็นของฝ่ายข้างมาก และในกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองผู้ใดมีความเห็นแย้งให้ทำความเห็นแย้ง

ไว้ในคำพิพากษา หรือคำสั่งนั้น รวมถึงกำหนดรายละเอียดการให้คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองของศาลปกครองต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง นอกจากนี้ ยังกำหนดรายละเอียดในการคัดค้านคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้วคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดี หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้

๖. หมวด ๕ สำนักงานศาลปกครอง โดยกำหนดให้มีสำนักงานศาลปกครองเป็นส่วนราชการที่เป็นหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญ มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองเป็นข้าราชการฝ่ายศาลปกครองขึ้นตรงต่อประธานศาลปกครองสูงสุด มีหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานศาลปกครอง และให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายปกครอง” มีอำนาจออกระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สิน และการดำเนินการอื่นของสำนักงานศาลปกครอง

๗. บทเฉพาะกาล โดยกำหนดให้จัดตั้งศาลปกครองเป็นภูมิภาค ในวาระเริ่มแรก ๑๖ แห่ง กำหนดเขตอำนาจศาลโดยรวมจังหวัดใกล้เคียงไว้ด้วยกัน พร้อมทั้งกำหนดกรณีการแต่งตั้งตุลาการในศาลปกครองสูงสุดครั้งแรกเมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๒. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙ ตอนที่ ๒๙ ก วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๕ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดให้ตุลาการศาลปกครองได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งต่าง ๆ โดยเทียบเคียงกับอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมในระดับเดียวกัน และเนื่องด้วยได้มีการเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมให้รับในอัตราใหม่ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ สมควรปรับปรุงอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของตุลาการศาลปกครองให้เท่าเทียมกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้แทน โดยได้กำหนดอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของตุลาการศาลปกครองให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตุลาการศาลปกครองได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งในศาลปกครองสูงสุด และในศาลปกครองชั้นต้น และกำหนดให้ตุลาการศาลปกครองได้รับค่าพาหนะเดินทาง ค่าที่พัก และค่าใช้จ่ายอื่น ในกรณีเดินทางไปราชการของตุลาการศาลปกครอง ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ

อนึ่ง ตูลาการศาลปกครองเป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และให้สำนักงานศาลปกครองเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมการเกษียณอายุของตุลาการศาลปกครอง

๒. ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนตุลาการศาลปกครองและบัญชีอัตราเงินเดือนประจำตำแหน่ง ตุลาการศาลปกครองท้ายพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้บัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตุลาการศาลปกครองท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

๓. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๑๔ ก วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ หน้า ๒๖

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันการฟ้องคดีปกครองที่ขอให้ศาลสั่งให้ใช้เงินหรือส่งมอบทรัพย์สินอันสืบเนื่องจากคดี ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) หรือ (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คู่กรณีจะต้องเสียค่าธรรมเนียมศาลโดยไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ ทำให้เป็นภาระแก่คู่กรณีที่ไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาล หรือทำให้ได้รับความเดือดร้อนเกินสมควรถ้าไม่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ดังนั้น สมควรกำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาอนุญาตการขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลได้ ประกอบกับคดี ดังกล่าวมีลักษณะเดียวกับคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง สมควรกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมศาลในการฟ้องคดีปกครองให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ มีบทบัญญัติ ทั้งสิ้น ๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ของมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความตามในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทน โดยกำหนดให้การฟ้องคดี ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล เว้นแต่การฟ้องคดีขอให้สั่งให้ใช้เงินหรือส่งมอบทรัพย์สินอันสืบเนื่องจากคดี สำหรับคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้

๒. ให้เพิ่มความใหม่เป็น มาตรา ๔๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยกำหนดการฟ้องคดีที่ต้องไม่เสียค่าธรรมเนียมศาลตามมาตรา ๔๕ วรรคสี่ หากคู่กรณีไต่ยื่นคำขอต่อศาลโดยอ้างว่าไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาล หรือโดยสถานะของ ผู้ขอถ้าไม่ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลจะได้รับความเดือดร้อนเกินสมควร ถ้าศาลเห็นว่ามิใช่เท็จจริงเพียงพอ ที่จะรับฟ้องไว้พิจารณาหรือในกรณีอุทธรณ์ซึ่งศาลเห็นว่ามิใช่เหตุผลอันสมควรที่จะอุทธรณ์ได้ แล้วแต่กรณี และเมื่อศาลได้ไต่สวนแล้วเห็นว่ามิใช่เหตุผลตามคำขอจริงก็ให้ศาลอนุญาตให้คู่กรณีนั้นดำเนินคดี โดยยกเว้น ค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดหรือเฉพาะบางส่วนได้ คำสั่งให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้เป็นที่สุด ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนด โดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดที่ออก ตามมาตรา ๔๔

๓. เนื่องจากมีการแก้ไขและเพิ่มเติมมาตรา ๔๕/๑ เมื่อมีผลบังคับใช้แล้ว ให้ใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังไม่ได้เสียค่าธรรมเนียมศาล

๔. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๔๖ ก วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ หน้า ๑๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตุลาการศาลปกครอง เพื่อให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป โดยปรับอัตราเงินเดือนเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละสาม ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗ และปรับอัตราเงินเดือนเพิ่มขึ้นอีกในอัตราร้อยละห้า ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ และกำหนดให้ตุลาการศาลปกครองมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราว เพื่อให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปและสอดคล้องกับข้าราชการประเภทต่าง ๆ นอกจากนี้ ในกรณีที่มีการปรับอัตราเงินเดือนตุลาการศาลปกครองเพิ่มเป็นร้อยละเท่ากันทุกอัตรา และไม่เกินร้อยละสิบของอัตราที่ใช้บังคับอยู่สมควรกำหนดให้กระทำโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความใหม่เป็นวรรคหกของมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ในกรณีถ้ามีการปรับเงินเดือนให้ปรับเพิ่มเป็นร้อยละเท่ากันทุกอัตราและไม่เกินร้อยละสิบของอัตราที่ใช้บังคับอยู่ โดยต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา และให้ถือว่าเป็นบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

๒. ให้เพิ่มความใหม่เป็น มาตรา ๓๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้ตุลาการศาลปกครองอาจได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวตามภาวะเศรษฐกิจ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีที่ ก.ศ.ป. กำหนด

๓. ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตุลาการศาลปกครองท้ายพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้บัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตุลาการศาลปกครองท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

๕. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๓๙ ก วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เมื่อศาลปกครองได้เปิดทำการแล้วทำให้มีการแยกสัญญาทางปกครองออกจากสัญญาทางแพ่ง นับว่ามีผลความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งในเรื่องของศาลที่มีเขตอำนาจเหนือคดี กฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติที่จะนำมาใช้ในคดีนั้น สัญญาทางปกครองจึงเป็นหลักเกณฑ์ใหม่ที่แม้แต่นักกฎหมายยังถกเถียงเพื่อค้นหาความหมายแนวทางที่เหมาะสมหรือควรจะเป็น ในแต่ละปีหน่วยงานของรัฐได้ทำสัญญากับเอกชนหรือกับหน่วยงานของรัฐด้วยกันในกิจกรรมที่หลากหลายตั้งแต่กิจกรรมขนาดเล็กจนถึงโครงการขนาดใหญ่ เช่น สัญญาจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ สัญญาจ้างก่อสร้างอาคารถนนหรือสิ่งปลูกสร้างอื่น ๆ สัญญาสัมปทาน ฯลฯ หากนับรวมมูลค่าตามสัญญาเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับเงินงบประมาณแผ่นดินจำนวนมาก แต่เนื่องจากการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้อื่นฟ้องคดีภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีซึ่งเดิมสัญญาดังกล่าวมีอายุความถึงสิบปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อได้มีการตีความสัญญาโดยศาลปกครองหรือคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลว่าเป็นสัญญาประเภทใด หากตีความว่าเป็นสัญญาทางปกครองจะทำให้กำหนดระยะเวลาในการฟ้องคดีลดเหลือเพียงหนึ่งปี เป็นเหตุให้ระยะเวลาฟ้องคดีสั้นลงโดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สมควรแก้ไขระยะเวลาฟ้องคดีดังกล่าวให้ยาวขึ้น นอกจากนั้นปัจจุบันยังมีปัญหาการตีความหมายของเรื่องประโยชน์แก่ส่วนรวม จึงเห็นควรบัญญัติเรื่องนี้ไว้ในบทนิยาม เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการใช้กฎหมายยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มบทนิยามความหมายของคำว่า “ประโยชน์แก่ส่วนรวม” หมายความว่า ประโยชน์ต่อสาธารณะหรือประโยชน์อันเกิดแก่การจัดทำบริการสาธารณะหรือการจัดการให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือประโยชน์อื่นใดที่เกิดจากการดำเนินการหรือการกระทำที่มีลักษณะเป็นการส่งเสริม หรือสนับสนุนแก่ประชาชนเป็นส่วนรวมหรือประชาชนส่วนรวมจะได้รับประโยชน์จากการดำเนินการหรือการกระทำนั้น

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความในพระราชบัญญัตินี้แทน คือ “มาตรา ๕๑ การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้อื่นฟ้องภายในหนึ่งปี และการฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้อื่นฟ้องภายในห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี”

๖. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๘ ตอนที่ ๒๙ ก วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ปัจจุบันปริมาณคดีปกครองประเภทที่ต้องดำเนินการสอบสวนพิจารณาโดยเร่งด่วนให้ทันต่อการแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนหรือเสียหายแก่คู่กรณีหรือเพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เช่น คดีเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ และการแต่งตั้งข้าราชการในหน่วยงานทาง

ปกครอง เป็นต้น ซึ่งหากให้คตปกครองประเภทดังกล่าวดำเนินการตามขั้นตอนและมีผู้รับผิดชอบเช่นเดียวกับคตปกครองทั่วไป อาจเป็นผลทำให้การพิจารณาพิพากษาคตที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน และต้องดำเนินการสอบสวนพิจารณาโดยเร่งด่วนมีความล่าช้าสมควรเพิ่มอำนาจในการจัดตั้งแผนกหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในศาลปกครองสูงสุด หรือศาลปกครองชั้นต้น และกำหนดตำแหน่งตุลาการศาลปกครองที่เรียกชื่ออย่างอื่น เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคตดังกล่าวโดยเฉพาะ อีกทั้ง เพื่อให้การบริหารงานบุคคลของศาลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเหมาะสมกับการอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชน รวมทั้งแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนตุลาการศาลปกครองให้สอดคล้องกับหลักการและบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความเป็นวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

ศาลปกครองสูงสุดและศาลปกครองชั้นต้นอาจแบ่งเป็นแผนกหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นขึ้นในศาลปกครองสูงสุดหรือศาลปกครองชั้นต้นใด ให้มีอำนาจในคตประเภทใดหรือคตในท้องที่ใดซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของแต่ละศาลนั้นแยกต่างหากโดยเฉพาะก็ได้ ทั้งนี้ ให้ออกเป็นประกาศประธานศาลปกครองสูงสุด โดยความเห็นชอบของ ก.ศป. และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๒. ให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีการจัดตั้งแผนกหรือหน่วยงานขึ้นในศาลปกครองสูงสุดหรือศาลปกครองชั้นต้นใด ให้มีตุลาการหัวหน้าแผนกหรือตุลาการหัวหน้าหน่วยงานนั้น แผนกหรือหน่วยงานละหนึ่งคนเพื่อรับผิดชอบงานของแผนกหรือหน่วยงานดังกล่าว ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.ศป. กำหนด

๓. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้แทนเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมตำแหน่งตุลาการศาลปกครองสูงสุดที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามจำนวนที่ ก.ศป. กำหนด ส่วนการกำหนดตำแหน่ง ให้ ก.ศป. กำหนดว่าจะให้เทียบเท่ากับตำแหน่งใดไว้ในประกาศ และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๗. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๗๙ ก วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่องค์ประกอบของคณะกรรมการตุลาการ ศาลปกครองที่ผ่านมาได้บัญญัติไว้เฉพาะในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยมีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคตปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สมควรกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และแก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วิธีการเลือกและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตุลาการศาลปกครอง ผู้ทรงคุณวุฒิให้สอดคล้องกับการกำหนดบทบัญญัติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง (ก.ศป.) ซึ่งประกอบด้วย

(๑) ประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครอง จำนวนเก้าคน ดังนี้

(ก) ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดจำนวนหกคนซึ่งได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

(ข) ตุลาการในศาลปกครองชั้นต้นจำนวนสามคนซึ่งได้รับเลือกจากตุลาการในศาลปกครองชั้นต้น

(๓) กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครองจำนวนสามคน ดังนี้

(ก) ผู้ซึ่งได้รับเลือกจากวุฒิสภาจำนวนสองคน

(ข) ผู้ซึ่งได้รับเลือกจากคณะรัฐมนตรีจำนวนหนึ่งคน

และกำหนดให้เลขาธิการสำนักงานศาลปกครองเป็นเลขานุการของ ก.ศป. และให้ ก.ศป. แต่งตั้งข้าราชการฝ่ายศาลปกครองจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

๒. กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง

๓. แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดวิธีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครอง โดยให้ใช้วิธีออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ ให้เลขาธิการสำนักงานศาลปกครองจัดทำบัญชีรายชื่อบุคคลผู้มีสิทธิได้รับเลือก ให้มีคณะกรรมการดำเนินการเลือก ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดรับผิดชอบดูแลให้การเลือกเป็นไปโดยถูกต้อง และให้ประกาศรายชื่อผู้ได้รับเลือกในราชกิจจานุเบกษา

๔. แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดวิธีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง โดยให้วุฒิสภاتั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาเสนอรายชื่อบุคคลที่เห็นสมควรจำนวนสี่คนต่อวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป

๕. แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดวิธีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง โดยให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรจะได้รับเลือกต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาลงมติ

๖. แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิ โดยกำหนดให้กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี โดยอาจได้รับเลือกใหม่ได้อีก แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้ และภายในหกสิบวันก่อนกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิจะครบวาระ ประธานศาลปกครองสูงสุดต้องดำเนินการให้มีการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครองใหม่ โดยต้องแล้วเสร็จก่อนที่กรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจะพ้นจากตำแหน่งตามวาระ สำหรับกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง ให้ประธานศาลปกครองสูงสุดแจ้งต่อประธานวุฒิสภาหรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณีเพื่อทราบ

๗. กำหนดการดำเนินการเพื่อให้มีการเลือกซ่อม ในกรณีตำแหน่งกรรมการตุลาการศาลปกครอง ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครองและกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครองว่างลงก่อนครบวาระ โดยให้ดำเนินการเพื่อให้มีการเลือกซ่อม เว้นแต่วาระการอยู่ในตำแหน่งของกรรมการผู้นั้นจะเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการเลือกซ่อมก็ได้

๘. แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครองและกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ

๙. กำหนดให้ในกรณีที่ไม่มีกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครอง หรือมีแต่ไม่ครบสามคน ถ้าคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนไม่น้อยกว่าหกคนเห็นว่าเป็นเรื่องด่วน ที่ต้องให้ความเห็นชอบ ให้คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองจำนวนดังกล่าวเป็นองค์ประกอบและองค์ประชุม พิจารณาเรื่องเร่งด่วนนั้นได้

๑๐. กำหนดให้ดำเนินการเลือกกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นตุลาการศาลปกครอง และกรรมการตุลาการศาลปกครองผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่เป็นตุลาการศาลปกครองให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๑๑. กำหนดให้ในระหว่างที่ยังมิได้มี ก.ศป. ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๖๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำหน้าที่เป็น ก.ศป. ไปพลางก่อน จนกว่าจะมี ก.ศป. ตามพระราชบัญญัตินี้

๑๒. กำหนดให้มติหรือการให้ความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงที่ได้ดำเนินการไป ในช่วงเวลานับแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ให้ถือว่ามติ หรือการให้ความเห็นชอบนั้นเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของ ก.ศป. ตามพระราชบัญญัตินี้

นางสาววรรณวนัช สว่างแจ้ง / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

ป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ที่โดยปกติเลี้ยงไว้เพื่อเป็นสัตว์บ้าน สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้งาน สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นพาหนะ สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นเพื่อน สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นอาหาร สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้ในการแสดง หรือสัตว์เลี้ยงเพื่อใช้ในการอื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมิใช่เจ้าของหรือไม่ก็ตาม และให้หมายความรวมถึงสัตว์ที่อาศัยอยู่ในธรรมชาติตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“การทารุณกรรม” หมายความว่า การกระทำหรืองดเว้นการกระทำใด ๆ ที่ทำให้สัตว์ได้รับความทุกข์ทรมานไม่ว่าทางร่างกายหรือจิตใจ ได้รับความเจ็บปวด ความเจ็บป่วย ทูพพลภาพ หรืออาจมีผล

ทำให้สัตว์นั้นตาย และให้หมายความรวมถึงการใช้สัตว์พิการ สัตว์เจ็บป่วย สัตว์ชราหรือสัตว์ที่กำลังตั้งท้อง เพื่อแสวงหาประโยชน์ ใช้สัตว์ประกอบกามกิจ ใช้สัตว์ทำงานจนเกินสมควรหรือใช้ให้ทำงานอันไม่สมควร เพราะเหตุที่สัตว์นั้นเจ็บป่วย ชราหรืออ่อนอายุ

“การจัดสวัสดิภาพสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงหรือการดูแลให้สัตว์มีความเป็นอยู่ในสภาวะที่เหมาะสม มีสุขภาพอนามัยที่ดี มีที่อยู่ อาหาร และน้ำอย่างเพียงพอ

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ และให้หมายความรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแล ไม่ว่าจะได้รับมอบหมายจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ให้ดูแลด้วย

“องค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์” หมายความว่า คณะบุคคลหรือนิติบุคคล ซึ่งขึ้นทะเบียนเป็นองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์สัตว์” หมายความว่า สถานที่สำหรับใช้เลี้ยงสัตว์ หรือสถานที่สำหรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือหรืออภิบาลสัตว์ที่ถูกทอดทิ้ง สัตว์ที่ไม่มีเจ้าของ หรือสัตว์ที่ถูกกระทำการทารุณกรรม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

“สัตวแพทย์” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียน

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมปศุสัตว์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อธิบดีกรมการศาสนา อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมประมง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมองค์การระหว่างประเทศ อธิบดีกรมอนามัย อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการ

องค์การสวนสัตว์ เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งจากคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ ผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่ดำเนินงานหรือกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ผู้แทนองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้แทนสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ และผู้ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ในด้านการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

ในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ หรือแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างหรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้น อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างลงตามวรรคสอง หากวาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวัน รัฐมนตรีจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นแทนก็ได้

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวรรคหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) พ้นจากการเป็นคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ ผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่ดำเนินงานหรือกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ผู้แทนองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

หรือผู้แทนสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการในฐานะนั้น

มาตรา ๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบาย แผน มาตรการ และแนวทางที่สร้างความตระหนักในการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ต่อรัฐมนตรี

(๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์

(๓) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบและติดตามการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๙ ให้คณะกรรมการจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยปีละสองครั้ง

การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

การประชุมคณะอนุกรรมการ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๙ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๒

องค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์

มาตรา ๑๑ คณะบุคคลหรือนิติบุคคลใดมีวัตถุประสงค์หรือดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์ และไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการเมืองหรือแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนเป็นองค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์ต่อนายทะเบียน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียน ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๒ องค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์อาจได้รับการสนับสนุนจากกรมปศุสัตว์หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในการดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) การจัดเครือข่ายอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติงานร่วมกับพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจและมีส่วนร่วมในการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

(๓) การจัดทำโครงการหรือกิจกรรมเพื่อการป้องกันการทารุณกรรม หรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

(๔) การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

(๕) การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่ปรากฏว่าองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ใดดำเนินกิจกรรมโดยฝ่าฝืนกฎหมายหรือดำเนินการในทางการเมืองหรือแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกันหรือกระทำการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือและกำหนดระยะเวลาให้ระงับการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว หากองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีอำนาจเพิกถอนการขึ้นทะเบียนขององค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์นั้นได้

หมวด ๓

สถานสงเคราะห์สัตว์

มาตรา ๑๔ เพื่อสนับสนุนการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้ผู้ซึ่งจัดตั้งสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการเมืองหรือไม่แสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนเป็นสถานสงเคราะห์สัตว์ต่อนายทะเบียน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียน ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๕ ผู้ซึ่งจัดตั้งสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๔ แล้ว อาจได้รับการสนับสนุนจากกรมปศุสัตว์หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

(๒) การควบคุมปริมาณสัตว์และการป้องกันโรคระบาดสัตว์ภายในสถานสงเคราะห์สัตว์

(๓) การอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่ปรากฏว่าสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๔ ดำเนินกิจกรรมในลักษณะทางการเมืองหรือแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน กระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์หรือไม่จัดสวัสดิภาพสัตว์ให้เหมาะสม ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือและกำหนดระยะเวลาให้สถานสงเคราะห์สัตว์ปฏิบัติให้ถูกต้องและเหมาะสม หากสถานสงเคราะห์สัตว์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีอำนาจเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของสถานสงเคราะห์สัตว์นั้นได้

หมวด ๔
การอุทธรณ์

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๔ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่ง

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งเพิกถอนการขึ้นทะเบียนตามมาตรา ๑๓ หรือมาตรา ๑๖ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่ผู้อุทธรณ์จะร้องขอและคณะกรรมการเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๑๙ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๘ ให้แล้วเสร็จภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขในการอุทธรณ์ และในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

หมวด ๕
การป้องกันการทารุณกรรมสัตว์

มาตรา ๒๐ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร

มาตรา ๒๑ การกระทำได้ดังต่อไปนี้ ไม่ถือว่าเป็นการทารุณกรรมสัตว์ตามมาตรา ๒๐

- (๑) การฆ่าสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหาร ทั้งนี้ เฉพาะสัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นอาหาร
- (๒) การฆ่าสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์
- (๓) การฆ่าสัตว์เพื่อควบคุมโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์
- (๔) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่สัตว์แพทย์เห็นว่าสัตว์ป่วย พิการ หรือบาดเจ็บและไม่สามารถเยียวยาหรือรักษาให้มีชีวิตอยู่รอดได้โดยปราศจากความทุกข์ทรมาน

(๕) การฆ่าสัตว์ตามพิธีกรรมหรือความเชื่อทางศาสนา

(๖) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตหรือร่างกายของมนุษย์หรือสัตว์อื่น หรือป้องกันความเสียหายที่จะเกิดแก่ทรัพย์สิน

(๗) การกระทำใด ๆ ต่อร่างกายสัตว์ซึ่งเข้าลักษณะของการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ โดยผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์หรือผู้ซึ่งได้รับยกเว้นให้กระทำได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภาตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์

(๘) การตัด หู หาง ขน เขา หรืองาโดยมีเหตุอันสมควรและไม่เป็นอันตรายต่อสัตว์ หรือการดำรงชีวิตของสัตว์

(๙) การจัดให้มีการต่อสู้ของสัตว์ตามประเพณีท้องถิ่น

(๑๐) การกระทำอื่นใดที่มีกฎหมายกำหนดให้สามารถกระทำได้เป็นการเฉพาะ

(๑๑) การกระทำอื่นใดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

หมวด ๖

การจัดสวัสดิภาพสัตว์

มาตรา ๒๒ เจ้าของสัตว์ต้องดำเนินการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ของตนให้เหมาะสมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

การออกประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงประเภท ชนิด ลักษณะ สภาพ และอายุของสัตว์

มาตรา ๒๓ ห้ามมิให้เจ้าของสัตว์ปล่อย ละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควร

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองให้แก่ผู้ซึ่งประสงค์จะนำสัตว์ไปดูแลแทน

มาตรา ๒๔ การขนส่งสัตว์ หรือการนำสัตว์ไปใช้งานหรือใช้ในการแสดง เจ้าของสัตว์หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้เหมาะสม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

การออกประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงประเภท ชนิด ลักษณะ สภาพ และอายุของสัตว์

หมวด ๗

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๒๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกเจ้าของสัตว์ ผู้แทนองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ ผู้ดูแลสถานสงเคราะห์สัตว์ หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ เพื่อดำเนินการตรวจสอบ เมื่อได้รับแจ้งหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการทารุณกรรมสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) สั่งให้หยุดซึ่งยานพาหนะเพื่อดำเนินการตรวจสอบ เมื่อได้รับแจ้งหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการทารุณกรรมสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ยึดหรืออายัดสัตว์หรือซากของสัตว์ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าถูกฆ่าหรือถูกทารุณกรรม รวมทั้งเอกสาร หลักฐาน ยานพาหนะ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี

(๕) นำสัตว์ที่ถูกทารุณกรรมไปตรวจรักษาหรือช่วยเหลือสัตว์ที่ตกอยู่ในอันตราย ในกรณี ที่ปรากฏว่าสัตว์นั้นไม่มีผู้ใดให้การรักษาหรือช่วยเหลือ

การเข้าไปในสถานที่ตาม (๒) เพื่อทำการตรวจค้นต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่า หากเน้นเข้าก็จะเอาหมายค้นมาได้ จะมีการยกย้าย ชุกซ่อน หรือทำลายหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ให้ดำเนินการค้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่พบสัตว์ถูกปล่อย ละทิ้ง หรือไม่มีเจ้าของ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ตามความเหมาะสม

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่พบสัตว์ตกอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บสาหัส และสัตวแพทย์เห็นว่าทำให้สัตว์มีชีวิตอยู่ต่อไปจะได้รับความทุกข์ทรมานจนเกินสมควรให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจสั่งให้ฆ่าสัตว์นั้นได้

การฆ่าสัตว์ตามวรรคหนึ่ง จะต้องดำเนินการโดยสัตวแพทย์ และในกรณีที่สัตว์นั้นมีเจ้าของ ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของสัตว์

มาตรา ๒๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ ให้เจ้าของสัตว์หรือ ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร

มาตรา ๒๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดง บัตรประจำตัวต่อเจ้าของสัตว์หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๘

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒ เจ้าของสัตว์หรือผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ หรือฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท

มาตรา ๓๓ ในกรณีที่ศาลได้พิพากษาลงโทษผู้ใดตามมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒ หากศาลเห็นว่าทำให้สัตว์นั้นยังอยู่ในความครอบครองของเจ้าของหรือของผู้กระทำความผิดนั้นต่อไป สัตว์นั้นอาจจะถูกทารุณกรรมหรือได้รับการจัดสวัสดิภาพสัตว์ที่ไม่เหมาะสมอีก ศาลอาจสั่งห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้กระทำความผิดนั้นครอบครองสัตว์ดังกล่าว และมอบให้หน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่เห็นสมควรเป็นผู้ครอบครองหรือดูแลสัตว์นั้นต่อไป

มาตรา ๓๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๓๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษปรับสถานเดียวให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาอันสมควรแต่ไม่เกินสิบห้าวัน ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคสอง ให้ดำเนินคดีต่อไป

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๖ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่งตามมาตรา ๕ ปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกและเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิ่งแวดล้อม จึงควรได้รับการคุ้มครองมิให้ถูกระทำการทารุณกรรม และเจ้าของสัตว์ซึ่งนำสัตว์มาเลี้ยงจะต้องจัดสวัสดิภาพให้เหมาะสมตามประเภทและชนิดของสัตว์ ทั้งในระหว่างการเลี้ยงดู การขนส่ง การนำสัตว์ไปใช้งาน หรือใช้ในการแสดง ดังนั้น เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการป้องกันการทารุณกรรม และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ เพื่อให้สัตว์ได้รับการคุ้มครองตามธรรมชาติของสัตว์อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

จากกรณีในประเทศไทยมีการซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนสุนัขกับงูน้ำพลาสติก โดยวิธีการไล่จับด้วยการทารุณกรรม เพื่อนำส่งจำหน่ายทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำไปบริโภคทั้งที่มีสัตว์ที่เหมาะสมแก่การปรุงเป็นอาหาร จนเป็นเหตุให้ประเทศไทยได้รับผลกระทบในเรื่องดังกล่าว นานาอารยประเทศจับตามอง อีกทั้ง ในปัจจุบันต้องยอมรับว่าสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ควรได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพให้ปราศจากความหวาดกลัว ขาดสารอาหาร ความเจ็บป่วย ทุกข์ทรมาน

เนื่องจากปัจจุบันในกระแสโลกาภิวัตน์เป็นที่ยอมรับโดยสากลและโดยหลักคุณธรรมว่าสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตและเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิ่งแวดล้อมที่จะต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิตามธรรมชาติของสัตว์ และได้รับการดูแลให้ถูกระทำการทารุณกรรม หรือมีการฆ่าสัตว์โดยไม่จำเป็น โดยเจ้าของและผู้เลี้ยงสัตว์ต้องจัดสวัสดิภาพให้แก่สัตว์ให้เหมาะสมตามชนิดและประเภทสัตว์ อีกทั้งสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของจะต้องได้รับการคุ้มครองมิให้ถูกระทำการทารุณกรรมเช่นกัน ซึ่งในปัจจุบันมีการนำสัตว์มาเลี้ยงเพื่อการค้า การแสดง เป็นต้น การประกอบกิจการดังกล่าวต้องคำนึงถึงการจัดสวัสดิภาพและการป้องกันมิให้สัตว์ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่อาจเกิดแก่สัตว์ ทั้งในระหว่างการเลี้ยงดู การใช้สัตว์ประกอบกิจการ และการทำให้สัตว์ตายอย่างสงบด้วย ซึ่งอาจกระทบต่อจารีตประเพณีและศีลธรรมอันดีของสังคมไทยและชื่อเสียงของประเทศ รวมถึงการค้าระหว่างประเทศ ประกอบกับประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสมควรมีกฎหมายในการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ โดยกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ อันเป็นการทารุณกรรมต่อสัตว์และกำหนดหน้าที่ให้เจ้าของสัตว์ต้องส่งเสริมและดำเนินการจัดสวัสดิภาพให้แก่สัตว์

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๗ ก วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกและเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิ่งแวดล้อม จึงควรได้รับการคุ้มครองมิให้ถูกระทำการทารุณกรรม และเจ้าของสัตว์ซึ่งนำสัตว์มาเลี้ยงจะต้องจัดสวัสดิภาพให้เหมาะสมตามประเภทและชนิดของสัตว์ ทั้งในระหว่างการเลี้ยงดู การขนส่ง การนำสัตว์ไปใช้งาน หรือใช้ในการแสดง ดังนั้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ เพื่อให้สัตว์ได้รับการคุ้มครองตามธรรมชาติของสัตว์อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๑ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. บทนิยาม ในพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ที่โดยปกติเลี้ยงไว้เพื่อเป็นสัตว์บ้าน สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้งาน สัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นอาหาร หรือสัตว์เลี้ยงเพื่อใช้ในการแสดง เช่น สุนัข แมว โค กระบือ ม้า สุกร เป็ด ไก่ หรือสัตว์เลี้ยงอื่น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมิใช่เจ้าของหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่หมายความรวมถึง

๑) สัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

๒) สัตว์น้ำตามกฎหมายว่าด้วยการประมง

๓) สัตว์อื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

“การทารุณกรรม” หมายความว่า การกระทำให้รอดเว้นการกระทำใด ๆ ที่ทำให้สัตว์ได้รับความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด ทุพพลภาพ หรืออาจมีผลทำให้สัตว์นั้นตาย

“การจัดสวัสดิภาพสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงหรือการดูแลให้สัตว์มีความเป็นอยู่ในสภาวะที่เหมาะสม มีสุขภาพอนามัยที่ดี มีที่อยู่ อาหาร และน้ำอย่างเพียงพอ

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์และให้หมายความรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“องค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์” หมายความว่า คณะบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งขึ้นทะเบียนเป็นองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

“สถานสงเคราะห์สัตว์” หมายความว่า สถานที่สำหรับใช้เลี้ยงสัตว์ ช่วยเหลือ และอนุบาลสัตว์ที่ถูกทอดทิ้งหรือไม่มีเจ้าของ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

“สัตวแพทย์” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียน

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมปศุสัตว์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๒. หมวด ๑ คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

๒.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ซึ่งประกอบด้วย

๑) ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธานกรรมการ

๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสิบคน ดังนี้ เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อธิบดีกรมการศาสนา อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมประมง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย อธิบดีกรมอนามัย อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช และผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินสี่คน แต่งตั้งจากคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ ผู้แทนสมาคมหรือมูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิภาพสัตว์ ผู้แทนองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์หรือผู้แทนสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๔) อธิบดีกรมปศุสัตว์เป็นกรรมการและเลขานุการ

๒.๒ กำหนดให้คณะกรรมการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ มีอำนาจหน้าที่ในการเสนอแนะนโยบาย แผน และมาตรการในการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ต่อรัฐมนตรี เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการทารุณกรรมสัตว์และการ

จัดสวัสดิภาพสัตว์ เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการออกประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ กำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบและการติดตามการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

๓. หมวด ๒ องค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์

๓.๑ กำหนดให้คณะบุคคลหรือนิติบุคคลใดที่มีวัตถุประสงค์หรือดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทารุณกรรมหรือการจัดสวัสดิภาพสัตว์ และไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการเมืองหรือแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนเป็นองค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์ต่อนายทะเบียน โดยหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียนเป็นไปตามที่อธิบดีกรมปศุสัตว์ประกาศกำหนด

๓.๒ กรณีที่ปรากฏว่าองค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์ดำเนินกิจกรรมโดยฝ่าฝืนกฎหมายหรือมีวัตถุประสงค์ในทางการเมืองหรือแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน หรือกระทำการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือ และกำหนดระยะเวลาให้องค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์ระงับการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีอำนาจเพิกถอนการขึ้นทะเบียนขององค์การจัดสวัสดิภาพสัตว์นั้นได้

๔. หมวด ๓ สถานสงเคราะห์สัตว์

๔.๑ กำหนดให้ผู้ซึ่งจัดตั้งสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ดำเนินกิจกรรมในลักษณะไม่แสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน มีสิทธิขอขึ้นทะเบียนเป็นสถานสงเคราะห์สัตว์ต่อนายทะเบียน โดยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียนเป็นไปตามที่อธิบดีกรมปศุสัตว์ประกาศกำหนด

๔.๒ กรณีที่ปรากฏว่าสถานสงเคราะห์สัตว์ที่ได้ขึ้นทะเบียนดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่เป็นการแสวงหากำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน กระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์ หรือไม่จัดสวัสดิภาพสัตว์ให้เหมาะสม ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือและกำหนดระยะเวลาให้สถานสงเคราะห์สัตว์ปฏิบัติตามให้ถูกต้องและเหมาะสม และมีอำนาจเพิกถอนการขึ้นทะเบียนของสถานสงเคราะห์สัตว์นั้นได้ หากสถานสงเคราะห์สัตว์ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด

๕. หมวด ๔ การป้องกันการทารุณกรรมสัตว์

๕.๑ กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร

๕.๒ กำหนดเกี่ยวกับข้อยกเว้นสำหรับการกระทำบางกรณีที่ไม่ถือว่าเป็นการทารุณกรรมสัตว์ เช่น การฆ่าสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหารเฉพาะสัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นอาหาร การฆ่าสัตว์เพื่อควบคุมโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ การฆ่าสัตว์ตามพิธีกรรมหรือความเชื่อทางศาสนา การฆ่าสัตว์ในกรณีที่ทำขึ้นเพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตหรือร่างกายของมนุษย์หรือสัตว์อื่น หรือป้องกันความเสียหายที่จะเกิดแก่ทรัพย์สิน การกระทำใด ๆ ต่อร่างกายสัตว์ซึ่งเข้าลักษณะของการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์โดยผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์หรือผู้ซึ่งได้รับยกเว้นให้กระทำได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์สภา

๖. หมวด ๕ การจัดสวัสดิภาพสัตว์

๖.๑ กำหนดให้เจ้าของสัตว์ต้องดำเนินการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ของตนให้เหมาะสมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยการออกประกาศต้องคำนึงถึงประเภท ชนิด ลักษณะ และอายุของสัตว์

๖.๒ กำหนดห้ามมิให้เจ้าของสัตว์ปล่อย ละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งการกระทำดังกล่าวไม่รวมถึงการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองให้แก่ผู้ซึ่งจะนำสัตว์ไปดูแลแทน

๖.๓ กำหนดเกี่ยวกับการขนส่งสัตว์ หรือการนำสัตว์ไปใช้งานหรือใช้ในการแสดง เจ้าของสัตว์หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้เหมาะสม ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยการออกประกาศต้องคำนึงถึงประเภท ชนิด ลักษณะ และอายุของสัตว์

๗. หมวด ๖ พนักงานเจ้าหน้าที่

๗.๑ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ มีหนังสือเรียกเจ้าของสัตว์ ผู้แทนองค์กรจัดสวัสดิภาพสัตว์ ผู้ดูแลสถานสงเคราะห์สัตว์ หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา เข้าไปในสถานที่ใด ๆ เพื่อดำเนินการตรวจสอบ หรือสั่งให้หยุดซึ่งยานพาหนะเพื่อดำเนินการตรวจสอบ เมื่อได้รับแจ้งหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการทารุณกรรมสัตว์ ยึดหรืออายัดสัตว์หรือซากของสัตว์ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าถูกฆ่าหรือถูกทารุณกรรม รวมทั้งเอกสาร หลักฐาน ยานพาหนะ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี ตลอดจนจมนำสัตว์ที่ถูกทารุณกรรมไปตรวจรักษาหรือช่วยเหลือสัตว์ที่ตกอยู่ในภยันตราย ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์นั้นไม่มีเจ้าของ

๗.๒ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ตามความเหมาะสม ในกรณีที่พบสัตว์ถูกปล่อย ละทิ้ง หรือไม่มีเจ้าของ

๗.๓ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ฆ่าสัตว์ได้ ในกรณีที่พบสัตว์ตกอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บสาหัส และสัตว์แพทย์เห็นว่าการให้สัตว์มีชีวิตอยู่ต่อไปจะได้รับความทุกข์ทรมาน ซึ่งการฆ่าสัตว์จะต้องดำเนินการโดยสัตวแพทย์ และในกรณีที่สัตว์มีเจ้าของต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของสัตว์

๗.๔ กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

๘. หมวด ๗ บทกำหนดโทษ

๘.๑ กำหนดโทษสำหรับผู้ซึ่งกระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๘.๒ กำหนดโทษสำหรับเจ้าของสัตว์หรือผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ในการดำเนินการจัดสวัสดิภาพสัตว์ให้แก่สัตว์ของตน หรือปล่อยละทิ้ง หรือกระทำการใด ๆ ให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

๘.๓ กำหนดให้ผู้ซึ่งไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

๘.๔ กำหนดให้อธิบดีกรมปศุสัตว์มีอำนาจเปรียบเทียบได้ ในบรรดาความผิดซึ่งมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกัน ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ให้ดำเนินคดีต่อไป กรณีที่ผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ

พระราชบัญญัติ
มาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยมาตราซึ่งดวงวัด
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “คณะกรรมการ” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ผู้บรรจุ” และ
“สำนักงานกลาง” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๕๒

“ “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการซึ่งดวงวัด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๕๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ
แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และนายตรวจซึ่งดวงวัด ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตรา

ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม กำหนดกิจการอื่นและออกประกาศตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ เครื่องชั่งและเครื่องตวงที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้แก่เครื่องชั่งและ เครื่องตวงทุกชนิด เว้นแต่เครื่องชั่งและเครื่องตวงที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนด ให้ยกเว้น

เครื่องวัดที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้แก่เครื่องวัดที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของ คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ในการซื้อขายหรือจำหน่ายสินค้าใด ๆ ในท้องที่ใด ถ้ารัฐมนตรีโดยคำแนะนำของ คณะกรรมการเห็นสมควรให้ใช้มาตราซึ่งดวงวัดเฉพาะในระบบเมตริกตามมาตรา ๙ หรือให้กระทำโดย การชั่ง การตวง หรือการวัดอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจ ประกาศกำหนด

ประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ต้องใช้มาตราซึ่งดวงวัดในระบบอื่นนอกจากที่กำหนดในมาตรา ๙ หรือ ในกรณีที่ต้องใช้เครื่องชั่งตวงวัดอย่างอื่นนอกจากที่กำหนดในประกาศตามมาตรา ๑๖ สำหรับในทางวิชาชีพ หรือในทางวิทยาศาสตร์ ให้ใช้มาตราซึ่งดวงวัดในระบบนั้นหรือให้ใช้เครื่องชั่งตวงวัดนั้นได้เมื่อรัฐมนตรี หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายอนุญาต”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑/๑ คณะกรรมการชั่งตวงวัด มาตรา ๑๑/๑ มาตรา ๑๑/๒ มาตรา ๑๑/๓ มาตรา ๑๑/๔ มาตรา ๑๑/๕ มาตรา ๑๑/๖ และมาตรา ๑๑/๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“หมวด ๑/๑

คณะกรรมการชั่งตวงวัด

มาตรา ๑๑/๑ ให้มีคณะกรรมการชั่งตวงวัดประกอบด้วยปลัดกระทรวงพาณิชย์เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้แทนสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ผู้แทนสถาบันมาตรวิทยาแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินแปดคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ด้านมาตรวิทยาหรือมีประสบการณ์ด้านการชั่ง การตวง หรือการวัด เป็นกรรมการ

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานกลางหนึ่งคน เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องมีผู้แทนจากสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยแห่งละหนึ่งคน

มาตรา ๑๑/๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการออกประกาศตามมาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๑/๑ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓

(๒) กำหนดสถาบันหรือองค์การซึ่งตวงวัดของรัฐบาลต่างประเทศหรือระหว่างประเทศที่ให้การรับรองเอกสารแสดงต้นแบบของเครื่องซึ่งตวงวัดที่จะผลิตหรือนำเข้าตามมาตรา ๒๑/๑

(๓) เสนอแผนและมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมและการกำกับดูแลการซึ่งตวงวัด

(๔) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๑/๓ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี แต่จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน จนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนหรือให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทนหรือซึ่งได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

มาตรา ๑๑/๔ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องต่อหน้าที่ หรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถ

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๑/๕ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๑/๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๑/๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๑/๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๑/๒ หรือมาตรา ๑๑/๖ คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการอาจเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบายหรือความเห็นหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนดชนิดและลักษณะของเครื่องซังตวงวัด และรายละเอียดของวัสดุที่ใช้ผลิตเครื่องซังตวงวัด”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในวรรคห้าของมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ได้รับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจต้องเสียค่าธรรมเนียมหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจและค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๙/๑ มาตรา ๑๙/๒ และมาตรา ๑๙/๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๑๙/๑ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมในการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๑๗ ภายในเวลาที่กำหนด หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๔ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน และจะต้องไม่เกินสองครั้งในเหตุอย่างเดียวกัน

ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งถูกสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจต้องหยุดประกอบธุรกิจตามหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจนั้น และในระหว่างถูกสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจจะขอรับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้

มาตรา ๑๙/๒ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) ประกอบธุรกิจในช่วงถูกสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ
- (๒) เคยถูกสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๑๙/๑ มาแล้วสองครั้ง และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจอีก
- (๓) ถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๗ หรือ
- (๔) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๕/๑ มาตรา ๗๖ หรือมาตรา ๘๐

ผู้ถูกสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจจะขอรับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจอีกได้ เมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ แต่ผู้ที่เคยถูกสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจมาแล้วสองครั้งไม่ว่าด้วยเหตุใดจะขอรับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจอีกไม่ได้

มาตรา ๑๙/๓ ในการพิจารณาสั่งพักใช้หรือเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๑๙/๑ หรือมาตรา ๑๙/๒ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายต้องเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบธุรกิจและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องชี้แจงและแสดงหลักฐานประกอบคำชี้แจงของตนตามสมควร

คำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจให้ทำเป็นหนังสือพร้อมทั้งระบุเหตุผลในการออกคำสั่งและแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจทราบโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือโดยวิธีที่บุคคลนำไปส่ง

ในกรณีที่ได้แจ้งคำสั่งตามวรรคสองโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น

ในกรณีที่ได้แจ้งคำสั่งตามวรรคสองโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าไม่พบตัวผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ประกอบธุรกิจไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจได้รับแจ้งคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ผู้ประกอบธุรกิจต้องประกอบกิจการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน”

มาตรา ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๒๑/๑ ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งประสงค์จะผลิตหรือนำเข้าเครื่องซึ่งดวงวัดเพื่อการใช้ในกิจการตามมาตรา ๒๕ ส่งเครื่องซึ่งดวงวัดต้นแบบที่จะผลิตหรือนำเข้าพร้อมด้วยเอกสารประกอบ

หรือส่งเอกสารแสดงต้นแบบของเครื่องชั่งตวงวัดนั้นที่ได้รับการรับรองโดยสถาบันหรือองค์การชั่งตวงวัดของรัฐบาลต่างประเทศหรือระหว่างประเทศที่คณะกรรมการกำหนดต่อสำนักงานกลางเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นชอบ และเครื่องชั่งตวงวัดที่ผลิตหรือนำเข้านั้นจะต้องเป็นไปตามต้นแบบที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว

การยื่นต้นแบบและการให้ความเห็นชอบต้นแบบของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนด โดยในประกาศดังกล่าวให้กำหนดเวลาในการพิจารณาให้ความเห็นชอบไว้ด้วย”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๖ ความเที่ยงของเครื่องชั่งตวงวัดที่ใช้ในกิจการตามมาตรา ๒๕ ต้องอยู่ภายในอัตราเพื่อเหลือเผื่อขาดตามที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีการเคลื่อนย้ายเครื่องชั่งตวงวัดชนิดติดตั้งอยู่กับที่ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา และเป็นเครื่องชั่งตวงวัดที่มีการให้คำรับรองแล้วให้ผู้ครอบครองเครื่องชั่งตวงวัดมีหนังสือแจ้งต่อสำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขาภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ติดตั้งเสร็จ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและให้คำรับรองใหม่”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ การตรวจสอบเครื่องชั่งตวงวัด ให้ดำเนินการโดยตรวจสอบเทียบกับแบบมาตราเมื่อตรวจสอบเห็นว่าถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง และประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ให้คำรับรอง

การให้คำรับรองให้กระทำโดยวิธีดังนี้

(๑) ประทับหรือแสดงเครื่องหมายคำรับรองของสำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขาที่เครื่องชั่งตวงวัดทุกเครื่อง

(๒) นอกจากวิธีตาม (๑) อธิบดีอาจกำหนดให้มีหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองประจำเครื่องชั่งตวงวัดชนิดใดชนิดหนึ่งร่วมด้วยก็ได้ แต่ในกรณีเครื่องชั่งตวงวัดที่โดยสภาพไม่สามารถประทับหรือแสดงเครื่องหมายคำรับรองได้ หรือเมื่อประทับหรือแสดงเครื่องหมายคำรับรองแล้ว จะทำให้เกิดความเสียหายแก่เครื่องชั่งตวงวัดนั้น ให้ออกหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองแทน

หนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองจะทำเป็นแถบผนึกติดไว้ที่เครื่องชั่งตวงวัดก็ได้ และในกรณีเครื่องชั่งตวงวัดที่ใช้ด้วยกันเป็นชุดจะออกหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองรวมกันเป็นฉบับเดียวก็ได้

เครื่องหมายคำรับรองให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๒ คำรับรองเครื่องซังตวงวัดมีสองอย่าง คำรับรองสำหรับเครื่องซังตวงวัดที่ยังไม่เคยให้ คำรับรองมาก่อนให้เรียกว่าคำรับรองชั้นแรก คำรับรองซ้ำภายหลังการให้คำรับรองชั้นแรกแล้วให้เรียกว่า คำรับรองชั้นหลัง การให้คำรับรองชั้นแรกและการให้คำรับรองชั้นหลังนั้น ความเที่ยงของเครื่องซังตวงวัด ต้องอยู่ภายในอัตราเผื่อเหลือเผื่อขาดตามมาตรา ๒๖

รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนดห้ามการให้คำรับรองชั้นหลัง สำหรับเครื่องซังตวงวัดชนิดใดก็ได้

มาตรา ๓๓ คำรับรองสำหรับเครื่องซังตวงวัดชนิดใดให้มีอายุเท่าใดให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรี โดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนด ในการให้คำรับรอง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับหรือ แสดงวันสิ้นอายุของคำรับรองไว้ที่เครื่องซังตวงวัดและที่หนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองสำหรับ เครื่องซังตวงวัดนั้น

ในกรณีที่คำรับรองที่ออกให้สำหรับเครื่องซังตวงวัดใดจะสิ้นอายุตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำขอเพื่อการตรวจสอบและให้คำรับรองชั้นหลังแก่เครื่องซังตวงวัดดังกล่าวก่อนสิ้นอายุคำรับรอง ไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้นับอายุของคำรับรองชั้นหลังต่อจากวันสิ้นอายุและเมื่อได้ยื่นคำขอแล้ว ให้ผู้ยื่นคำขอใช้เครื่องซังตวงวัดนั้นได้ต่อไปจนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่ออกคำรับรองให้”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๔ ในกรณีที่ปรากฏว่าเครื่องซังตวงวัดใดที่ขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ เพื่อให้คำรับรอง เป็นเครื่องซังตวงวัดที่ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตาม พระราชบัญญัตินี้ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าพอจะแก้ไขให้ถูกต้องได้ให้สั่งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วตรวจสอบใหม่

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าเครื่องซังตวงวัดนั้นไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายเครื่องซังตวงวัดนั้น หรือกระทำการอย่างใด ๆ เพื่อมิให้เครื่องซังตวงวัดนั้นใช้ต่อไป ถ้าเครื่องซังตวงวัดนั้นมีเครื่องหมายคำรับรองประทับหรือแสดงอยู่แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลาย เครื่องหมายคำรับรองหรือประทับเครื่องหมายแสดงว่าคำรับรองเดิมใช้ไม่ได้แล้ว

เครื่องหมายแสดงว่าคำรับรองเดิมใช้ไม่ได้แล้ว ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติ มาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือเงื่อนไขในการอนุญาตที่กำหนดในกฎกระทรวง อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดครั้งละไม่เกินสามสิบวัน และจะต้องไม่เกินสองครั้งในเหตุอย่างเดียวกัน

ผู้รับใบอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดประกอบกิจการตามใบอนุญาตนั้น และในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้

มาตรา ๔๗ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) ตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซึ่งตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อมในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต
- (๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ มาแล้วสองครั้ง และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก
- (๓) ถูกเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๑๙/๒ หรือ
- (๔) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๕/๑ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ หรือมาตรา ๘๐

ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตอีกได้เมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันที่ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต แต่ผู้ที่เคยถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตมาแล้วสองครั้งไม่ว่าด้วยเหตุใดจะขอรับใบอนุญาตอีกไม่ได้

มาตรา ๔๘ ในการพิจารณาสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๔๗ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายต้องเปิดโอกาสให้ผู้รับใบอนุญาตและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องชี้แจงและแสดงหลักฐานประกอบคำชี้แจงของตนตามสมควร

คำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือพร้อมทั้งระบุเหตุผลในการออกคำสั่งและแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง

ในกรณีที่ได้แจ้งคำสั่งตามวรรคสองโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีส่งไปยังต่างประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น

ในกรณีที่ได้แจ้งคำสั่งตามวรรคสองโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าไม่พบตัวผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ผลิตหรือซ่อมเครื่องซึ่งตวงวัดของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้รับแจ้งคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ ในกรณีที่นายตรวจซึ่งตวงวัดตรวจพบเครื่องซึ่งตวงวัดที่ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเครื่องซึ่งตวงวัดมีความเที่ยงของเครื่องผิด

เกินอัตราเมื่อเหลือเมื่อขาดตามมาตรา ๒๖ นายตรวจซึ่งตวงวัดมีอำนาจทำลายเครื่องหมายคำรับรอง และทำเครื่องหมายห้ามใช้เครื่องชั่งตวงวัดนั้นจนกว่าจะได้มีการแก้ไขให้ถูกต้องและนำไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบเพื่อให้คำรับรองใหม่ หรือยึดเครื่องชั่งตวงวัดนั้นแล้วนำส่งสำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขา

เครื่องชั่งตวงวัดที่ยึดไว้ตามวรรคหนึ่ง หากไม่ปรากฏเจ้าของหรือผู้ครอบครองหรือหากเจ้าของ หรือผู้ครอบครองมิได้ขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด ให้เครื่องชั่งตวงวัดนั้นตกเป็นของ กรมการค้าภายในและให้จัดการตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

เครื่องชั่งตวงวัดที่ยึดไว้ตามวรรคหนึ่ง หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองมาขอรับคืนภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ยึด ให้สำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขาคืนเครื่องชั่งตวงวัดนั้นให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครอง เพื่อนำไปแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนด แต่ถ้าสำนักงานกลางหรือ สำนักงานสาขาพิจารณาเห็นว่า เครื่องชั่งตวงวัดนั้นไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้หรือมีสภาพไม่สมควร จะใช้เป็นเครื่องชั่งตวงวัดต่อไป ให้กระทำการอย่างใด ๆ เพื่อมิให้เครื่องชั่งตวงวัดนั้นใช้ได้ต่อไป แล้วจึงคืน ให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครอง

เครื่องหมายห้ามใช้เครื่องชั่งตวงวัด ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๕๗/๑ ห้ามผู้ใดถอน ทำลาย หรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายคำรับรองเครื่องหมาย หรือสิ่งอื่นใดที่นายตรวจซึ่งตวงวัดทำไว้เพื่อแสดงการยึดหรืออายัดตามมาตรา ๕๒ (๔) หรือเครื่องหมาย ห้ามใช้เครื่องชั่งตวงวัดตามมาตรา ๕๗ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

การอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๒๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรา ชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“การตรวจสอบความถูกต้องของการแสดงปริมาณของสินค้าตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๒๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๗/๑ การอุทธรณ์ มาตรา ๖๕/๑ มาตรา ๖๕/๒ มาตรา ๖๕/๓ มาตรา ๖๕/๔ และมาตรา ๖๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“หมวด ๗/๑

การอุทธรณ์

มาตรา ๖๕/๑ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินห้าคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ด้านมาตรวิทยาหรือด้านนิติศาสตร์ หรือมีประสบการณ์ด้านการชั่ง การตวง หรือการวัด

ให้กรรมการพิจารณาอุทธรณ์เลือกกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานกลางคนหนึ่งเป็นเลขานุการ และอีกไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๖๕/๒ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ยื่นตามมาตรา ๖๕/๔
- (๒) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๕/๕
- (๓) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหรือพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๖๕/๓ ให้นำความในมาตรา ๑๑/๓ มาตรา ๑๑/๔ และมาตรา ๑๑/๕ มาใช้บังคับกับคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยอนุโลม

มาตรา ๖๕/๔ ผู้ได้รับคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๗ วรรคสาม หรือมาตรา ๓๙ ผู้ได้รับคำสั่งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๓ ผู้ได้รับคำสั่งของนายตรวจซึ่งตวงวัดตามมาตรา ๕๗ ผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๑๙/๑ หรือมาตรา ๑๙/๒ หรือผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๔๗ มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

มาตรา ๖๕/๕ หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกาศกำหนด

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๗ ผู้ใดใช้มาตราซึ่งตวงวัด หรือทำการซึ่งตวงวัดในการซื้อขายหรือจำหน่ายสินค้าโดยไม่ปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๐ หรือใช้มาตราซึ่งตวงวัดในระบบอื่น หรือใช้เครื่องซึ่งตวงวัดอย่างอื่นสำหรับในทางวิชาชีพหรือในทางวิทยาศาสตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายตามมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง หรือประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๔

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๕ ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้เครื่องซ่งตวงวัดที่มีการให้คำรับรองตามมาตรา ๓๐ แสดงน้ำหนัก ปริมาตร ปริมาณ หรือหน่วยใด ๆ ผิดไปจากที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงกับแบบมาตรา เกินอัตราเพื่อเหลือเพื่อขาดตามมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนสองหมื่นบาท”

มาตรา ๒๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

“มาตรา ๗๕/๑ ผู้ใดแก้ไขหรือดัดแปลงส่วนประกอบของเครื่องซ่งตวงวัดหรือโปรแกรมที่ใช้กับเครื่องซ่งตวงวัด โดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือกระทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้ความเที่ยงของเครื่องซ่งตวงวัดผิดเกินอัตราเพื่อเหลือเพื่อขาดตามมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินสองแสนแปดหมื่นบาท”

มาตรา ๒๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๖ ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้โดยรู้ว่าได้มีการกระทำแก่เครื่องซ่งตวงวัด อันเป็นความผิดตามมาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๕/๑ ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ หรือมาตรา ๗๕/๑ แล้วแต่กรณี

- (๑) ขายหรือจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อขายหรือจำหน่ายซึ่งเครื่องซ่งตวงวัดนั้น หรือ
- (๒) ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ซึ่งเครื่องซ่งตวงวัดนั้นในกิจการตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๙ และมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๙ ผู้ใดใช้หรือมีเครื่องซ่งตวงวัดไว้เพื่อใช้ในกิจการตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง โดยรู้ว่าการซ่งตวงวัดนั้นมีความเที่ยงผิดเกินอัตราเพื่อเหลือเพื่อขาดตามมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้โดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕๗/๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) ถอน ทำลาย หรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายหรือสิ่งอื่นใดที่นายตรวจซ่งตวงวัดทำไว้ เพื่อแสดงการยึดหรืออายัดตามมาตรา ๕๒ (๔)

(๒) ถอน ทำลาย หรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายห้ามใช้เครื่องชั่งตวงวัดที่นายตรวจชั่งตวงวัด
ทำไว้ตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง หรือ

(๓) ถอน ทำลาย หรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายคำรับรอง”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๒ ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรแก่นายตรวจชั่งตวงวัด
ซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ตามมาตรา ๕๘ หรือไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามมาตรา ๖๕/๒ (๓) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๓๒ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒
และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๓๓ ให้ดำเนินการให้มีคณะกรรมการชั่งตวงวัดตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด
พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๔ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๕/๑ แห่ง
พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นอำนาจของ
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งด้วย โดยให้พิจารณาวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในสี่สิบห้าวัน
นับแต่วันที่รัฐมนตรีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

มาตรา ๓๕ บรรดาฎีกากระทรวง ประกาศ หรือระเบียบที่ออกตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด
พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับ
พระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด
พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียมน

(๑) หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ			
(ก) การผลิต	เครื่องจักร	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
(ข) การนำเข้า	เครื่องจักร	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ฉบับละ	๒๐,๐๐๐ บาท
(ค) การขาย	เครื่องจักร	ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
(ง) การซ่อม	เครื่องจักร	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(จ) การให้บริการจักร		ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
(ฉ) การให้บริการตวง		ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
(ช) การให้บริการวัด		ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
(๒) การประกอบธุรกิจ			
(ก) การผลิต	เครื่องจักร	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(ข) การนำเข้า	เครื่องจักร	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ปีละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(ค) การซ่อม	เครื่องจักร	ปีละ	๕,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง	ปีละ	๕,๐๐๐ บาท
	เครื่องวัด	ปีละ	๕,๐๐๐ บาท

/(ง)

(ง) การให้บริการซั้	ปีละ	๓,๐๐๐ บาท
(จ) การให้บริการตวง	ปีละ	๓,๐๐๐ บาท
(ฉ) การให้บริการวัด	ปีละ	๓,๐๐๐ บาท
(๓) ใบอนุญาตให้ผู้ผลิตหรือผู้ซ่อม เป็นผู้ตรวจสอบและให้คำรับรอง	ปีละ	๕๐,๐๐๐ บาท
(๔) การต่ออายุใบอนุญาต เท่ากับค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต		
(๕) การออกใบแทนหนังสือรับรอง การประกอบธุรกิจ	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๖) การออกใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๗) การตรวจสอบและการให้คำรับรองชั้นแรก เครื่องซั้		
(ก) เครื่องซั้		
แสดงน้ำหนักไม่เกิน ๑๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๕๐๐ บาท
แสดงน้ำหนักเกิน ๑๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๑,๐๐๐ บาท
แสดงน้ำหนักเกิน ๑,๐๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๕,๐๐๐ บาท
แสดงน้ำหนักเกิน ๑๐,๐๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๑๐,๐๐๐ บาท
แสดงน้ำหนักเกิน ๕๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๒๐,๐๐๐ บาท
(ข) ต้มน้ำหนักและต้มถ่วง		
น้ำหนักไม่เกิน ๑๐ กิโลกรัม	ต้มละ	๑๐๐ บาท
น้ำหนักเกิน ๑๐ กิโลกรัม	ต้มละ	๒๐๐ บาท

เครื่องตวง

แสดงปริมาตรไม่เกิน ๑๐๐ ลิตร	เครื่องละ	๕๐๐ บาท
แสดงปริมาตรเกิน ๑๐๐ ลิตร		
แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ลิตร	เครื่องละ	๑,๐๐๐ บาท
แสดงปริมาตรเกิน ๑,๐๐๐ ลิตร		
ให้เรียกเก็บ ๑,๐๐๐ ลิตรแรก ๑,๐๐๐ บาท		
๑,๐๐๐ ลิตรต่อไป ๑,๐๐๐ ลิตรละ ๕๐๐ บาท		
เศษของ ๑,๐๐๐ ลิตร ให้คิดเท่ากับ		
๑,๐๐๐ ลิตร แต่เมื่อรวมกันแล้วไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท		

เครื่องวัด

(ก) เครื่องวัดความยาว

แสดงความยาวไม่เกิน ๑๐ เมตร	เครื่องละ	๑๐๐ บาท
แสดงความยาวเกิน ๑๐ เมตร	เครื่องละ	๕๐๐ บาท

(ข) เครื่องวัดปริมาตร เครื่องละ ๒๐,๐๐๐ บาท

(ค) เครื่องวัดอย่างอื่น เครื่องละ ๒๐,๐๐๐ บาท

(๘) การตรวจสอบและการให้คำรับรองชั้นหลัง ร้อยละห้าสิบของค่าธรรมเนียมตาม (๗)

(๙) การตรวจสอบเพื่อให้คำรับรองแต่ไม่มีการออกคำรับรองให้

(ก) การตรวจสอบเพื่อให้คำรับรอง ร้อยละห้าสิบของค่าธรรมเนียม
ชั้นแรก ตาม (๗)(ข) การตรวจสอบเพื่อให้คำรับรอง ร้อยละห้าสิบของค่าธรรมเนียม
ชั้นหลัง ตาม (๘)

(๑๐)	การใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ ในการตรวจสอบเพื่อให้คำรับรอง เครื่องซึ่งตวงวัดนอกสถานที่	ไม่เกินอัตราค่าธรรมเนียมตาม (๗)	
(๑๑)	การตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องซึ่งตวงวัด เครื่องซึ่ง		
(ก)	เครื่องซึ่ง		
	แสดงน้ำหนักไม่เกิน ๑๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๓,๐๐๐ บาท
	แสดงน้ำหนักเกิน ๑๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๕,๐๐๐ บาท
	แสดงน้ำหนักเกิน ๑,๐๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๑๐,๐๐๐ บาท
	แสดงน้ำหนักเกิน ๑๐,๐๐๐ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๒๐,๐๐๐ บาท
	แสดงน้ำหนักเกิน ๕๐,๐๐๐ กิโลกรัม	เครื่องละ	๔๐,๐๐๐ บาท
(ข)	ตม้น้ำหนัก		
	น้ำหนักไม่เกิน ๑ กิโลกรัม	ตม้นะ	๓,๐๐๐ บาท
	น้ำหนักเกิน ๑ กิโลกรัม แต่ไม่เกิน ๒๐ กิโลกรัม	ตม้นะ	๔,๐๐๐ บาท
	น้ำหนักเกิน ๒๐ กิโลกรัม	ตม้นะ	๕,๐๐๐ บาท
	เครื่องตวง		
	แสดงปริมาตรไม่เกิน ๕ ลิตร	เครื่องละ	๓,๐๐๐ บาท
	แสดงปริมาตรเกิน ๕ ลิตร แต่ไม่เกิน ๒๐ ลิตร	เครื่องละ	๔,๐๐๐ บาท
	แสดงปริมาตรเกิน ๒๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ลิตร	เครื่องละ	๕,๐๐๐ บาท
	แสดงปริมาตรเกิน ๑๐๐ ลิตร	เครื่องละ	๑๐,๐๐๐ บาท

เครื่องวัด

(ก) เครื่องวัดความยาว

แสดงความยาวไม่เกิน ๑๐ เมตร	เครื่องละ	๓,๐๐๐ บาท
----------------------------	-----------	-----------

แสดงความยาวเกิน ๑๐ เมตร	เครื่องละ	๕,๐๐๐ บาท
-------------------------	-----------	-----------

(ข) เครื่องวัดปริมาตร

เครื่องละ	๔๐,๐๐๐ บาท
-----------	------------

(ค) เครื่องวัดอย่างอื่น

เครื่องละ	๔๐,๐๐๐ บาท
-----------	------------

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สมควรทบทวนและแก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัยเหมาะสมกับสภาพการณ์ และความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคม โดยคำนึงถึงความสะดวกรวดเร็วและลดภาระของประชาชน การยกระดับมาตรฐานการกำกับดูแลเครื่องชั่งตวงวัด การชั่งตวงวัด และสินค้าหีบห่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการซื้อขายสินค้าเพื่อช่วยป้องกันการเอาเปรียบจากผู้ให้บริการชั่งตวงวัด อันเป็นประโยชน์โดยตรงในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งสมควรปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยมาตราซังตวงวัด เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้มีคณะกรรมการซังตวงวัดและกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔) และเพิ่มหมวด ๑/๑ คณะกรรมการซังตวงวัด มาตรา ๑๑/๑ มาตรา ๑๑/๒ มาตรา ๑๑/๓ มาตรา ๑๑/๔ มาตรา ๑๑/๕ มาตรา ๑๑/๖ และมาตรา ๑๑/๗)

(๒) กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงยกเว้นค่าธรรมเนียมและกำหนดค่าธรรมเนียมหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕ และมาตรา ๑๗ วรรคห้า)

(๓) ปรับปรุงหลักเกณฑ์การกำหนดหรือยกเว้นเครื่องซังตวงวัดที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ การกำหนดท้องที่การซื้อขายหรือจำหน่ายสินค้าให้ใช้มาตราซังตวงวัดเฉพาะในระบบเมตริกหรือให้กระทำโดยซังตวงหรือวัดตัวอย่างใดอย่างหนึ่ง การกำหนดชนิดและลักษณะของเครื่องซังตวงวัด และรายละเอียดของวัสดุที่ใช้ผลิตเครื่องซังตวงวัด การกำหนดอัตราเพื่อเหลือเผื่อขาด การห้ามให้คำรับรองชั้นหลัง และการกำหนดอายุของคำรับรอง โดยให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓)

(๔) ปรับปรุงหลักเกณฑ์การสั่งพักใช้หรือเพิกถอนหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจและใบอนุญาตเป็นผู้ตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อม (เพิ่มมาตรา ๑๙/๑ มาตรา ๑๙/๒ และมาตรา ๑๙/๓ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘)

(๕) กำหนดให้มีการแจ้งผู้ประกอบการธุรกิจให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑)

(๖) กำหนดให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าเครื่องซังตวงวัดยื่นต้นแบบและผลิตตามต้นแบบที่ได้รับความเห็นชอบ (เพิ่มมาตรา ๒๑/๑)

(๗) กำหนดให้มีการตรวจสอบและให้คำรับรองใหม่กรณีที่มีการเคลื่อนย้ายเครื่องซังตวงวัดชนิดติดตรึงอยู่กับที่ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๗)

(๘) ปรับปรุงหลักเกณฑ์การให้คำรับรอง การออกหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัด และการกำหนดแบบเครื่องหมายรับรองและหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรอง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๐)

(๙) กำหนดให้แบบของเครื่องหมายแสดงว่าคำรับรองเดิมใช้ไม่ได้แล้ว และแบบของเครื่องหมายห้ามใช้เครื่องซังตวงวัดเป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๙ และมาตรา ๕๗)

(๑๐) กำหนดหลักเกณฑ์การตรวจสอบและให้คำรับรองชั้นหลังในกรณีที่คำรับรองชั้นแรกสิ้นอายุลง โดยให้นับอายุของคำรับรองชั้นหลังต่อจากวันสิ้นอายุนั้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๓)

(๑๑) ปรับปรุงหลักเกณฑ์การดำเนินการต่อเครื่องซังตวงวัดที่นายตรวจซังตวงวัดตรวจพบว่าไม่ถูกต้องหรือไม่เที่ยง (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๗)

(๑๒) กำหนดห้ามถอน ทำลาย หรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายคำรับรองเครื่องหมายหรือสิ่งอื่นใดที่นายตรวจซังตวงวัดทำไว้เพื่อแสดงการยึดหรืออายัด หรือเครื่องหมายห้ามใช้เครื่องซังตวงวัด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ (เพิ่มมาตรา ๕๗/๑)

(๑๓) กำหนดให้การตรวจสอบความถูกต้องของการแสดงปริมาณสินค้าหีบห่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด (เพิ่มมาตรา ๖๓ วรรคสาม)

(๑๔) ปรับปรุงหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง และกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (ยกเลิกมาตรา ๒๐ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๙ และเพิ่มหมวด ๗/๑ การอุทธรณ์ มาตรา ๖๕/๑ มาตรา ๖๕/๒ มาตรา ๖๕/๓ มาตรา ๖๕/๔ และมาตรา ๖๕/๕)

(๑๕) ปรับปรุงและเพิ่มเติมบทกำหนดโทษทางอาญา (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ และมาตรา ๘๒ และเพิ่มมาตรา ๗๕/๑)

(๑๖) ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสม โดย

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง โดยให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว รวมทั้งกำหนดข้อยกเว้นเพิ่มเติมในการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๑)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๕)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นพระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นฉบับแรกของเรื่องนี้

และต่อมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกจำนวน ๓ ฉบับ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีจำนวน ๔ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พุทธศักราช ๒๕๖๖

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๐ วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๖ หน้า ๑๘๓

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ เสนาบดีกระทรวงพาณิชย์

เหตุผลในการประกาศใช้

พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริเห็นว่า พระราชอาณาจักรสยามในเวลานี้ยังไม่มีวิธีซึ่งดวงวัดเป็นสมานรูป ซึ่งกำหนดเป็นมาตรา และบัญญัติเป็นกฎหมายสมควรจะมีวิธีเช่นที่กล่าวมานี้ขึ้น

อนึ่งวิธีซึ่งดวงวัดของประเทศสยามนั้น ควรอนุโลมตามวิธีแห่งนานาประเทศ สุดแต่จะสมกับความประสงค์ภายในพระราชอาณาจักร และวิธีเมตริกนั้น ปรากฏว่าได้ใช้กันไพศาลแล้ว

จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า วิธีซึ่งดวงวัดของประเทศสยามนั้นให้เป็นวิธีเมตริกกับให้รวมจำนวนหน่วยที่เป็นประเพณีบางอย่าง ซึ่งได้ตัดแปลงเข้าหาวิธีเมตริกแล้วนั้น เพิ่มขึ้นช่วงเวลาที่จำเป็น ยังจะต้องใช้ เพื่อประสพความประสงค์ของภูมิภาค

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้สืบไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พุทธศักราช ๒๕๖๖ แบ่งเป็น ๖ ลักษณะ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔๒ มาตรา
สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ลักษณะ ๑ ข้อความเบื้องต้น

๑. ให้เรียกกฎหมายนี้ว่า พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พุทธศักราช ๒๕๖๖ และให้นิยามความหมายของคำต่อไปนี้ เสนาบติ กฎเสนาบติ เจ้าพนักงาน วิธี จำนวนหน่วย มาตราซึ่ง มาตราดวง มาตราวัด เครื่องซึ่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ผู้ทำ ผู้ซ่อม ผู้ขาย ผู้สั่ง

๒. ให้ใช้พระราชบัญญัติทั่วราชอาณาจักร เมื่อพ้นวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ ในพระราชกิจจานุเบกษาแล้ว ๑๒ เดือน เว้นแต่ประชาชนจะเลือกใช้วิธีมาตราซึ่งดวงวัดกับใช้จำนวนหน่วยเครื่องซึ่ง เครื่องตวง เครื่องวัดอย่างอื่นใด ๆ ซึ่งได้อยู่เป็นประเพณีในพระราชอาณาจักรก็ได้ แต่อยู่ในระหว่างเวลาที่พระราชบัญญัตินี้ยังไม่มีผลบังคับใช้ บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งในกิจการต่อเนื่องกับผู้อื่น หรือในพาณิชย์กิจใด ๆ ได้ใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของวิธีที่กำหนดไว้ ในพระราชบัญญัตินี้กับใช้จำนวนหน่วยและเครื่องซึ่ง เครื่องตวง เครื่องวัด สำหรับวันกับวิธีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นยอมปฏิบัติตามข้อบัญญัติทั้งปวงแห่งพระราชบัญญัตินี้ และอาจถูกฟ้องร้องได้ถ้าใช้ปฏิบัติตามข้อบัญญัติ

๓. การใช้วิธีมาตราซึ่งดวงวัด หรือเครื่องซึ่ง เครื่องตวง เครื่องวัด อย่างใดอย่างหนึ่ง นอกเหนือไปจากที่ได้กำหนดไว้ ในพระราชบัญญัตินี้เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยกเว้นแต่ที่เสนาบดีจะได้อนุญาตให้ใช้ในทางอาชีพและทางวิทยาศาสตร์โดยจำเพาะ

๔. สินค้าที่ส่งเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งเข้าหีบห่อตามมาตราซึ่งดวงวัดของต่างประเทศ อาจขายหรือกระทำใด ๆ ในการพาณิชย์ต่อไปในรูปหีบห่อเดิมได้

๕. สินค้าที่ส่งออกนอกราชอาณาจักร อาจเพิ่มปริมาณหรือลดปริมาณตามมาตราซึ่งดวงวัดของประเทศที่จะส่งสินค้าไปถึงนั้นได้

๖. ให้เสนาบดีจัดตั้งสำนักงานกลางขึ้นในกรุงเทพฯ เพื่อเป็นที่รักษาแบบมาตรา และให้สำนักงานกลางมีอำนาจออกอาชญาบัตรให้แก่ผู้ทำ ผู้สั่ง ผู้ซ่อม และผู้ขาย เครื่องซึ่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ที่กำหนดอนุญาตให้ใช้ตามวิธีที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัตินี้ และมีหน้าที่ในการรักษาทะเบียน การให้คำรับรอง การสำรวจ และการกำกับตรวจตราทั่วไปในเรื่องอาชญาบัตร ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือตามกฎของเสนาบดีและเสนาบดีจะให้จัดตั้งสำนักงานสาขาขึ้นในท้องที่ใดก็ได้แล้วแต่จะเห็นจำเป็น

ลักษณะ ๒ บทวิเคราะห์จำนวนหน่วย

๑. มูลจำนวนหน่วยแห่งความยาวนั้น ให้เป็นเมตร ตามวิธีเมตริกและให้เทียบวิธีประเพณีกับวิธีเมตริก
ดังนี้

เส้น	ให้เท่ากับ	สี่สิบเมตร
วา	ให้เท่ากับ	สองเมตร
ศอก	ให้เท่ากับ	ครึ่งเมตร
คืบ	ให้เท่ากับ	หนึ่งในสี่ของหนึ่งเมตร

๒. มูลจำนวนหน่วยแห่งตลภาค (Surface) ให้เป็นตารางเหลี่ยม (ตารางเมตร) และให้เทียบวิธีประเพณีกับวิธีเมตริก ดังนี้

ไร่	ให้เท่ากับ	พันหกร้อยตารางเมตร
งาน	ให้เท่ากับ	สี่ร้อยตารางเมตร
ตารางวา	ให้เท่ากับ	สี่ตารางเมตร

๓. มวลจำนวนหน่วยแห่งโวลูมนั้น (ความจุ) ให้เป็นโวลูมที่จุในรูปเหลี่ยมลูกบาศก์ ซึ่งมีด้านกว้าง ยาว และสูงด้านละ ๑ เมตร ให้เรียกว่า เมตรเหลี่ยมลูกบาศก์ (ลูกบาศก์เมตร)

๔. มวลจำนวนหน่วยแห่งแมส (น้ำหนัก) ให้เป็นกิโลกรัมตามวิธีเมตริกและให้เทียบวิธีประเพณีกับวิธีเมตริก ดังนี้

หาบลวง	ให้เท่ากับ	หกสิบกิโลกรัม
ซั่งหลวง	ให้เท่ากับ	หกร้อยกรัม
กะหรัตหลวง	ให้เท่ากับ	ยี่สิบเซนติกรัม

ให้กะหรัตหลวงเป็นเมตริกกะหรัต และให้ใช้สำหรับมณีนีมีค่าเท่านั้น

๕. มวลจำนวนหน่วย แห่งความจุสำหรับวัตถุเหลว หรือวัตถุแห้งนั้นให้เป็นลิตร และเทียบวิธีประเพณีกับวิธีเมตริกดังนี้

เกวียนหลวง	ให้เท่ากับ	สองพันลิตร
บั้นหลวง	ให้เท่ากับ	พันลิตร
สัดหลวง	ให้เท่ากับ	ยี่สิบลิตร
ทนานหลวง	ให้เท่ากับ	หนึ่งลิตร

สำหรับสามัญกิจทั้งปวงอาจถือว่ากิโลลิตรนั้นเทียบเท่ากับลูกบาศก์เมตร ลิตรเท่ากับลูกบาศก์เดซิเมตร และมีลิลิตรเท่ากับลูกบาศก์เซนติเมตร

ลักษณะ ๓ การทำ การสั่ง การขาย เครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด

๑. ให้เสนาบดีมีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ออกกฎ เสนาบดีประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา อธิบายชนิดของเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด รายละเอียดและวัตถุที่ทำสิ่งนั้น ๆ อัตราเพื่อเหลือเผื่อขาดในเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ทุกอย่าง

๒. บุคคลที่จะทำกิจในทางทำ สั่ง ขาย หรือซ่อมเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด จะต้องยื่นใบขออาชญาบัตรสำหรับกิจการนั้น ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานได้ตรวจสอบ สอบสวนแล้ว ให้ออกอาชญาบัตรให้ตามที่ขอมาแล้วให้จดรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ถืออาชญาบัตรลงในสมุดลงทะเบียน หากเจ้าพนักงานปฏิเสธไม่ออกอาชญาบัตรให้ก็ได้ แต่ต้องแจ้งเหตุผลแห่งการปฏิเสธนี้ให้ผู้ยื่นขอนั้นทราบเป็นลายลักษณ์อักษรณ

อาชญาบัตรนั้นโอนกันไม่ได้เป็นอันขาด

๓. อาชญาบัตรนั้นต้องระบุชื่อและตำบลของผู้ถือ ท้องที่ที่อนุญาตประเภทกิจการที่อาชญาบัตรนั้นอนุญาตให้ทำ มีอายุไม่เกิน ๕ ปี

เจ้าพนักงาน ซึ่งเสนาบดีแต่งตั้งขึ้นสำหรับกรณี อาจสั่งถอนเสียก็ได้หากพิสูจน์ได้ว่า ผู้ถืออาชญาบัตรกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งขัดกับข้อบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎเสนาบดี หรือขัดกับข้อความที่ระบุไว้ในอาชญาบัตรของตน

ลักษณะ ๔ การให้คำรับรอง

๑. การรับรองเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ให้ประทับตราเครื่องหมายคำรับรองลงที่สิ่งเหล่านั้นทุกสิ่ง เรียกว่าคำรับรองชั้นแรก ส่วนการให้คำรับรองเป็นคราว ๆ หรือให้คำรับรองซึ่งหลังจากนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ได้รับคำสั่งจากเสนาบดีหรือทำตามคำร้องขอของเจ้าของเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด เรียกว่า คำรับรองชั้นหลัง

บรรดาเครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ต้องได้รับคำรับรองหากมีการจำหน่ายหรือซ่อม โดยไม่มีคำรับรอง ท่านว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

๒. ผู้ให้ทำ ผู้สั่ง หรือผู้ซ่อม เครื่องซั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ทุกคนต้องมีเครื่องหมายส่วนตัว และให้ประทับเครื่องหมายนั้นไว้ที่สิ่งทุกอย่างก่อนส่งสิ่งนั้นมาเพื่อให้คำรับรอง

เครื่องหมายส่วนตัวนี้ ให้จดทะเบียนไว้ที่สำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขา ห้ามพนักงานประทับเครื่องหมายรับรองลงที่เครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัด ที่ไม่มีเครื่องหมายส่วนตัว หรือมีเครื่องหมายที่ผิดไปจากที่จดทะเบียนไว้

๓. เจ้าพนักงานมีอำนาจให้แก้ไข ทำลาย สั่งรับ เครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัดใด ๆ ที่ไม่ถูกต้องตามข้อปฏิบัติ

๔. เครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัดที่มีขนาดใหญ่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้โดยสะดวก ให้เจ้าพนักงานสำรวจตรวจสอบ เรียกว่า นายตรวจ ซึ่งได้แต่งตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจในการยึด เครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัดใด ๆ ที่เห็นว่าไม่ถูกต้องตามความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ และให้นำสิ่งนั้นส่งไว้ยังสำนักงานกลางหรือสำนักงานสาขา

ลักษณะ ๕ การฟ้องร้องและบทลงโทษ

๑. ภายหลังประกาศพระราชกฤษฎีกา บังคับให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ บุคคลผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม ถือเป็นความผิดอาญาและต้องได้รับโทษ

๒. ผู้ใดผู้หนึ่ง ทำ สิ่ง ขยาย หรือซ่อมเครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัด โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือแจ้งยื่นขออนุญาตเป็นเท็จ มีความผิดต้องระวางโทษ จำคุก หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ

๓. ผู้ใดผู้หนึ่ง ได้รับอนุญาต เป็นผู้ขาย เครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัดใด ๆ ที่ไม่มีคำรับรองที่ซ่อมแล้วไม่มีคำรับรองซ้ำ ต้องได้รับโทษจำคุกหรือปรับหรือทั้งสองสถาน

๔. ผู้ใดผู้หนึ่ง ในกิจการพาณิชย์สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์หรือปลอมแปลงเครื่องหมายใด ๆ ของสำนักงานกลาง หรือไม่นำสิ่งนั้นให้สำรวจ เพื่อการให้คำรับรองตามข้อบัญญัติ มีความผิดต้องได้รับโทษจำคุกปรับ หรือทั้งสองสถาน

๕. ผู้หนึ่งผู้ใดในกิจการต่อเนื่องกับผู้อื่น หรือในพาณิชย์ใด ๆ กระทำผิดพระราชบัญญัตินี้ โดยใช้มาตราซังตวงวัด นอกจากที่กำหนดโดยการซื้อขายไม่ถูกต้อง ทั้งส่งไปนอกราชอาณาจักร และนำเข้ามานในราชอาณาจักร ต้องวางโทษปรับ

๖. ผู้ใดกระทำความผิดซ้ำเป็นครั้งที่สอง ให้เพิ่มโทษสำหรับความผิดครั้งหลังอีกกึ่งหนึ่ง

๗. เมื่อได้มีเหตุเชื่อว่าจะได้มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้น เนื่องด้วยเครื่องซัง เครื่องตวง เครื่องวัดใด ๆ แล้ว ท่านว่าจะยึดสิ่งนั้น ๆ เสียก็ได้

๘. การฟ้องเอาโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าทำได้แต่เฉพาะเจ้าพนักงานของกรมอัยการ ถ้าเจ้าพนักงานซึ่งเสนาคดีตั้งแต่งขึ้นเพื่อกระทำการตามข้อบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ เท่านั้น

ลักษณะ ๖ บทเปิดเสรีจ

๑. ให้เสนาคดีมีอำนาจที่จะตั้งแต่งเจ้าพนักงานในกระทรวงใด ๆ ให้กระทำการตามข้อบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ เมื่อเป็นการจำเป็น

๒. ให้เสนาคดีมีอำนาจที่จะออกกฎเสนาคดี กำหนดบรรดากฎ ระเบียบ การวางระเบียบ แบบ อนุญาต การจดทะเบียนผู้ถืออนุญาต การจัดวางระเบียบธุรกรรม ระเบียบปฏิบัติ ให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้

๓. ให้เสนาคดีกระทรวงพาณิชย์เป็นเจ้านำที่จัดการทั้งปวงตามพระราชบัญญัตินี้

๒. พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๒๙ ก วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๑๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พระพุทธศักราช ๒๕๖๖ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว แม้ว่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง แต่บทบัญญัติบางประการยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมาตราซึ่งดวงวัดเสียใหม่ เพื่อลดมาตรการควบคุมของรัฐมาเป็นการกำกับดูแลให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม อันเป็นการส่งเสริมและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องซึ่งดวงวัดมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจในการผลิตเครื่องซึ่งดวงวัดเพื่อการส่งออกป็นอกราชอาณาจักร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๙๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. พระราชบัญญัตินี้ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติดังนี้

(๑) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๖๖

(๒) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๗๖

(๓) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๖๖ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๗๘

(๔) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๗๑ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๕

(๕) พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ (มาตรา ๓)

๒. พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดความหมายของคำต่าง ๆ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับมาตราซึ่งดวงวัด

(มาตรา ๔)

๓. ในหมวด ๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดถึงการจัดตั้งสำนักงานกลางซึ่งดวงวัด

๔. ในหมวด ๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดแบบของมาตราซึ่งดวงวัด ซึ่งแบ่งออกเป็นแบบมาตราชั้นหนึ่ง แบบมาตราชั้นสองและแบบมาตราชั้นสาม

๕. ในหมวด ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดชนิดและลักษณะของเครื่องซึ่งดวงวัด และรายละเอียดวัสดุที่ใช้ผลิตเครื่องซึ่งดวงวัดไว้ในกฎกระทรวง และได้กำหนดข้อปฏิบัติของผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องซึ่งดวงวัด

๖. ในหมวด ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้เครื่องซึ่งดวงวัดต้องได้รับการตรวจสอบและได้รับคำรับรอง โดยกำหนดวิธีการและข้อปฏิบัติไว้

๗. ในหมวด ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายตรวจซึ่งดวงวัด

๘. ในหมวด ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสินค้าและหีบห่อ รวมถึงข้อปฏิบัติของผู้บรรจุ

๙. ในหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเครื่องซึ่งดวงวัด เพื่อการส่งออกให้ผู้ผลิตปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนด

๑๐. ในหมวด ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้เป็นบทกำหนดโทษของผู้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

๑๑. บทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้บรรดากฎต่าง ๆ ที่ให้ยกเลิกตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ใช้ต่อไปได้เพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีประกาศออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มาตรา ๙๒)

๓. พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๒๙ ก วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๙ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดให้ถ่ายโอนภารกิจในการเป็นนายตรวจซึ่งดวงวัดให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยมาตราซึ่งดวงวัดให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นนายตรวจซึ่งดวงวัดได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “นายตรวจซึ่งดวงวัด” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “นายตรวจซึ่งดวงวัด” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

๔. พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๒ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๐

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สมควรทบทวนและแก้ไขปรับปรุงให้ทันสมัยเหมาะสมกับสภาพการณ์และความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคม โดยคำนึงถึงความสะดวกรวดเร็วและลดภาระของประชาชน การยกระดับมาตรฐานการกำกับดูแลเครื่องซึ่งดวงวัด การซึ่งดวงวัดและสินค้าหีบห่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการเสริมสร้างความเป็นธรรมในการซื้อขายสินค้าเพื่อช่วยป้องกันการเอารัดเอาเปรียบจากผู้ให้บริการซึ่งดวงวัดอันเป็นประโยชน์โดยตรงในการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งสมควรปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดให้เพิ่มพินัยมค้ำว่า “คณะกรรมการ”
๒. เพิ่มเติมให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์มีอำนาจในการกำหนดยกเว้นค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้
๓. กำหนดให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการซึ่งตวงวัดมีอำนาจประกาศกำหนด ยกเว้นเครื่องซึ่งและเครื่องตวงที่ไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจประกาศกำหนดเครื่องวัดที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้แทนการออกเป็นกฎกระทรวง
๔. กำหนดให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการซึ่งตวงวัดในการประกาศให้การซื้อขายหรือจำหน่ายสินค้าในท้องที่ใดใช้มาตราซึ่งตวงวัดเฉพาะหรือให้กระทำโดยการซึ่ง การตวง การวัดอย่างใดอย่างหนึ่ง และแก้ไขถ้อยคำที่อ้างถึง “กฎกระทรวงตามมาตรา ๑๖” เป็น “ประกาศตามมาตรา ๑๖” เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖
๕. กำหนดให้มีคณะกรรมการซึ่งตวงวัด เพื่อทำหน้าที่ให้คำแนะนำทางเทคนิควิชาการแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการซึ่งตวงวัด กำหนดวาระการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ นอกเหนือจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กำหนดองค์ประชุมและวิธีการประชุมของคณะกรรมการซึ่งตวงวัด กำหนดให้คณะกรรมการซึ่งตวงวัดมีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการและกำหนดให้คณะกรรมการซึ่งตวงวัดมีอำนาจเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงหรือส่งหลักฐานมาประกอบพิจารณา
๖. กำหนดให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการซึ่งตวงวัดประกาศกำหนดชนิดและลักษณะของเครื่องซึ่งตวงวัด และรายละเอียดของวัสดุที่ใช้ผลิตเครื่องซึ่งตวงวัดแทนการออกกฎกระทรวง
๗. กำหนดให้ผู้รับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจต้องเสียค่าธรรมเนียมหนังสือรับรองและค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจ และกำหนดให้การชำระค่าธรรมเนียมการประกอบธุรกิจดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง
๘. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสั่งพักใช้หนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ ซึ่งเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๙. ยกเลิกมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อนำไปบัญญัติไว้ในหมวดว่าด้วยการอุทธรณ์
๑๐. กำหนดให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการประกอบกิจการที่กำหนดในกฎกระทรวงปฏิบัติให้ถูกต้อง ภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน หากไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งดังกล่าวจึงจะลงโทษ ทั้งนี้ เพื่อความเป็นธรรม
๑๑. กำหนดให้เครื่องซึ่งตวงวัดที่ใช้ในทางการค้าเป็นไปตามแบบมาตรฐาน โดยกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้ผู้ประกอบธุรกิจที่ประสงค์จะผลิตหรือนำเข้าเครื่องซึ่งตวงวัด เพื่อใช้ในกิจการตามมาตรา ๒๕ ดำเนินการก่อนที่จะผลิตหรือนำเข้าเครื่องซึ่งตวงวัดได้
๑๒. กำหนดให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการซึ่งตวงวัดในการประกาศกำหนดอัตราเพื่อเหลือเพื่อขาดแทนการออกกฎกระทรวง และเพิ่มเติมหลักเกณฑ์กรณีที่มีการเคลื่อนย้ายเครื่องซึ่งตวงวัดชนิดติดตั้งอยู่กับที่และมีการให้คำรับรองแล้ว ให้ต้องได้รับการตรวจสอบและให้คำรับรองใหม่
๑๓. แก้ไขเพิ่มเติมวิธีการให้คำรับรองเครื่องซึ่งตวงวัด โดยให้อธิบดีออกหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองประจำเครื่องซึ่งตวงวัดให้เมื่ออธิบดีเห็นว่าจำเป็นหรือไม่สามารถประทับตราหรือแสดงเครื่องหมายรับรองบนเครื่องซึ่งตวงวัดได้

๑๔. กำหนดให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนดห้ามให้คำรับรองชั้นหลังสำหรับเครื่องซึ่งดวงวัดชนิดใดก็ได้ และการกำหนดอายุของคำรับรองสำหรับเครื่องซึ่งดวงวัดแต่ละชนิด และกำหนดให้نبอายุของคำรับรองต่อจากวันสิ้นอายุ เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างหากเจ้าหน้าที่ดำเนินการต่ออายุล่าช้า

๑๕. แก้ไขเพิ่มเติมแบบของเครื่องหมายแสดงว่าคำรับรองเดิมใช้ไม่ได้แล้วให้อธิบดีประกาศกำหนดแผนการกำหนดในกฎกระทรวง

๑๖. ยกเลิกมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อนำไปบัญญัติไว้ในหมวดว่าด้วยการอุทธรณ์

๑๗. แก้ไขปรับปรุงหลักเกณฑ์การสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต

๑๘. ยกเลิกมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติมาตราซึ่งดวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อนำไปบัญญัติไว้ในหมวดว่าด้วยการอุทธรณ์

๑๙. กำหนดเพิ่มกรณีเครื่องซึ่งดวงวัดที่ไม่ถูกต้องตามประกาศ และกำหนดแยกกรณีการดำเนินการต่อเครื่องซึ่งดวงวัดที่นายตรวจซึ่งดวงวัดพบว่าไม่ถูกต้องให้ชัดเจนระหว่างกรณีเครื่องซึ่งดวงวัดที่มีเจ้าของและไม่มีเจ้าของ

๒๐. กำหนดห้ามผู้ใดกระทำการถอน ทำลาย หรือทำให้เกิดความเสียหาย ซึ่งเครื่องหมายคำรับรอง เครื่องหมายหรือสิ่งอื่นใดที่นายตรวจซึ่งดวงวัดทำไว้เพื่อแสดงการยึดหรืออายัดหรือเครื่องหมายห้ามใช้เครื่องซึ่งดวงวัด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการอนุญาตให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

๒๑. กำหนดให้การตรวจสอบการแสดงผลปริมาณสินค้าหีบห่อเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

๒๒. กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

๒๓. เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีฝ่าฝืน กรณีใช้มาตราซึ่งดวงวัดในระบบอื่นหรือใช้เครื่องซึ่งดวงวัดอย่างอื่นสำหรับในทางวิชาชีพ หรือในทางวิทยาศาสตร์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามมาตรา ๑๑

๒๔. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษกรณีผู้ไม่ปฏิบัติตามหนังสือแจ้งของอธิบดี หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง หรือประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง หรือฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘

๒๕. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษกรณีผู้ที่กระทำเครื่องซึ่งดวงวัดที่มีการให้คำรับรองตามมาตรา ๓๐ แสดงน้ำหนัก ปริมาตร ปริมาณ หรือหน่วยใด ๆ ผิดไปจากที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงกับแบบมาตราเกินอัตราเมื่อเหลือเมื่อขาดตามมาตรา ๒๖

๒๖. เพิ่มบทกำหนดโทษกรณีผู้ที่แก้ไขหรือดัดแปลงส่วนประกอบของเครื่องซึ่งดวงวัด หรือโปรแกรมที่ใช้กับเครื่องซึ่งดวงวัด โดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรือกระทำด้วยวิธีการใด ๆ ให้ความเที่ยงของเครื่องซึ่งดวงวัดไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๖

๒๗. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษกรณีในมาตรา ๗๖ โดยเพิ่มความผิดกรณีผู้ใดขายหรือใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ซึ่งเครื่องซึ่งดวงวัด โดยรู้ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๕/๑

๒๘. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษผู้ใช้หรือมีเครื่องซึ่งดวงวัดไว้ใช้ในกิจการตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง โดยรู้ว่าเครื่องซึ่งดวงวัดนั้นมีความเที่ยงผิดเกิดอัตราเมื่อเหลือเมื่อขาดตามมาตรา ๒๖ และเพิ่มบทกำหนดโทษกรณีถอนทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งเครื่องหมายคำรับรอง

๒๙. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษผู้ไม่อำนวยความสะดวกแก่นายตรวจซึ่งตวงวัดที่ปฏิบัติหน้าที่ตาม มาตรา ๕๘ หรือไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๕/๒ (๓)

๓๐. ปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้มีการเรียก เก็บค่าธรรมเนียมการตรวจสอบ เพื่อให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดกรณีที่ไม่มีการออกคำรับรองให้ และ ค่าธรรมเนียมการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการตรวจสอบเพื่อให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดนอกสถานที่

๓๑. กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับให้กฎกระทรวง ประกาศ หรือระเบียบเดิม ใช้บังคับต่อไปจนกว่า รัฐมนตรีหรืออธิบดีจะได้ออกกฎกระทรวงหรือประกาศกำหนดในเรื่องนั้น ๆ

๓๒. แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

รถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “รถยนต์ส่วนบุคคล” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“รถยนต์ส่วนบุคคล” หมายความว่า รถยนต์นั่งส่วนบุคคล และรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ซึ่งมีได้ใช้ประกอบการขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถดังต่อไปนี้

(๑) รถที่ยังมิได้จดทะเบียน

- (๒) รถที่ถูกเพิกถอนการจดทะเบียน
- (๓) รถที่ยังมิได้เสียภาษีประจำปี
- (๔) รถที่แจ้งการไม่ใช้รถ
- (๕) รถที่ทะเบียนระงับ”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“มาตรา ๖/๑ บทบัญญัติมาตรา ๖ (๑) มิให้ใช้บังคับแก่รถดังต่อไปนี้

(๑) รถที่จดทะเบียนในต่างประเทศที่ผู้นำเข้าไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร ซึ่งมีความประสงค์นำมาใช้ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว แต่ต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาหรือข้อตกลงที่รัฐบาลไทยทำไว้กับรัฐบาลของประเทศที่รถนั้นจดทะเบียน

- (๒) รถที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในกิจการใดโดยเฉพาะเป็นการชั่วคราว
- (๓) รถที่ใช้เพื่อการทดสอบ
- (๔) รถที่ใช้ในกรณีอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

การใช้รถตาม (๑) อธิบดีจะประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติและเครื่องหมายแสดงการใช้รถไว้ด้วยก็ได้ แต่ต้องไม่ขัดต่ออนุสัญญาหรือข้อตกลงที่รัฐบาลไทยทำไว้กับรัฐบาลของประเทศที่รถนั้นจดทะเบียน

การใช้รถตาม (๒) (๓) และ (๔) ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนและเสียค่าธรรมเนียม ทั้งนี้ การขออนุญาต การอนุญาต ระยะเวลาในการใช้รถ และเครื่องหมายแสดงการใช้รถดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความใน (๓ ทวิ) ของมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓/๑) การใช้รถยนต์บรรทุกทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินสองพันสองร้อยกิโลกรัมเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคล หรือใช้รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเป็นรถยนต์บรรทุกทุกส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่ผู้นั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจยึดแผ่นป้ายทะเบียนรถนั้นไว้ได้”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๗ นายทะเบียนและผู้ตรวจการซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเข้าตรวจในสถานที่จำหน่าย เช่า เช่าซื้อ หรือประกอบธุรกิจเกี่ยวกับรถ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีรถค้างชำระภาษีประจำปี หรือมีการใช้รถที่สิ้นอายุการใช้งาน และยึดแผ่นป้ายทะเบียนรถนั้นไว้ได้”

การเข้าตรวจตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๔ ใบอนุญาตขับรถชั่วคราวตามมาตรา ๔๓ (๑) มีอายุสองปีนับแต่วันออกใบอนุญาตขับรถ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความใน (๘) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๘) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกยึดหรือพักใช้ใบอนุญาตขับรถ”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๙) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๙) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ ซึ่งมีใช้จากเหตุขาดคุณสมบัติเรื่องอายุของผู้ขอใบอนุญาตขับรถ เว้นแต่ได้พ้นกำหนดสามปีไปแล้วนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ โดยให้อธิบดีกำหนดเงื่อนไขในการพิจารณาการออกใบอนุญาตขับรถไว้ด้วย”

มาตรา ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๗ สัตต ในหมวด ๓ ใบอนุญาตขับรถ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“มาตรา ๕๗ สัตต ในกรณีที่นายทะเบียนหรือผู้ตรวจการมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าของรถหรือผู้ขับรถผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือผู้ตรวจการมีอำนาจออกหนังสือเรียกตัวเจ้าของรถหรือผู้ขับรถผู้นั้นมาให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแสดงข้อเท็จจริงได้

เมื่อนายทะเบียนหรือผู้ตรวจการได้ตรวจสอบกรณีตามวรรคหนึ่งแล้ว ปรากฏว่าเจ้าของรถหรือผู้ขับรถผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำความในมาตรา ๕๗ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖ (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) มาตรา ๖/๑ วรรคสองและวรรคสาม มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๖ หรือมาตรา ๕๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
 “มาตรา ๖๑/๑ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแสดงข้อเท็จจริงต่อนายทะเบียนหรือผู้ตรวจการตามหนังสือเรียกตามมาตรา ๕๗ สัตต วรรคหนึ่ง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือผู้ตรวจการซึ่งสั่งตามมาตรา ๕๗ สัตต วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๖/๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
 “มาตรา ๖๖/๖ เจ้าของรถหรือผู้ขับรถผู้ใดไม่แสดงอัตราค่าโดยสารหรือค่าบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท”

มาตรา ๑๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๗/๑) และ (๗/๒) ของอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๗/๑) เครื่องหมายแสดงการใช้รถ

ตามมาตรา ๖/๑ วรรคสอง

หรือวรรคสาม

แผ่นละ ๑,๐๐๐ บาท

(๗/๒) การอนุญาตให้ใช้รถ

ตามมาตรา ๖/๑ วรรคสาม

ครั้งละ ๕,๐๐๐ บาท”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความใน (๙) (๑๐) และ (๑๑) ของอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๙) ใบอนุญาตตามมาตรา ๒๗

ฉบับละ ๒,๐๐๐ บาท

(๑๐) เครื่องหมายพิเศษตามมาตรา ๒๗

อันละ ๕๐๐ บาท

(๑๑) สมุดคู่มือประจำรถตามมาตรา ๒๗

เล่มละ ๑,๐๐๐ บาท”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความใน (๑๓) ของอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๓) ใบอนุญาตขับรถตามความตกลงระหว่างประเทศ

ที่ประเทศไทยเป็นภาคี

ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท”

มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๐/๑) ของอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๑๐/๑) รถอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทนิยามคำว่า “รถ” ในมาตรา ๔ ให้เก็บภาษีตามน้ำหนักในอัตราตาม (๑๐)”

มาตรา ๒๑ รถยนต์ส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ทะเบียนรถและเอกสารที่เกี่ยวข้องนั้นใช้ได้ต่อไป โดยถือว่าเป็นทะเบียนรถและเอกสารที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ให้นายทะเบียนดำเนินการทางทะเบียนรถตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ในวันที่เจ้าของรถมาชำระภาษีประจำปีของรถนั้น ครั้งแรกหลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวงสำหรับการดำเนินการดังกล่าว

มาตรา ๒๒ บทบัญญัติในมาตรา ๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มิให้ใช้บังคับกับรถที่นำเข้ามาเพื่อใช้ในราชอาณาจักรชั่วคราว โดยที่ผู้นำเข้าไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงที่รัฐบาลไทยทำไว้กับรัฐบาลของประเทศที่ผู้นำเข้ามีสัญชาติหรือที่รถนั้นจดทะเบียน

มาตรา ๒๓ รถที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา ๓๕ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบก ประกาศให้เจ้าของรถมาขอรับคืนรถภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้นายทะเบียน ยึดแผ่นป้ายทะเบียนรถนั้นไว้แทนรถที่ขอรับคืน

รถที่ยึดตามวรรคหนึ่ง และได้มีการจัดการขายทอดตลาดรถนั้นแล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ เมื่อได้หักค่าภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายในการยึดและขายรถ ให้นำเงินส่วนที่เหลือ จากการขายทอดตลาดรถนั้นคืนแก่เจ้าของรถแทน

ในกรณีที่พ้นกำหนดระยะเวลาตามที่กำหนดในประกาศตามวรรคหนึ่งและเจ้าของรถมิได้มาขอรับคืนรถ ให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกจัดให้มีการขายทอดตลาดรถนั้น และเมื่อได้หักค่าภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายในการยึดและขายรถแล้ว ให้นำเงินส่วนที่เหลือจากการขายทอดตลาดรถนั้นส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๒๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานสมควรปรับปรุงบทบัญญัติบางประการเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีการผลิตรถในปัจจุบันที่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปมาก และสอดคล้องกับการใช้รถ ตลอดจนเพื่อให้การควบคุมและการกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้มีอัตราค่าธรรมเนียมและอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวงที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

กฎหมายว่าด้วยรถยนต์ฉบับแรกที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ประกาศใช้ในวงรัฐบาล พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๒ และให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๒๒ เป็นต้นไป จากนั้นต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในบางมาตรา แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

ในสมัยรัฐบาล พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมและยังคงใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน จำนวน ๗ ฉบับ คือ ๑) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔ ๒) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ ๓) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗ ๔) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ ๕) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๘ ๖) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๐ และ ๗) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐

ในสมัยรัฐบาล นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม และยังคงใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันจำนวน ๒ ฉบับ คือ ๑) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๓๗ และ ๒) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒

ในสมัยรัฐบาล พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม และยังคงใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน จำนวน ๓ ฉบับ คือ ๑) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๔ ๒) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ และ ๓) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๗

ในสมัยรัฐบาล พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม และยังคงใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน จำนวน ๒ ฉบับ คือ ๑) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ และ ๒) พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

ในสมัยรัฐบาล นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๖

ดังนั้น กฎหมายว่าด้วยรถยนต์ซึ่งผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาและยังคงใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีจำนวน ๑๗ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๗๗ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๒๒ หน้า ๒๒

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๒๒ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ได้ประกาศใช้บังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๓ นับเป็นเวลาเกือบห้าสิบปีแล้ว และในระหว่างระยะเวลาดังกล่าวมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้วประมาณยี่สิบครั้ง อย่างไรก็ตามก็ยังมี

บทบัญญัติอีกหลายมาตราที่ใช้อยู่ไม่เหมาะสมกับกาลสมัยและสภาพการณ์ของบ้านเมือง สมควรปรับปรุงเสียใหม่ให้เหมาะสมและรัดกุมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรณนตร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๕ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๗๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

หมวด ๑ การจดทะเบียน เครื่องหมาย และการใช้รถ (มาตรา ๖ – มาตรา ๒๘)

หมวด ๒ ภาษีประจำปี (มาตรา ๒๙ – มาตรา ๔๑)

หมวด ๓ ใบอนุญาตขับรถ (มาตรา ๔๒ – มาตรา ๕๗)

หมวด ๔ บทกำหนดโทษ (มาตรา ๕๘ – มาตรา ๖๗)

บทเฉพาะกาล (มาตรา ๖๘ – มาตรา ๗๒)

พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับใช้ก่อนพระราชบัญญัติรณนตร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ใช้บังคับมาไว้เป็นฉบับเดียวกัน และมีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติบางมาตราให้มีความเหมาะสมกับกาลสมัยและสภาพการณ์ของบ้านเมืองให้ดีขึ้น

๒. พระราชบัญญัติรณนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๘ ตอนที่ ๑๓๙ วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๒๔ หน้า ๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๕ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากหลักเกณฑ์และอัตราการเก็บภาษีรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคนยังไม่เหมาะสมสมควรเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์และอัตราภาษีรถยนต์นั่งดังกล่าวเพื่อก่อให้เกิดการใช้น้ำมันโดยประหยัดตามสภาวะของการขาดแคลนน้ำมันในปัจจุบัน นอกจากนี้ สมควรเพิ่มอัตราภาษีรถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคนที่มีนิติบุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของ เพราะภาษีรถยนต์นั่งถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้ของนิติบุคคลดังกล่าวอยู่แล้ว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรณนตร์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือให้ยกเลิกความใน (๑) ของอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติรณนตร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๒๙ ทวิ และมาตรา ๒๙ ทรี แห่งพระราชบัญญัติรณนตร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความในพระราชบัญญัตินี้แทน

๓. พระราชบัญญัติรณนตร์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๙ ตอนที่ ๑๗ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากปรากฏว่าพระราชบัญญัติรณนตร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้ "ผู้ใด" (อันหมายถึง เจ้าของกรรมสิทธิ์รถยนต์) จะไปขอจดทะเบียนรถให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่นั้น ยังไม่

สอดคล้องกับสภาพการณ์และความต้องการของประชาชนในปัจจุบัน เพราะประชาชนส่วนใหญ่ได้ซื้อรถยนต์ในระบบ “เช่าซื้อ” การขอจดทะเบียนรถจึงตกเป็นหน้าที่ของผู้ขายหรือบริษัทรถยนต์ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในที่ต่าง ๆ การต่อทะเบียนก็ดี การตรวจสภาพรถยนต์ก็ดี จะต้องกระทำที่นายทะเบียนในท้องที่นั้นเมื่อประชาชนซื้อรถไปใช้ในท้องที่อื่น การกระทำตามพระราชบัญญัติรถยนต์จึงเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนเป็นอย่างมาก และเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นก็ยากแก่การติดตามผู้กระทำความผิดเพราะเจ้าของรถและผู้ครอบครองมิใช่บุคคลคนเดียวกัน จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือ ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และกำหนดว่าผู้ใดประสงค์จะขอทะเบียนรถให้ยื่นคำขออนุญาตนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ตนมีภูมิลำเนา เว้นแต่เจ้าของรถมีความประสงค์จะนำรถไปใช้ในท้องที่อื่น ให้ยื่นคำขออนุญาตนายทะเบียนท้องที่นั้นได้

๔. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๑ ตอนที่ ๑๑๒ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๒๗ หน้า ๕
วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๒๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถ เว้นแต่รถนั้นเป็นรถที่จดทะเบียนและเสียภาษีประจำปีสำหรับรถนั้นครบถ้วนถูกต้องแล้ว หากผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาทตามมาตรา ๕๙ โดยมีได้แยกประเภทความผิดกรณีการใช้รถที่จดทะเบียนแล้ว แต่ยังมีได้เสียภาษีประจำปีสำหรับรถนั้นให้ครบถ้วนถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด ทำให้ผู้ใช้รถในกรณีที่ยังมิได้เสียภาษีประจำปีต้องได้รับโทษในอัตราเดียวกันกับกรณีการใช้รถที่ยังมิได้จดทะเบียนตาม มาตรา ๕๙ ซึ่งเป็นความผิดที่เปรียบเทียบไม่ได้ สมควรกำหนดแยกประเภทความผิดเกี่ยวกับการใช้รถที่จดทะเบียนแล้วแต่ยังมีได้เสียภาษีประจำปี ออกจากความผิดเกี่ยวกับการใช้รถที่ยังมิได้จดทะเบียน โดยให้มีอัตราโทษแตกต่างกันและมีอัตราโทษเหมาะสมแก่กรณีด้วย โดยกำหนดโทษสำหรับความผิดกรณีการใช้รถที่จดทะเบียนแล้ว แต่ยังมีได้เสียภาษีประจำปี เป็นความผิดที่เปรียบเทียบได้ นอกจากนั้น เนื่องจากได้มีการกำหนดให้รถใช้งานเกษตรกรรมเป็น “รถ” ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ ซึ่งจะต้องมีการจดทะเบียนและผ่านการตรวจสอบสภาพรถ และเพื่อเป็นการส่งเสริมเกษตรกรรมของประเทศ สมควรกำหนดให้รถดังกล่าวได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ และโดยที่สมควรกำหนดให้เงินที่เป็นค่าธรรมเนียมแผ่นป้ายทะเบียนรถได้นำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนเพื่อการผลิตแผ่นป้ายสำหรับยานพาหนะต่อไป โดยไม่ต้องจัดสรรให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๗ มาตรา โดยมีสาระสำคัญเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังต่อไปนี้

๑. ให้แยกประเภทความผิดเกี่ยวกับการใช้รถที่จดทะเบียนแล้ว แต่ยังมีได้เสียภาษีประจำปีออกจากความผิดเกี่ยวกับการใช้รถที่ยังมิได้จดทะเบียน

๒. ให้รถใช้งานเกษตรกรรมได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และให้ “ค่าธรรมเนียมแผ่นป้ายทะเบียนรถ” เป็นค่าธรรมเนียมที่ไม่รวมอยู่ในค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ยกเว้นให้แก่รถใด ๆ

๓. ให้ “เงินค่าธรรมเนียมแผ่นป้ายรถ” ที่จัดเก็บได้เป็นชื่อยกเว้นออกจากเงินภาษีประจำปี ฯลฯ ที่ตกเป็นรายได้ของกรุงเทพมหานคร องค์การบริหารส่วนจังหวัด ฯลฯ และราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่น

๔. ให้ความผิดเกี่ยวกับการใช้รถที่ยังมิได้จดทะเบียนและการใช้รถที่ยังมิได้เสียภาษีประจำปีมีอัตราโทษสูงขึ้น และกำหนดให้มีอัตราโทษสำหรับความผิดในการใช้รถทั้งสองกรณีมีความหนักเบาแตกต่างกัน เพราะความผิดในสองกรณีมีลักษณะไม่เหมือนกัน

๕. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๐ เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖

๕. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๙๕ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๒๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ด้วยปรากฏว่าการใช้รถยนต์ส่วนบุคคลที่จดทะเบียนเป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคล หรือรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล จะใช้เป็นรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล หรือรถยนต์นั่งส่วนบุคคลซึ่งผิดไปจากประเภทจดทะเบียนไว้ไม่ได้เป็นเหตุให้ประชาชนที่สามารถมีรถได้เพียงคันเดียวได้รับความเดือดร้อนโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือให้เพิ่มความเป็น (๓ ทวี) ของมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งมีความว่า การใช้รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัม เป็นรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน หรือใช้รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเป็นรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล

๖. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๑๕๔ วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติเกี่ยวกับคุณสมบัติและการออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ไว้ โดยกำหนดให้ผู้ที่จะมีใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ได้จะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ในความเป็นจริงแล้วปรากฏว่าเด็กที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีและมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดนั้นส่วนมากมีรถจักรยานยนต์ใช้เป็นพาหนะทั้งสิ้น เพราะมีความจำเป็นที่จะต้องใช้รถจักรยานยนต์ขับขี่ไปโรงเรียนหรือใช้ในกิจการด้านอื่น ๆ เนื่องจากสถานศึกษาอยู่ห่างไกลจากบ้านมากซึ่งการกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ดังนั้น เพื่อให้เด็กที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีมีใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ได้โดยไม่ผิดกฎหมาย จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าวเสีย และเนื่องจากในปัจจุบันกฎหมายบัญญัติให้

บุคคลที่มีอายุสิบห้าปีบริบูรณ์ต้องไปทำบัตรประจำตัวประชาชนทุกคน ดังนั้น จึงสมควรอนุญาตให้ผู้ที่มิอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีมีใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ได้เช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความใหม่ที่กำหนดว่า “(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ถ้าเป็นผู้ขอใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ชั่วคราว สำหรับรถจักรยานยนต์ ความจุของกระบอกสูบขนาดไม่เกินเก้าสิบลูกบาศก์เซนติเมตร ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์”

๗. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๓๙ วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๐ หน้า ๕

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อนไปเป็นของกรมการขนส่งทางบก กระทรวงคมนาคม ในการนี้สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารดังกล่าว และแก้ไขให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบกมอบหมาย มีอำนาจเปรียบเทียบปรับในความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวได้ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน นอกจากนี้สมควรแก้ไขให้สถานตรวจสภาพที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ซึ่งเป็นของเอกชนมีส่วนในการตรวจสภาพรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๗ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือ แก้ไขอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารในพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่แต่เดิมในส่วนที่เกี่ยวกับกระทรวงมหาดไทยให้ขึ้นอยู่กับกระทรวงคมนาคม

๘. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๒๗๐ วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๓๐ หน้า ๔๙

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ประเทศไทยได้ทำความตกลงกับประเทศในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ว่าด้วยการยอมรับใบอนุญาตขับรถภายในประเทศซึ่งกันและกัน และโดยที่ประเทศไทยอาจทำความตกลงในทำนองเดียวกันกับประเทศอื่น ๆ ด้วย ซึ่งความตกลงดังกล่าวจะมีผลให้ผู้มีใบอนุญาตขับรถที่ออกโดยพนักงานเจ้าหน้าที่หรือสมาคมยานยนต์ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของประเทศในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือจากรัฐบาลของประเทศที่ประเทศไทยมีความตกลงด้วย สามารถใช้ใบอนุญาตขับรถนั้น

บริษัทในประเทศไทยได้ ทั้งนี้ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามพันธกรณีที่ประเทศไทยมีอยู่กับต่างประเทศตามความตกลงดังกล่าว นอกจากนี้ เห็นสมควรกำหนดให้ใบอนุญาตขับรถระหว่างประเทศสำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลและรถจักรยานยนต์ ที่ออกตามอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางถนนทำ ณ นครเจนีวา ค.ศ. ๑๙๔๙ ซึ่งประเทศไทยได้ภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๐๕ เป็นใบอนุญาตขับรถชนิดหนึ่งตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มความเป็นวรรคสองของมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยกำหนดให้ผู้ขับรถที่เป็นคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร สามารถใช้ใบอนุญาตขับรถที่ออกโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือสมาคมยานยนต์ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของประเทศที่มีความตกลงดังกล่าวกับรัฐบาลไทยขับรถในราชอาณาจักรได้

๒. เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยกำหนดให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรและมีใบอนุญาตขับรถที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของประเทศที่มีความตกลงกับรัฐบาลไทย

๙. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๖๔ ก วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ หน้า ๑๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกไม่อาจใช้ใบอนุญาตนั้นขับรถที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ได้ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้วผู้ซึ่งมีความสามารถขับรถขนาดใหญ่ย่อมสามารถขับรถที่มีขนาดเล็กกว่าได้ สมควรกำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ขับรถที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ในบางประเภทได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติ

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๓๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยมีสาระสำคัญคือให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ผู้มีใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถในประเภทการขนส่งประจำทาง การขนส่งไม่ประจำทางหรือการขนส่งโดยรถขนาดเล็กและผู้มีใบอนุญาตเป็นผู้ขับรถในประเภทการขนส่งส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ให้ใช้แทนใบอนุญาตขับรถชนิดส่วนบุคคลตามมาตรา ๔๓ (๒) ได้

๑๐. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๒๐ ก วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่กฎหมายว่าด้วยรถยนต์ในปัจจุบันได้กำหนดบทนิยามคำว่า “รถยนต์ส่วนบุคคล” ไว้ไม่ชัดเจน และไม่สอดคล้องกับหลักการเกี่ยวกับการใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก นอกจากนั้นยังมีได้กำหนดให้มีผู้ตรวจการเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบการปฏิบัติเกี่ยวกับรถยนต์ให้เป็นไปตามกฎหมาย โดยเฉพาะ ดังนั้น เพื่อให้บทนิยามคำว่า “รถยนต์ส่วนบุคคล” ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์มีความหมายชัดเจนโดยไม่มีความหมายครอบคลุมถึงรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสองคนและรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลที่มีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งพันกิโลกรัมซึ่งใช้ประกอบการขนส่งเพื่อสินค้าที่อยู่ภายในบังคับของกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก และเพื่อให้การตรวจสอบการปฏิบัติเกี่ยวกับรถยนต์เป็นไปตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับแนวทางการตรวจสอบการขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “รถยนต์นั่งส่วนบุคคล” และเพิ่มบทนิยามคำว่า “ผู้ตรวจการ”
๒. แก้ไขเรื่องการตรวจสอบการปฏิบัติเกี่ยวกับรถยนต์ให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับแนวทางการตรวจสอบ
 - ๒.๑ ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๐ และใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน
 - ๒.๒ ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
 - ๒.๓ ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน
 - ๒.๔ ยกเลิกความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
 - ๒.๕ ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน
 - ๒.๖ ยกเลิกความในวรรคสามของมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน
 - ๒.๗ เพิ่มความเป็นมาตรา ๕๗ ทวิ และมาตรา ๕๗ ตริ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
 - ๒.๘ เพิ่มความเป็นมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

๑๑. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๘ ตอนที่ ๑๑๒ ก วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ หน้า ๒๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้นำรถที่ขับเคลื่อนด้วยกำลังไฟฟ้ามาใช้และในอนาคตมีแนวโน้มว่าอาจจะมี การนำรถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานอื่นมาใช้ภายในประเทศด้วย แต่โดยที่พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

มิได้กำหนดอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถลักษณะดังกล่าวไว้ สมควรกำหนดอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถลักษณะดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๔ มีบทบัญญัติรวม ๓ มาตรา โดยมีสาระสำคัญเป็นการเพิ่มความตามพระราชบัญญัติเป็น (๑๑) ของอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔ กำหนดให้ผู้นำรถขับเคลื่อนด้วยกำลังไฟฟ้าต้องเสียภาษีประจำปีสำหรับรถลักษณะดังกล่าว

๑๒. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๐ ตอนที่ ๔๘ ก วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากปัจจุบันการจดทะเบียนรถเพื่อให้ได้หมายเลขทะเบียนซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปไม่มีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม รวมทั้งยังมีการละเลยหรือหลีกเลี่ยงการชำระภาษีประจำปี ทำให้มีภาษีประจำปีค้างชำระเพิ่มขึ้นทุกปี สมควรกำหนดให้มีการประมูลหมายเลขทะเบียนซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน อันจะเป็นการแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติ และช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่รัฐอีกทางหนึ่ง ตลอดจนปรับปรุงมาตรการในการจัดเก็บภาษีประจำปีที่ค้างชำระให้ได้ผลอย่างจริงจัง และปรับปรุงอายุใบอนุญาตขับรถให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งปรับปรุงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้มีสิทธิขอรับใบอนุญาตขับรถสาธารณะ

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เปลี่ยนชื่อพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และแก้ไขคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ในพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นคำว่า “รถยนต์” “รถจักรยานยนต์” และ “เครื่องยนต์” ทุกแห่ง

๒. เพิ่มความเป็นมาตรา ๑๐/๑ มาตรา ๑๐/๒ และมาตรา ๑๐/๓ โดยกำหนดให้อธิบดีนำหมายเลขทะเบียนรถที่เป็นที่ต้องการหรือเป็นที่นิยมเปิดประมูลตามหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด ซึ่งเงินค่าธรรมเนียมพิเศษที่ได้จากการประมูลนี้ให้นำเข้ากองทุนเพื่อความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนสนับสนุน และส่งเสริมด้านความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน และให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยอันเกิดจากการใช้รถใช้ถนน โดยมีคณะกรรมการกองทุนฯ ซึ่งการดำรงตำแหน่ง การปฏิบัติหน้าที่ การบริหารและการใช้จ่ายเงินกองทุนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๓. แก้ไขความตามมาตรา ๓๒ โดยกำหนดให้เจ้าของรถมีหน้าที่เสียภาษีประจำปีตามเกณฑ์ที่กำหนด

๔. เพิ่มความเป็นมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ และมาตรา ๓๕/๓ กำหนดการดำเนินการทางทะเบียนในกรณีของเจ้าของรถค้างชำระภาษีประจำปี

๕. แก้ไขมาตรา ๔๔ โดยกำหนดเกี่ยวกับอายุของใบอนุญาตขับรถ การขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ และการอนุญาต

๖. ยกเลิกมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

๗. แก้ไขมาตรา ๔๙ ที่กำหนดคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตขับรถ

๘. แก้ไขมาตรา ๖๑ กำหนดโทษกรณีไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๕/๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๖

๙. แก้ไขอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

๑๐. กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตขับรถตลอดชีพอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติใช้บังคับให้ใช้ใบอนุญาตขับรถนั้นได้ต่อไป

๑๓. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากปัจจุบันมีผู้นำรถจักรยานยนต์มาใช้รับส่งโดยสารเพื่อสินจ้างเป็นจำนวนมาก แต่กฎหมายว่าด้วยรถยนต์ยังไม่มีบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมการใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารสมควรกำหนดให้มีบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าว เพื่อให้การรับจ้างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และปลอดภัยแก่คนโดยสาร นอกจากนี้ สมควรกำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจเรียกผู้ได้รับใบอนุญาตขับรถมาตรวจสอบคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามภายหลังที่ได้รับใบอนุญาตไปแล้วได้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มบทนิยามคำว่า “รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล” และ “รถจักรยานยนต์สาธารณะ”

๒. แก้ไขมาตรา ๕ (๑๔) และ (๑๕) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้มีอัตราจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารสำหรับรถจักรยานยนต์สาธารณะ และกำหนดให้มีเครื่องแต่งกาย เครื่องหมาย ประวัติคนขับรถ ฯลฯ ของรถจักรยานยนต์สาธารณะ

๓. กำหนดให้ผู้ที่ใช้รถจักรยานยนต์เพื่อรับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสาร ต้องจดทะเบียนเป็นรถจักรยานยนต์สาธารณะ โดยยื่นคำขอต่อนายทะเบียน และให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนเมื่อปฏิบัติครบถ้วนตามเงื่อนไข

๔. กำหนดกรณีใบอนุญาตใช้รถจักรยานยนต์เพื่อรับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารสูญหาย

๕. กำหนดเพิ่มประเภทใบอนุญาตขับรถโดยให้มีมาตรา ๔๓ (๖/๑) ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์สาธารณะ

๖. กำหนดอายุของใบอนุญาตและการต่อใบอนุญาต

๗. กำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามสำหรับผู้ขอใบอนุญาต

๘. กำหนดเกณฑ์สั่งพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ

๙. กำหนดห้ามมิให้ปฏิเสธไม่รับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารเว้นแต่การบรรทุกนั้นน่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ตนหรือคนโดยสาร

๑๐. กำหนดพฤติกรรมแก่ผู้ขับรถยนต์สาธารณะหรือจักรยานยนต์สาธารณะ

๑๑. กำหนดระวางโทษตามพระราชบัญญัติ

๑๒. กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขับรถ

๑๔. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๑๐๒ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ หน้า ๓

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากปัจจุบันสถานการณ์ราคาน้ำมันได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งปัญหาทางด้านมลภาวะทางอากาศที่เพิ่มมากขึ้น และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานอื่นทดแทนการใช้น้ำมันเชื้อเพลิง สนับสนุนการใช้พลังงานอย่างประหยัด และการใช้พลังงานสะอาดเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมทั้งปัจจุบันมีผู้นำรถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าและพลังงานอื่นโดยมิได้ใช้เครื่องยนต์มาใช้ภายในประเทศด้วย อันจะเป็นการช่วยให้มีการใช้พลังงานอย่างเหมาะสมและคุ้มค่า และก่อให้เกิดผลดีต่อระบบเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมของประเทศ สมควรส่งเสริมการใช้รถที่ใช้พลังงานดังกล่าวและกำหนดให้มีอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถเหล่านี้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความใน (๑๑) ของอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๑) รถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้า หรือรถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานอื่นโดยมิได้ใช้เครื่องยนต์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้จัดเก็บภาษีในอัตราดังต่อไปนี้

(ก) รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกินเจ็ดคน ให้จัดเก็บภาษีตามน้ำหนักของรถในอัตราตาม (๒)

(ข) รถอื่นนอกจาก (ก) ให้จัดเก็บภาษีในอัตรากึ่งหนึ่งของรถตาม (๒) (๓) (๖) (๗) (๘) (๙) หรือ (๑๐) แล้วแต่กรณี”

๒. มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๒) และ (๑๓) ของอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“(๑๒) รถที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ที่ใช้พลังงานทดแทน พลังงานอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหรือพลังงานอย่างประหยัด ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้จัดเก็บภาษีในอัตรากึ่งหนึ่งของอัตราที่กำหนดไว้

(๑๓) รถที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ที่ใช้ก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นก๊าซไฮโดรคาร์บอนที่ประกอบด้วยก๊าซมีเทนเป็นส่วนใหญ่เป็นเชื้อเพลิง ให้จัดเก็บภาษีในอัตราดังต่อไปนี้

(ก) ระบบเชื้อเพลิงที่ใช้ก๊าซธรรมชาติดังกล่าวเพียงอย่างเดียวในอัตรากึ่งหนึ่งของอัตราที่กำหนดไว้

(ข) ระบบเชื้อเพลิงที่ใช้ก๊าซธรรมชาติดังกล่าวร่วมกับหรือสลับกับน้ำมันเชื้อเพลิงในอัตราสามในสี่ของอัตราที่กำหนดไว้”

๑๕. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๓๒ ก วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หน้า ๓๓

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่สิ่งหาริมทรัพย์หลายประเภทสามารถจดจำนองเป็นประกันหนี้ได้ ดังเช่น เรือกำปั่น หรือเรือมีระวางตั้งแต่ ๖ ตันขึ้นไป เรือกลไฟ หรือเรือยนต์มีระวางตั้งแต่ ๕ ตันขึ้นไป แพ สัตว์พาหนะ สามารถจดจำนองได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๗๐๓ ส่วนเครื่องจักรสามารถจดจำนองได้ตามกฎหมายเครื่องจักร แต่ปรากฏว่ารถยนต์ ได้แก่ รถยนต์สาธารณะรถยนต์บริการ และรถยนต์ส่วนบุคคล รวมทั้งรถพ่วง รถบดถนน และรถแทรกเตอร์ เป็นสิ่งหาริมทรัพย์ที่มีมูลค่าสูงแต่ไม่สามารถจดทะเบียนจำนองเป็นประกันหนี้ได้ตามกฎหมายในกรณีที่ต้องใช้เป็นประกันหนี้จึงต้องใช้วิธีการโอนขายแก่เจ้าหนี้ และทำเป็นสัญญาเช่าซื้อซึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียมและค่าดอกเบี้ยในอัตราที่สูงเป็นภาระแก่ประชาชนและผู้ประกอบการหลายล้านคนทั่วประเทศสมควรบรรเทาภาระดังกล่าวนี้ และทำให้รถดังกล่าวเป็นสินทรัพย์ที่มีมูลค่า มีราคาที่สามารถจำนองเป็นประกันหนี้ได้ และผู้เป็นเจ้าของยังคงมีสิทธิ์ครอบครองใช้สอยได้ดังเดิม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

“มาตรา ๑๗/๑ รถยนต์ที่จดทะเบียนแล้ว รถพ่วง รถบดถนน และรถแทรกเตอร์ที่จดทะเบียนแล้ว ให้เป็นทรัพย์สินประเภทที่จำนองเป็นประกันหนี้ได้ตามกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้มีชื่อเป็นเจ้าของในทะเบียนรถยนต์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์การจำนองต้องทำเป็นหนังสือตามแบบที่นายทะเบียนกำหนดและต้องแจ้งจดทะเบียนจำนองต่อนายทะเบียน พร้อมกับการเสียค่าธรรมเนียมในการจดจำนองตามเงื่อนไข วิธีการและอัตราค่าธรรมเนียมที่ประกาศในกฎกระทรวง”

๑๖. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๖

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๐ ตอนที่ ๔๙ ก วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๖ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากปัจจุบันได้มีการปรับปรุงการบริหารราชการ ทำให้มีหน่วยงานของรัฐรูปแบบต่าง ๆ เกิดขึ้นเพิ่มเติมจากหน่วยงานทางราชการที่มีอยู่เดิม อีกทั้งหน่วยงานทางราชการเดิมบางหน่วยก็ได้มีการปรับเปลี่ยนฐานะหรือรูปแบบการดำเนินการใหม่ อันมีผลทำให้หน่วยงานนั้น ๆ มิได้มีฐานะเป็นกระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานตามที่กฎหมายกำหนดให้ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษีประจำปี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากหน่วยงานที่เกิดขึ้นหรือปรับเปลี่ยนใหม่นั้น มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยรถยนต์เพื่อให้รถของหน่วยงานดังกล่าวได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษีประจำปี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๖ มีบทบัญญัติทั้ง ๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกความใน (๓) ของมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๓) รถของส่วนราชการ องค์การตามรัฐธรรมนูญ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ องค์การมหาชน และหน่วยงานอื่นของรัฐที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ เฉพาะรถที่มีได้ในทางการค้าหรือหากำไร”

๒. บรรดาค่าธรรมเนียมและภาษีประจำปีของรถของหน่วยงานตามมาตรา ๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ที่ค้างชำระไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นอันระงับไป

๑๗. พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๓ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๕

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สมควรปรับปรุงบทบัญญัติบางประการเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีการผลิตรถในปัจจุบันที่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปมาก และสอดคล้องกับการใช้รถ ตลอดจนเพื่อให้การควบคุมและการกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้มีอัตราค่าธรรมเนียมและอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวงที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “รถยนต์ส่วนบุคคล” ให้มีความหมายครอบคลุมประเภทรถที่กว้างขึ้น โดยไม่จำกัดลักษณะด้วยจำนวนที่นั่งและน้ำหนักของรถ และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดน้ำหนักรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีการผลิตรถยนต์ในปัจจุบันที่ได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปทำให้รถที่ผลิตขึ้นใหม่มีน้ำหนักตัวรถที่เพิ่มขึ้น

๒. กำหนดประเภทรถที่ต้องห้ามการใช้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และกำหนดข้อยกเว้นให้ใช้รถที่ยังไม่ได้จดทะเบียนได้ในบางกรณี เพื่อเป็นทางออกให้แก่ผู้ที่มีความจำเป็นต้องใช้รถดังกล่าว ในระหว่างที่ยังไม่ได้จดทะเบียนได้

๓. ปรับปรุงอำนาจของนายทะเบียนและผู้ตรวจการในการเข้าตรวจสถานที่ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีรถค้างชำระภาษีประจำปี หรือมีการใช้รถที่สิ้นอายุการใช้งาน และแก้ไขอำนาจในการยึดรถนั้น ให้เป็นการยึดแผ่นป้ายทะเบียนรถแทน เพื่อให้การควบคุมและการกำกับดูแลการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔. ปรับปรุงอายุใบอนุญาตขับรถชั่วคราวให้มีกำหนดสองปีนับแต่วันออกใบอนุญาตขับรถนั้นเพื่อให้ผู้ได้รับใบอนุญาตขับรถชั่วคราวซึ่งประสงค์จะขอใบอนุญาตขับรถชนิดอื่น สามารถมาขอเปลี่ยนชนิดใบอนุญาตขับรถดังกล่าวได้โดยไม่ต้องรอให้อายุใบอนุญาตขับรถชั่วคราวของตนสิ้นอายุลงเสียก่อน

๕. แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขอใบอนุญาตขับรถว่าต้องไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตขับรถ นอกเหนือไปจากการถูกยึดใบอนุญาตขับรถ เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงที่ใกล้เคียงกัน

และให้ผู้ที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีสามารถมาขอรับใบอนุญาตขับรถใหม่ได้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าในกรณีที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับรถไปแล้ว ผู้ที่ถูกเพิกถอนดังกล่าวจะมีสิทธิขอรับใบอนุญาตใหม่ได้เมื่อใด อันจะเป็นการคุ้มครองสิทธิของบุคคลมิให้ถูกระทบเกินสมควร

๖. เพิ่มเติมอำนาจของนายทะเบียนและผู้ตรวจการในการออกหนังสือเรียกเจ้าของรถหรือผู้ขับรถมาให้อภัยค่าหรือชี้แจงข้อเท็จจริง เพื่อให้การตรวจสอบและควบคุมกำกับดูแลผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายหรือกระทำความผิดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๗. ปรับปรุงบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย

๘. กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้เหมาะสม ตามอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ

๙. กำหนดอัตราภาษีประจำปีสำหรับรถอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวงตามอัตราภาษีประจำปีท้ายพระราชบัญญัติ

๑๐. กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับรถยนต์ส่วนบุคคลที่ได้จดทะเบียนไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ทะเบียนรถและเอกสารที่เกี่ยวข้องใช้ได้ต่อไป และกำหนดมาตรการเกี่ยวกับรถที่ถูกยึดไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เจ้าของรถมารับคืนภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด โดยให้ยึดแผ่นป้ายทะเบียนรถไว้แทน ถ้าพ้นระยะเวลาที่อธิบดีกำหนดแล้วเจ้าของรถยังไม่มาขอรับคืน ให้ขายทอดตลาดรถนั้น

นางจารุวรรณ ดวงวิชัย / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๗ ให้เจ้าหน้าที่แจ้งสิทธิและหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองให้คู่กรณีทราบ ตามความจำเป็นแก่กรณี

เมื่อมีผู้ยื่นคำขอเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีคำสั่งทางปกครอง ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอ ที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสาร บรรดาที่มีกฎหมาย หรือกฎกำหนดให้ต้องยื่นมาพร้อมกับคำขอ หากคำขอไม่ถูกต้อง ให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวแนะนำ

ให้ผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมเสียให้ถูกต้อง และหากมีเอกสารใดไม่ครบถ้วนให้แจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบทันทีหรือภายในไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่รับคำขอ ในการแจ้งดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่ทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้รับคำขอและบรรยายการเอกสารที่ไม่ถูกต้องหรือยังไม่ครบถ้วนให้ผู้ยื่นคำขอทราบ พร้อมทั้งบันทึกการแจ้งดังกล่าวไว้ในกระบวนการพิจารณาจัดทำคำสั่งทางปกครองนั้นด้วย

เมื่อผู้ยื่นคำขอได้แก้ไขคำขอหรือจัดส่งเอกสารตามที่ระบุในการแจ้งตามวรรคสองครบถ้วนแล้ว เจ้าหน้าที่จะปฏิเสธไม่ดำเนินการตามคำขอเพราะเหตุยังขาดเอกสารอีกมิได้ เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือกฎและได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไปชั้นหนึ่งตามมาตรา ๒๐ ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยพลัน หากเห็นว่าเป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป

ผู้ยื่นคำขอต้องดำเนินการแก้ไขหรือส่งเอกสารเพิ่มเติมต่อเจ้าหน้าที่ภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่กำหนดหรือภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่อนุญาตให้ขยายออกไป เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว หากผู้ยื่นคำขอไม่แก้ไขหรือส่งเอกสารเพิ่มเติมให้ครบถ้วน ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอไม่ประสงค์ที่จะให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำขอต่อไป ในกรณีเช่นนั้นให้เจ้าหน้าที่ส่งเอกสารคืนให้ผู้ยื่นคำขอพร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ให้ผู้ยื่นคำขอทราบ และบันทึกการดำเนินการดังกล่าวไว้”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

“มาตรา ๓๙/๑ การออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือในเรื่องใด หากมิได้มีกฎหมายหรือกฎกำหนดระยะเวลาในการออกคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้นไว้เป็นประการอื่น ให้เจ้าหน้าที่ออกคำสั่งทางปกครองนั้นให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่รับคำขอและเอกสารถูกต้องครบถ้วน

ให้เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปของเจ้าหน้าที่ ที่จะกำกับดูแลให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่ง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดทำคำสั่งทางปกครองให้มีประสิทธิภาพเพื่อรักษาประโยชน์สาธารณะและอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

เนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นฉบับแรกของเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดทำคำสั่งทางปกครองให้มีประสิทธิภาพ เพื่อรักษาประโยชน์สาธารณะ และอำนวยความสะดวกความเป็นธรรมแก่ประชาชน อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ โดยสาระสำคัญของกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับ มีดังนี้

๑. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๖๐ ก วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ นายกรัฐมนตรี

เหตุผลในการประกาศใช้

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร. ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นปีที่ ๕๑ ในรัชกาลปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่สมควรมีกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการ ปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

๒. พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่ (๑) รัฐสภาและคณะรัฐมนตรี (๒) องค์กรที่ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญโดยเฉพาะ (๓) การพิจารณาของนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีในงานทางนโยบายโดยตรง (๔) การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลและการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการ พิจารณาคดีการบังคับคดีและการวางทรัพย์ (๕) การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์และการสั่งการตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา (๖) การดำเนินงานเกี่ยวกับนโยบายการต่างประเทศ (๗) การดำเนินงานเกี่ยวกับราชการทหารหรือ เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ทางยุทธการ ร่วมกับทหารในการป้องกันและรักษาความมั่นคงของราชอาณาจักรจากภัยคุกคามทั้งภายนอกและภายในประเทศ (๘) การดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (๙) การดำเนินกิจการขององค์การทางศาสนา การยกเว้นไม่ให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่การดำเนินกิจการใดหรือกับหน่วยงานใดนอกจากที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ตามข้อเสนอของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๓. ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง” ประกอบด้วย ประธานกรรมการคนหนึ่ง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัด กระทรวงมหาดไทยเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเลขาธิการ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาและผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่น้อยกว่าห้าคน แต่ไม่เกินเก้าคนเป็นกรรมการ ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิโดยแต่งตั้งจาก ผู้ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในทางนิติศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือการบริหารราชการแผ่นดิน แต่ผู้นั้นต้องไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ให้เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาแต่งตั้งข้าราชการของ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

๔. ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ

๕. คำสั่งทางปกครองจะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น

๖. ในการพิจารณาทางปกครองที่คู่กรณีต้องมาปรากฏตัวต่อหน้าเจ้าหน้าที่คู่กรณีมีสิทธินำทนายความ หรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาทางปกครองได้ การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้ทำลงต่อหน้า คู่กรณีให้ถือว่าเป็นการกระทำของคู่กรณีเว้นแต่คู่กรณีจะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะที่ในการพิจารณาทางปกครอง เจ้าหน้าที่อาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมในเรื่องนั้น ๆ โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับคำขอหรือ พยานหลักฐานของคู่กรณี

๗. ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณีเจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนความในวรรคหนึ่งมีให้ นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น (๑) เมื่อมีความจำเป็น รีบด่วนหากปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือจะกระทบต่อประโยชน์ สาธารณะ (๒) เมื่อจะมีผลทำให้ระยะเวลาที่กฎหมายหรือกฎหมายกำหนดไว้ในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้า ออกไป (๓) เมื่อเป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั้นเองได้ให้ไว้ในคำขอ คำให้การหรือคำแถลง (๔) เมื่อโดยสภาพเห็นได้ชัด ในตัวว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ (๕) เมื่อเป็นมาตรการบังคับทางปกครอง (๖) กรณีอื่นตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ให้โอกาสตามวรรคหนึ่งถ้าจะก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประโยชน์ สาธารณะ

๘. คำสั่งทางปกครองอาจทำเป็นหนังสือหรือวาจาหรือโดยการสื่อความหมายในรูปแบบอื่นก็ได้ แต่ต้องมีข้อความหรือความหมายที่ชัดเจนเพียงพอที่จะเข้าใจได้ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองเป็นคำสั่งด้วยวาจา ถ้าผู้รับคำสั่งนั้นร้องขอและการร้องขอได้กระทำโดยมีเหตุอันสมควรภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มิคำสั่งดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งต้องยืนยันคำสั่งนั้นเป็นหนังสือ

๙. คำสั่งทางปกครองที่ออกโดยการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ไม่เป็นเหตุให้คำสั่ง ทางปกครองนั้นไม่สมบูรณ์ (๑) การออกคำสั่งทางปกครองโดยยังไม่มีผู้ยื่นคำขอในกรณีที่เจ้าหน้าที่จะ ดำเนินการเองไม่ได้นอกจากจะมีผู้ยื่นคำขอถ้าต่อมาในภายหลังได้มีการยื่นคำขอเช่นนั้นแล้ว (๒) คำสั่งทาง ปกครองที่ต้องจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง ถ้าได้มีการจัดให้มีเหตุผลดังกล่าวในภายหลัง (๓) การรับฟังคู่กรณีที่จำเป็นต้องกระทำได้ดำเนินการมาโดยไม่สมบูรณ์ถ้าได้มีการรับฟังให้สมบูรณ์ในภายหลัง (๔) คำสั่งทางปกครองที่ต้องให้เจ้าหน้าที่อื่นให้ความเห็นชอบก่อนถ้าเจ้าหน้าที่นั้นได้ให้ความเห็นชอบในภายหลัง

เมื่อมีการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) แล้ว และเจ้าหน้าที่ผู้มีคำสั่งทางปกครอง ประสงค์ให้ผลเป็นไปตามคำสั่งเดิม ให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นบันทึกข้อเท็จจริงและความประสงค์ของตนไว้ในหรือแนบ ไว้กับคำสั่งเดิมและต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ของตนให้คู่กรณีทราบด้วย กรณีตาม (๒) (๓) และ (๔) จะต้องกระทำก่อนสิ้นสุดกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ตามส่วนที่ ๕ ของหมวดนี้หรือตามกฎหมายเฉพาะ

ว่าด้วยการนั้น หรือถ้าเป็นกรณีที่ไม่ต้องมีการอุทธรณ์ดังกล่าวก็ต้องก่อนมีการนำคำสั่งทางปกครองไปสู่การพิจารณาของผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความถูกต้องของคำสั่งทางปกครองนั้น

๑๐. คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอาจถูกเพิกถอนทั้งหมดหรือบางส่วน โดยจะให้ให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลไปในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ แต่ถ้าคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งซึ่งเป็นการให้ประโยชน์แก่ผู้รับการเพิกถอนต้องเป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๑

๑๑. การบังคับทางปกครองไม่ใช้กับเจ้าหน้าที่ด้วยกัน เว้นแต่จะมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

๑๒. ผู้ถูกดำเนินการตามมาตรการบังคับทางปกครองอาจอุทธรณ์การบังคับทาง ปกครองนั้นได้ เมื่อมีการอุทธรณ์ตามบทบัญญัติในส่วนที่ ๕ ของหมวด ๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้หรือการยื่นคำขอต่อคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทหรือคณะกรรมการ ๒๓ วินิจฉัยร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการกฤษฎีกา

๒. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ ประธานศาลปกครองสูงสุด

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดทำคำสั่งทางปกครองให้มีประสิทธิภาพ เพื่อรักษาประโยชน์สาธารณะและอำนาจความเป็นธรรมแก่ประชาชน อีกทั้งยังเป็นการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมในกรณีที่มีผู้ยื่นคำขอเพื่อให้เจ้าหน้าที่มีคำสั่งทางปกครอง โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอที่จะต้องตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารตามที่กฎหมายหรือกฎกำหนดไว้ และกำหนดหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแนะนำผู้ยื่นคำขอดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมในกรณีคำขอไม่ถูกต้องหรือในกรณีเอกสารไม่ครบถ้วนได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ผู้รับคำขอต้องแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และเมื่อผู้ยื่นคำขอได้จัดส่งเอกสารครบถ้วนตามที่ได้รับแจ้งแล้ว เจ้าหน้าที่จะปฏิเสธไม่ดำเนินการตามคำขอเพราะเหตุยังขาดเอกสารอีกมิได้ เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายหรือกฎ

๒. กำหนดระยะเวลาในการออกคำสั่งทางปกครอง ในกรณีที่ไม่มีความหมายหรือกฎกำหนดระยะเวลาในการออกคำสั่งทางปกครองในเรื่องนั้นไว้เป็นการเฉพาะ

นางสาววรรณวนัช สว่างแจ้ง /จัดทำ

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษ

สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์

ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบ

ด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การทางพิเศษแห่งประเทศไทย เพื่อสร้างทางพิเศษ
สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์

มาตรา ๕ ให้เจ้าหน้าที่เวนคืนเข้าใช้ก่อสร้างที่เวนคืนตามมาตรา ๔ ภายในระยะเวลาสี่ปี
นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

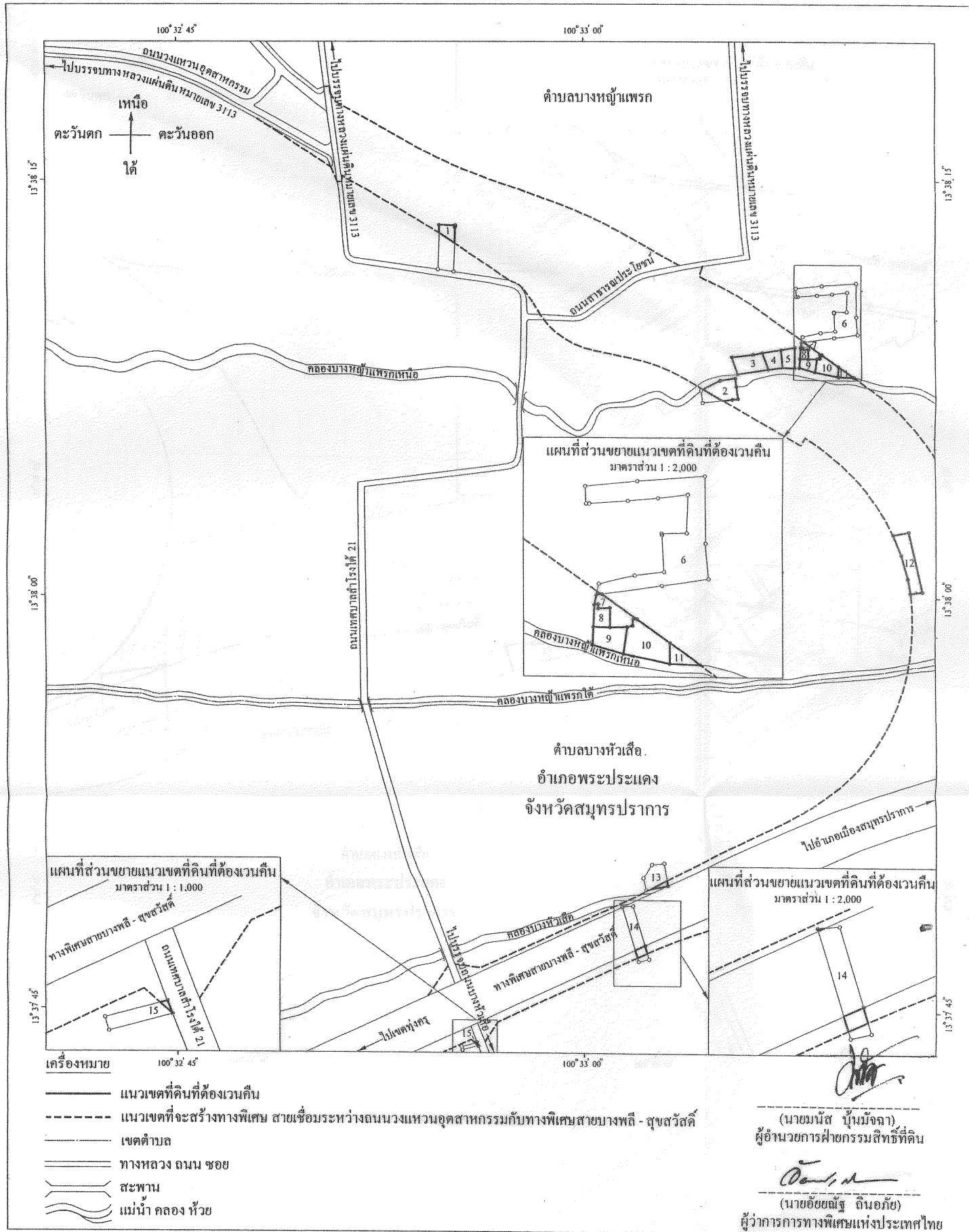
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางพิเศษ สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์
ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. 2557

มาตราส่วน 1 : 4,000

0 50 100 200 เมตร

แผนที่หมายเลข 1/2

เครื่องหมาย

- แนวเขตที่ดินที่ต้องเวนคืน
- - - - - แนวเขตที่จะสร้างทางพิเศษ สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์
- เขตตำบล
- ทางหลวง ถนน ซอย
- สะพาน
- แม่น้ำ คลอง ห้วย

(นายมนัส บุนนังจลา)
ผู้อำนวยการฝ่ายกรรมสิทธิ์ที่ดิน

(นายอัยยณัฐ ถิ่นอภัย)
ผู้อำนวยการทางพิเศษแห่งประเทศไทย

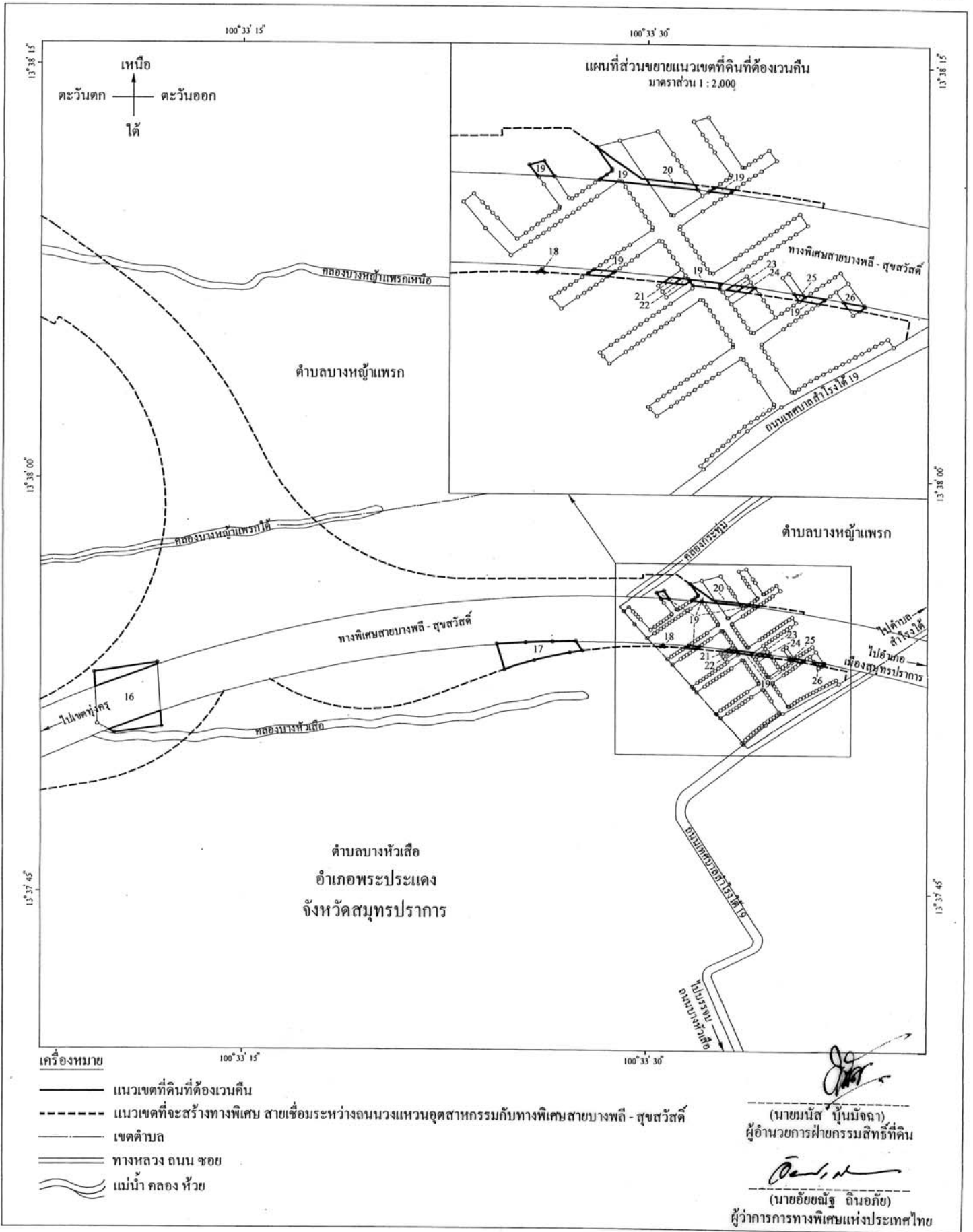
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางพิเศษ สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์
ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. 2557

มาตราส่วน 1 : 4,000

0 50 100 200 เมตร

แผนที่หมายเลข 2/2

เครื่องหมาย

- แนวเขตที่ดินที่ต้องเวนคืน
- - - - - แนวเขตที่จะสร้างทางพิเศษ สายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์
- เขตตำบล
- == ทางหลวง ถนน ขอบ
- ~ แม่น้ำ คลอง ห้วย

[Signature]
(นายมนัส ภูมิภักดา)
ผู้อำนวยการฝ่ายกรรมสิทธิ์ที่ดิน

[Signature]
(นายชัยณัฐ ถิ่นอภัย)
ผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทย

บัญชีรายชื่อของหรือผู้ครอบครองที่ดินที่ต้องเวนคืนที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุดสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์

ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. 2557

แผ่นที่ 1/3

แปลง หมายเลขที่	รายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครอง	ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่			ที่ดินตั้งอยู่ที่			หนังสือสำคัญ			เนื้อที่ที่ต้องเวนคืน			หมายเหตุ			
		ตำบล/แขวง	อำเภอ/เขต	จังหวัด	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ประเภท	เลขที่	ระวาง	เลขที่ดิน	หน้าสำรวจ	จำนวน		ตารางวา	จำนวน	ตารางวา
1	นางवास คุ้มปลื้ม	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	4909	5136III 6608-11	417	408	- 2	19	-	64	แผนที่หมายเลข 1/2
2	นางสาววิจิ ปันพินิจ เรืออากาศตรีวิไลศ ปันพินิจ เรืออากาศตรีวิไลศ ปันพินิจ ในฐานะผู้จัดการมรดก นายประสาร บุญนาค	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	4068	5136III 6608-16	32	254	- 1	80	- 1	34	"
3	นางทิพวรรณ อินทนิม	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251744	5136III 6608-16	167	9693	- 1	70	- 1	70	"
4	นายประสิทธิ์ ผึ้งทอง	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251741	5136III 6608-16	163	9671	-	91	-	91	"
5	นางสำราญ พงษ์พานิช	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251742	5136III 6608-16	162	9670	-	76	-	76	"
6	นางแจ้ น้อยละมัย นายแบ่ง อิมกล่อม	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	5333	5136III 6608-16	16	486	1	28	-	0.3	"
7	นายสมบัติ ปานอินทร์	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251988	5136III 6608-16	184	9794	-	46	-	46	"
8	นางบุปผา น้อยละมัย	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251840	5136III 6608-16	161	9669	-	25	-	25	"
9	นางสายสมร วัชรปาน	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251743	5136III 6608-16	160	9668	-	57	-	57	"
10	นางสาวสนิม เอื้องทอง	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251987	5136III 6608-16	183	9793	- 1	1	- 1	1	"
11	นายพิทักษ์ พรหมประสิทธิ์	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	251986	5136III 6608-16	182	9792	-	25	-	25	"
12	บริษัทมาสเตอร์ เวิร์ค เอ็นเตอร์ไพร์ส์ จำกัด	บวรนิเวศ	พระนคร	กรุงเทพมหานคร	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	253128	5136III 6608-16	196	5983	- 1	89	- 1	89	"
13	นายโกสิทธิ์ แสงสุวรรณโชติ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	3999	5136III 6606-4	33	185	- 1	43	-	15	"

บัญชีรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินที่ต้องเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขาภิบาล
ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

แผ่นที่ 2/3

พ.ศ. 2557

แปลง หมายเลขที่	รายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครอง	ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่		ที่ดินตั้งอยู่ที่		หนังสือสำคัญ				เนื้อที่		เนื้อที่ที่ต้องเวนคืน		หมายเหตุ			
		ตำบล/แขวง	อำเภอ/เขต	จังหวัด	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ประเภท	เลขที่	ระวาง	คช.ที่ดิน	น้ำสำรวจ	ตารางวา		ไร่	งานตารางวา	
14	นายมานะ ชินสมบูรณ์ นางสาวมาลี ชินสมบูรณ์ นายเลิศ จิตติวัฒน์	คลองสองต้นนุ่น	ลาดกระบัง	กรุงเทพมหานคร	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	12747	5136III 6606-4	52	754	-	-	26	แผนที่หมายเลข 1/2	
15	นางสาววรัตน์ เขื่อนขันเชิงวิญญู นายณัฐพงษ์ เขื่อนขันเชิงวิญญู	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	238495	5136III 6606-3	63	3779	-	-	1	"	
16	บริษัทศรีเทพไทยคอร์ปอเรชั่น จำกัด	บางนา	บางนา	กรุงเทพมหานคร	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	4119	5136III 6606-4	17	305	-	-	3	15	แผนที่หมายเลข 2/2
17	นางสุพรรณี มากทองดี นายวรเทพ มากทองดี นายวีระ มากทองดี นางสุนาลี เรือนทอง นายพัชร์ย์ มากทองดี นางสาวสุพิชรา มากทองดี นางสาวสุภาภีพิศ มากทองดี นางณชญา มากทองดี	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	252061	5136III 6806-1	326	5921	1	-	19	"	
18	นางศุจิตรา ประสพศักดิ์ นายศรีชัย อิมปาน	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	252026	5136III 6806-1	325	9785	-	-	1	"	
19	บริษัทเจริญฤทธิ์ วิลล่า จำกัด	สีกัน	ดอนเมือง	กรุงเทพมหานคร	สีกัน	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	4136	5136III 6806-2	264	322	1	2	82.5	"	
20	บริษัทเจริญฤทธิ์ วิลล่า จำกัด	สีกัน	ดอนเมือง	กรุงเทพมหานคร	สีกัน	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242176	5136III 6808-14	188	4582	-	-	18	"	
21	นายสมชาติ ติรูป นางธนิตา ติรูป	บางหัวเสือ	พระประแดง	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242105	5136III 6806-2	18	4511	-	-	4.5	"	
22	นายหาญ อดันงาน	บางจาก	พระโขนง	กรุงเทพมหานคร	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242104	5136III 6806-2	19	4510	-	-	4	"	
23	นางสาววรัตน์ จตุรงค์	บางพลีใหญ่	บางพลี	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242019	5136III 6806-2	119	4425	-	-	4.5	"	

บัญชีรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินที่ต้องเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์

ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พ.ศ. 2557

หน้าที่ 3/3

แบบ หมายเลขที่	รายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครอง	ที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่		ที่ตั้งอยู่ที่		หนังสือสำคัญ				เนื้อที่ ตามหนังสือสำคัญ		เนื้อที่ที่ต้องเวนคืน		หมายเหตุ				
		ตำบล/แขวง	อำเภอ/เขต	จังหวัด	ตำบล	อำเภอ	จังหวัด	ประเภท	เลขที่	ระวาง	เลขที่ดิน	หนังสือสำคัญ	ไร่		งาน	ไร่	งาน	
24	นางสาวพิลลัทธ ภูทอง นายเพทาย ภูทอง	บางนา แพรกษาใหม่	อำเภอ/เขต เมืองสมุทรปราการ	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242018	5136III 6806-2	120	4424	-	-	-	-	4.5	2/2
25	นายอนันต์ สุทธิกุล นายสันติย์ สุทธิกุล นางราตรี สุทธิกุล	บางนา	บางนา	กรุงเทพมหานคร	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	242000	5136III 6806-2	131	4406	-	-	-	-	3	"
26	นายฉัฐพล เป็ญนุช	บางพลีใหญ่	บางพลี	สมุทรปราการ	บางหญ้าแพรก	พระประแดง	สมุทรปราการ	โฉนด	241978	5136III 6806-2	206	4384	-	-	-	-	7	"

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ได้ทำการสำรวจที่ที่จะต้องเวนคืน เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เสร็จแล้ว ปรากฏว่าเจ้าของที่ดินส่วนใหญ่ ได้ตกลงขายที่ดินและยินยอมรับราคาค่าทดแทนตามที่คณะกรรมการจัดซื้อและกำหนดค่าทดแทนทรัพย์สินได้กำหนดให้ แต่มีเจ้าของที่ดินจำนวน ๒๖ แปลง ไม่ยินยอมรับราคาค่าทดแทนตามที่คณะกรรมการดังกล่าวได้กำหนดให้ ในการนี้ สมควรเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่าง
ถนนวงแหวนอุตสาหกรรม กับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์
ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ มีกำหนดสี่ปีในการดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนฯ ดังกล่าว การทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการสำรวจอสังหาริมทรัพย์ที่จะต้องเวนคืนแล้ว ปรากฏว่ามีที่ดินที่ถูกเวนคืนทั้งหมด จำนวน ๒๓๔ แปลง โดยเจ้าของที่ดินได้มาตกลงทำสัญญาซื้อขายและรับเงินทดแทนจากการทางพิเศษแห่งประเทศไทยแล้ว จำนวน ๒๐๘ แปลง ส่วนเจ้าของที่ดินที่เหลืออีกจำนวน ๒๖ แปลง ไม่มาตกลงทำสัญญาซื้อขายกับการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ซึ่งการทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการวางเงินค่าทดแทนและเข้าครอบครองใช้อสังหาริมทรัพย์นั้นแล้ว ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องกำหนดให้การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นกรณีที่มีความจำเป็นโดยเร่งด่วน ฉบับลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๒ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๒๓

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากการทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้ทำการสำรวจที่ที่จะต้องเวนคืน เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เสร็จแล้ว ปรากฏว่าเจ้าของที่ดินส่วนใหญ่ได้ตกลงขายที่ดินและยินยอมรับราคาค่าทดแทนตามที่คณะกรรมการจัดซื้อและกำหนดค่าทดแทนทรัพย์สินได้กำหนดให้ แต่มีเจ้าของที่ดินจำนวน ๒๖ แปลง ไม่ยินยอมรับราคาค่าทดแทนตามที่คณะกรรมการดังกล่าวได้กำหนดให้ ในกรณีนี้ สมควรเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๗”

๒. กำหนดให้ผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนตามพระราชบัญญัตินี้

๓. กำหนดให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การทางพิเศษแห่งประเทศไทย เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี – สุขสวัสดิ์

๔. กำหนดให้เจ้าหน้าที่เวนคืนเข้าใช้อสังหาริมทรัพย์ที่เวนคืนมาภายในระยะเวลาสี่ปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ

พระราชบัญญัติ
ศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “การผ่านแดน” และ “การถ่ายลำ” ต่อจากบทนิยามคำว่า “เขตปลอดอากร” ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

“คำว่า “การผ่านแดน” หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อขนส่งของผ่านราชอาณาจักร จากท่าหรือที่แห่งหนึ่งที่ขนส่งเข้ามาไปยังท่าหรือที่อีกแห่งหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะขนส่งนั้นจะมีการขนถ่ายของเพื่อเปลี่ยนยานพาหนะ การเก็บรักษาของในคลังสินค้า การเปลี่ยนภาชนะบรรจุของเพื่อประโยชน์ในการขนส่ง หรือการเปลี่ยนรูปแบบของการขนส่งของด้วยหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ จะต้องไม่มีการใช้ประโยชน์ใด ๆ ซึ่งของนั้นในราชอาณาจักร

คำว่า “การถ่ายลำ” หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อลำเลียงถ่ายของจาก ยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของเข้ามาไปยังอีกยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายในท่าหรือที่ แห่งเดียวกัน ภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอก ราชอาณาจักร”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๓/๑ มาตรา ๑๓/๒ มาตรา ๑๓/๓ และ มาตรา ๑๓/๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๑๓/๑ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี ผู้ที่มีความ ประสงค์จะนำของเข้ามาในราชอาณาจักรอาจยื่นคำร้องขอต่ออธิบดีเพื่อพิจารณาเป็นการล่วงหน้า ในเรื่อง ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดราคาของของนำเข้า
- (๒) กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยถิ่นกำเนิดตามที่ระบุ ไว้ในสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศ
- (๓) ติความพิกัตอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัตอัตราศุลกากรเพื่อจำแนกประเภทของ ของในพิกัตอัตราศุลกากร

การยื่นคำร้องขอ การพิจารณาคำร้องขอ และการแจ้งผลการพิจารณาคำร้องขอให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๓/๒ การร้องขอตามมาตรา ๑๓/๑ ให้ผู้ร้องขอเสียค่าธรรมเนียมตามวิธีการและ เงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๓/๓ การพิจารณากำหนดราคาของของนำเข้าตามมาตรา ๑๓/๑ (๑) ให้นำ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ มาใช้บังคับ

มาตรา ๑๓/๔ การพิจารณาของอธิบดีตามมาตรา ๑๓/๑ ให้มีผลผูกพันเฉพาะผู้ร้องขอและ ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๑๔/๑ การใช้อำนาจทางศุลกากรเพื่อตรวจของและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากร ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข เพื่อจำกัดการใช้อำนาจดังกล่าวได้ตามที่เห็นสมควร”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๘ ผู้ใดนำของเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะ ดำเนินการโดยผู้นำของผ่านแดนหรือผู้ขอถ่ายลำ หรือผู้รับมอบอำนาจจากบุคคลดังกล่าว จะต้องยื่น ใบขนสินค้าตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด

ของตามวรรคหนึ่งไม่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียค่าภาษี หากได้ปฏิบัติตามที่อธิบดีกำหนด”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๕๘/๑ ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจตรวจสอบ ตรวจสอบคั้นของที่นำเข้าเพื่อการผ่านแดน หรือการถ่ายลำที่อยู่ในยานพาหนะ คอนเทนเนอร์ หรือหีบห่ออย่างอื่น ตามที่อธิบดีกำหนด โดยไม่ต้องมีหมายค้น หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

(๑) ของนั้นเกี่ยวเนื่องหรือมีไว้เพื่อใช้สำหรับการก่อการร้าย

(๒) ชนิดของของหรือการขนส่ง หรือการขนถ่ายของดังกล่าว เป็นไปในทางฝ่าฝืนความมั่นคง สันติภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศ

(๓) ของนั้นเป็นของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จหรือเป็นของที่ผิดกฎหมาย

ในกรณีที่มีหลักฐานชัดเจนว่าเป็นของตามวรรคหนึ่งให้รับเสียสิน โดยมิพักต้องคำนึงว่าบุคคลใด จะต้องรับโทษหรือไม่ และอธิบดีอาจสั่งให้ทำลายเสียโดยวิธีการที่ปลอดภัยต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม หรือให้ส่งกลับออกไปโดยพลัน หรืออาจสั่งให้ดำเนินการใด ๆ ตามสมควรเพื่อให้เป็นของไร้โทษทุจริตก็ได้ โดยนายเรือหรือผู้ควบคุมยานพาหนะหรือตัวแทนของบุคคลดังกล่าวเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการนั้น”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑๔/๑ การใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในการศุลกากร มาตรา ๑๐๙/๑ และมาตรา ๑๐๙/๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“หมวด ๑๔/๑

การใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในการศุลกากร

มาตรา ๑๐๙/๑ การดำเนินการทางศุลกากร ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่า มีผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการทางศุลกากรโดยเอกสาร ทั้งนี้ การนำข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา ๑๐๙/๒ การดำเนินการโดยทางเอกสารใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้ ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่าเป็นความผิดและมีโทษ เช่นเดียวกับการกระทำที่ได้ดำเนินการโดยทางเอกสาร”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่มี การกำหนดหลักเกณฑ์การนำเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ทำให้ การศุลกากรของประเทศไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากลและยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในอนุสัญญาระหว่าง ประเทศว่าด้วยพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายและสอดคล้องกัน (The International Convention on the Simplification and Harmonization of Customs Procedures) และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ ผู้ประกอบการในการประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี สมควรกำหนดหลักเกณฑ์การนำเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือ การถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร และการยื่นคำร้องขอต่ออธิบดีกรมศุลกากรเพื่อพิจารณากำหนดราคาของของ นำเข้า กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้า และตีความพิกัดอัตราศุลกากรเพื่อจำแนกประเภทของของในพิกัด อัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรเป็นการล่วงหน้า ก่อนที่จะนำของเข้ามาในราชอาณาจักร ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

ศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๔ จัดว่า อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน
มาตรา ๓๗ โสฬส มาตรา ๓๗ สัตตรส มาตรา ๓๗ อัญฐานรส มาตรา ๓๗ เอภูนวิสติ มาตรา ๓๗ วิสติ
และมาตรา ๓๗ เอกวิสติ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“หมวด ๔ จัดว่า

อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน

มาตรา ๓๗ โสฬส ในหมวดนี้

“พื้นที่ควบคุมร่วมกัน” หมายความว่า พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นพื้นที่ควบคุมร่วมกันตามกฎหมายว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน

“ความตกลง” หมายความว่า ความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน

มาตรา ๓๗ สัตตรส ให้กรมศุลกากรมีอำนาจทางศุลกากรทั้งปวงในพื้นที่ควบคุมร่วมกันเช่นเดียวกับในเขตศุลกากร

มาตรา ๓๗ อัฐรัส การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักร ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในราชอาณาจักร

มาตรา ๓๗ เอกุณวีสติ การดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันในราชอาณาจักร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายไทย ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

(๒) ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของประเทศภาคีตามความตกลงและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีตามความตกลงร้องขอ ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวไปยังประเทศภาคีตามความตกลง

(๓) ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดทั้งตามกฎหมายไทยและกฎหมายของประเทศภาคีตามความตกลง ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายไทย และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วให้รายงานผลการดำเนินการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีตามความตกลงทราบ และถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีตามความตกลงร้องขอ พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยจะส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวไปยังประเทศภาคีตามความตกลงเมื่อได้มีการดำเนินการตามกฎหมายไทยเสร็จแล้วก็ได้

มาตรา ๓๗ วีสติ การดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักร ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีตามความตกลง ให้ส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวมายังราชอาณาจักร เพื่อดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรต่อไป

การดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดทั้งตามกฎหมายไทยและกฎหมายของประเทศภาคีตามความตกลงที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งข้ามพรมแดนที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักร พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยจะร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีตามความตกลงให้ส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวมายัง ราชอาณาจักร เพื่อดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรก็ได้

มาตรา ๓๗ เอควีสติ ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการศุลกากร ในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการทำความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน เพื่อวางกรอบความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ของประเทศภาคีตามความตกลงในการดำเนินพิธีการในการขนส่งข้ามพรมแดนร่วมกันและพร้อมกันในพื้นที่เดียวกัน แต่การดำเนินพิธีการศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่ครอบคลุมถึงการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน และเป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

ในสมัยรัชกาลที่ ๖ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ตราพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกาศไว้เป็นฉบับแรก ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในลำดับต่อมา จำนวน ๔ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในสมัยรัชกาลที่ ๘ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ในลำดับต่อมา จำนวน ๕ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

ในสมัยรัชกาลที่ ๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ในลำดับต่อมามีจำนวน ๑๖ ฉบับ ประกอบด้วย พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด และประกาศของคณะปฏิวัติ

ดังนั้น กฎหมายศุลกากรที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีจำนวน ๒๕ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๓ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๔๖๙ หน้า ๒๗๒

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปแล้ว ๓ เดือน

ผู้รักษาการ เสนาบดีกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า วิธีจัด แล ปฏิบัติการของกรมศุลกากรนั้น สมควรที่จะกำหนดลงไว้ให้เป็ระเบียบสืบไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๑๕ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๒๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

- หมวด ๑ บทวิเคราะห์
- หมวด ๒ วิธีจัดการและกำหนดท่า ฯลฯ
- หมวด ๓ การเสียค่าภาษี
- หมวด ๔ การตรวจของแลป้องกันลักลอบหนีศุลกากร
- หมวด ๕ การนำของเข้า

- หมวด ๖ การส่งของออก
- หมวด ๗ ของตกค้าง
- หมวด ๘ การค้าชายฝั่ง
- หมวด ๙ ที่ทอดเรือภายนอก
- หมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า
- หมวด ๑๑ ประกันและทัณฑ์บน
- หมวด ๑๒ สำแดงเท็จ
- หมวด ๑๓ การฟ้องร้อง
- หมวด ๑๔ ตัวแทน
- หมวด ๑๕ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

๒. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๕ วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๗๑ หน้า ๒๒

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๗๑ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการ ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ของซึ่งส่งมอบไปจากโรงพักสินค้า หรือคลังสินค้าที่ได้อนุมัติแล้วตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ นั้น สมควรต้องเสียค่าภาษีตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในเวลาที่ส่งมอบของนั้นไป และโดยที่ทรงพระราชดำริว่า ราคาที่ประเมินเก็บค่าภาษีของซึ่งส่งมอบไปจากคลังสินค้ามีทัณฑ์บนนั้น ควรจะต้องวิเคราะห์ให้ชัดเจนขึ้นอีก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๕๗๑ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้มาตราใหม่ต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๑๐ บรรดาภาษีนั้น ท่านให้เก็บตามบทพระราชบัญญัตินี้และตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในเวลานั้น การเสียค่าภาษีนี้นับบังคับให้เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเงินที่ชอด้วยกฎหมายในเวลาทีออกใบขนสินค้าให้ แต่

ก. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่ศุลกากรนำมารักษาไว้ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราที่ใช้อยู่ในวันซึ่งศุลกากรได้ตรวจมอบของเช่นนั้นไปถูกต้องแล้ว

ข. ค่าภาษีที่จะต้องเสียสำหรับของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติแล้วตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านให้คำนวณตามพิกัดอัตราซึ่งใช้อยู่ในวันซึ่งได้ย้ายของเช่นนั้นออกจากคลังสินค้าไปจริง

และถ้ามีเงินที่ได้เสียไปแล้วเป็นค่าภาษีก่อนวันซึ่งได้ตรวจมอบของไปถูกต้องหรือก่อนวันซึ่งได้ย้ายของไปจริง ตามที่วามาใน (ก) และ (ข) นั้นเป็นจำนวนใด ๆ อันต่างกับจำนวนค่าภาษีซึ่งจะต้องเสียจริงแล้วไซ้ร ก็ให้เสียเงินเพิ่มเติมหรือได้รับเงินคืน แล้วแต่กรณี”

๒. ให้ยกเลิกมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๘๘ รายการของซึ่งได้จัดไว้ดังกล่าวมาก่อนนั้นจะได้เป็นรายการสำหรับคิดค่าภาษีอันจะต้องเสียสำหรับของนั้นในเวลาที่จะได้ส่งมอบของไปในขั้นที่สุด เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้าอันถูกต้อง และของนั้นจะได้ลงบัญชีและเรียกค่าภาษีเต็มตามปริมาณและราคาที่จะไว้ในรายการนั้น โดยไม่มีการลดหย่อนให้เพราะเหตุที่ขาดจำนวนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เว้นแต่ในกรณีดังจะกล่าวสืบไปข้างหน้า”

๓. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๖ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๒ หน้า ๓๓๕

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไข สหัตถิพยากรณ์ศุลกากร ซึ่งมีอยู่เวลานี้ให้ดีขึ้น เพื่อแสดงเมืองกำเนิดของสินค้าขาเข้าที่ส่งเข้ามาจากสิงคโปร์ และฮ่องกง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนแปลงใบขนสินค้าขาเข้าอันได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นดังแบบที่ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๒ มีสาระสำคัญคือ โดยที่สมควรแก้ไขสหัตถิพยากรณ์ศุลกากร ซึ่งมีอยู่เวลานี้ให้ดีขึ้น เพื่อแสดงเมืองกำเนิดของสินค้าขาเข้าที่ส่งเข้ามาจาก สิงคโปร์และฮ่องกง จึงให้เปลี่ยนแปลงใบขนสินค้าขาเข้า อันได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นดังแบบที่ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๓ เป็นต้นไป

๔. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๘ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔ หน้า ๕๖๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๗ (ก) แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ ขึ้นอีกมาตราหนึ่งดังต่อไปนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๗ (ก) เจ้าของหรือผู้ปกครองโรงพักสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับโรงพักสินค้าประจำปี ทุกโรงพักสินค้า ซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรา ๖ หรือมาตรา ๗ ดังแจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ฉ)”

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๘ อธิบดีจะให้อนุมัติและกำหนดคลังสินค้า หรือที่มั่นคงอันมิใช่เป็นคลังสินค้า หรือที่มั่นคงชนิดที่อยู่ในความหมายแห่งมาตรา ๖ และมาตรา ๗ นั้นก็ได้ และอาจสั่งว่าส่วนใดหรือภาคใดแห่งคลังสินค้า หรือที่เช่นนั้น จะพึงใช้เป็นที่เก็บของได้และโดยวิธีใด อธิบดีอาจคำสั่งว่าของอย่างใดหรือมีปริมาณเท่าใดที่จะพึงเก็บในที่นั้น ๆ ได้ และอาจออกข้อบังคับเพื่อดำเนินการและกำกับตรวจตราที่นั้น ๆ ให้เป็นไปโดยชอบ อธิบดีอาจเรียกประกันจากเจ้าของ หรือผู้ปกครองคลังสินค้าหรือที่มั่นคงโดยให้ทำทัณฑ์บน หรือทำประการอื่นจนเป็นที่พอใจ เพื่อจัดการคลังสินค้า หรือที่มั่นคงเช่นนั้นให้เป็นไปโดยชอบ และเพื่อเป็นประกันให้ใช้ภาษาเขียนเต็มจำนวนอันจะพึงเรียกเก็บในเวลาใด ๆ สำหรับของที่เก็บไว้นั้น อนึ่งคลังสินค้า หรือที่มั่นคงซึ่งได้อนุมัติตามมาตรานี้ต้องบังคับตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้โดยพิสดารในมาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๙๗

เจ้าของหรือผู้ปกครองคลังสินค้า จะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตสำหรับคลังสินค้า ประจำปีทุกคลังสินค้าซึ่งได้รับอนุมัติตามมาตรานี้ ดังแจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ฉ)”

๓. ยกเลิกความในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๔๙ ก่อนจะปล่อยเรือลำใดที่บรรทุกสินค้า หรือมีแต่อัฒเภออกไปนอกพระราชอาณาจักร ให้นายเรือ หรือถ้านายเรือไม่อยู่ โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ ก็ให้บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายเรือไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากร และต้องตอบคำถามใด ๆ ของพนักงานเจ้าหน้าที่อันเกี่ยวแก่เรือ สินค้า และการเดินทาง และต้องยื่นหนังสือรายการสินค้าในเรือต่อพนักงานนั้น ๆ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๖ หรือแบบอย่างอื่นแล้วแต่อธิบดีจะได้กำหนด ให้นายเรือแสดงใบทะเบียนเรือ ใบปล่อยเรือเข้าต่อพนักงานเพื่อตรวจสอบ กับทั้งหลักฐานอื่นตามแต่จะต้องการ เพื่อแสดงว่าได้ใช้ค่าภาระติดพันสำหรับเรือ หรือสินค้านั้นเสร็จแล้ว

เมื่อเป็นที่พอใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ออกใบปล่อยเรือ ตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๗ ให้ไป ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ซ)

ถ้าเรือลำใดออกจากท่าในพระราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้มีใบปล่อยเรือ หรือมิได้ปฏิบัติตามบทมาตราต่อไปนี้ ท่านว่านายเรือหรือตัวแทนในเมื่อนายเรือไม่อยู่มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท แต่ส่วนตัวแทนนั้นต้องพิสูจน์ได้ว่าได้ทำการสมคบกันกับนายเรือด้วย จึงมีความผิด”

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๕๐ ถ้าเรือลำใดได้รับใบปล่อยเรือแล้วออกจากท่าหนึ่งไปยังท่าอื่นใดในพระราชอาณาจักร เพื่อรับของส่งออกไป เมื่อได้ขนของลงบรรทุกเรือ ณ ท่าอื่นนั้นแล้ว ให้นายเรือส่งมอบหนังสือรายการสินค้าที่ได้บรรทุกเพิ่มลงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่นั้น กับทั้งให้แสดงใบปล่อยเรือที่เจ้าพนักงานได้ออกให้ ณ ท่าแรกที่มาออกเรือมานั้นด้วย และจะต้องทำเช่นนี้ต่อไปทุก ๆ ท่า จนกว่าจะได้รับใบปล่อยเรือชั้นที่สุดออกนอกพระราชอาณาจักร และทุกคราว ๆ ที่ทำเช่นนี้ ให้เอาใบปล่อยเรือเพิ่มเติมติดแนบเข้ากับใบปล่อยเรือที่ได้ออกให้

ณ ท่าแรกที่ออกเรือนั้นด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมสำหรับใบปล่อยเรือเพิ่มเติมทุกฉบับตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช)”

๕. ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๖๘ ก่อนเรือค้าขายฝั่งลำใดจะออกจากท่า หรือที่ขนสินค้าลง หรือถ่ายสินค้าออก ให้ทำบัญชีเป็นสองฉบับ มีข้อความต้องกันตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๑ ลงชื่อนายเรือแสดงรายละเอียดของเรือและสินค้าในเรือตามที่กำหนดไว้ และส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งจะได้ยึดใบคูฉบับไว้และลงวันเดือนปีและลงชื่อในต้นฉบับคืนให้ไป บัญชีนี้ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตปล่อยสินค้า และปล่อยเรือให้เดินทางได้ด้วย ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช) ทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น ถ้าเรือค้าขายฝั่งลำใดออกจากที่แห่งใดโดยไม่ได้มีใบอนุญาตเช่นนี้ก็ดี หรือถ้าไม่แสดงใบอนุญาตนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือถึงท่า และก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้นก็ดี ท่านว่านายเรือ ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

๖. ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๘)

“มาตรา ๖๙ เมื่ออธิบดีเห็นสมควรจะออกใบอนุญาตปล่อยสินค้าอย่างคุ่มได้ทั่วไปให้แก่เรือลำใด ๆ ที่ไปมาค้าอยู่เสมอเป็นปกติระหว่างท่าต่าง ๆ ในพระราชอาณาเขตก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องยื่นบัญชีอันถูกต้องแห่งสินค้าที่บรรทุกไปนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ตรงต่อระเบียบการทุก ๆ เที้ยว และต้องส่งใบแจ้งความตามแบบที่กำหนดไว้ในใบแนบ ๑๒ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือออกก่อนเวลาที่จะออกเรือ และให้ยื่นคำแจ้งความตามที่กำหนดไว้ในใบแนบอันเดียวกันนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ท่าที่เรือไปถึงภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เมื่อเรือไปถึงและก่อนเริ่มขนสินค้าขึ้น ใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไปนี้อาจถอนเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ โดยแจ้งความให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้าผู้ทรงใบอนุญาตปล่อยสินค้าอันคุ่มได้ทั่วไป ละเลยไม่ยื่นบัญชีสินค้าและคำแจ้งความดังกล่าวไว้ในมาตรานี้ ท่านว่านายเรือมีความผิด ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๘

ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยเรือตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบแนบ ๔ (ช) สำหรับเรือที่เดินไปมา โดยมีใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไปกำกับทุก ๆ ท่าที่ระบุชื่อไว้ในใบแนบนั้น และซึ่งจะต้องยื่นรายการแจ้งกำหนดวันเรือมาถึงและออกไปตามความในมาตรานี้ และในอัตราเดียวกับที่จะได้เรียกเก็บจากเรือที่ไม่ได้ออกใบอนุญาตอย่างคุ่มได้ทั่วไป แต่อธิบดีจะยอมรับเงินฝากประจำซึ่งจะได้หักออกเป็นค่าธรรมเนียมอันต้องเสียเป็นยอดรวมทุกระยะกึ่งปี”

๕. พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙ วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๗๕ หน้า ๘๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้ยกเลิกใบแนบ ๔ (จ) อัตราค่าธรรมเนียมสำหรับรายงาน ฯลฯ ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และใช้ใบแนบ ๔ (จ) อัตราค่าธรรมเนียมสำหรับรายงาน ฯลฯ ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๓)

๖. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๔ วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๔๘๐ หน้า ๑๘๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๔๘๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เจ้าพระยายมราช พล.อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ บางมาตรา จึงมีพระบรมราชโองการ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒ วรรค ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คำว่า “พนักงานศุลกากร” และ “พนักงาน” หมายความว่า และกินความรวมถึงบุคคลใด ๆ ซึ่งรับราชการในกรมศุลกากร หรือนายทหารแห่งราชนาวิก หรือนายอำเภอ หรือผู้ช่วยนายอำเภอ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษให้กระทำการแทนกรมศุลกากร” (มาตรา ๓)

๗. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๘๑ หน้า ๕๔

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวกับเรื่องนำเข้าหรือส่งออกทางบก จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนด “คำนิยาม” ของพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“ทางอนุมัติ” ให้หมายความว่า ทางที่กำหนดโดยกฎกระทรวงให้เป็นทางที่จะใช้ขนส่งของเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรได้ หรือจากเขตต์แดนทางบกมายังด่านศุลกากร หรือจากด่านศุลกากรไปยังเขตแดนทางบกได้

“ด่านพรมแดน” ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมัติ เพื่อตรวจของที่ขนส่งโดยทางนั้น

“ด่านศุลกากร” ให้หมายความว่า ด่านที่ตั้งขึ้นไว้โดยกฎกระทรวง ณ ทางอนุมัติ เพื่อเก็บศุลกากรแก่ของที่ขนส่งโดยทางนั้นและเพื่อตรวจของด้วย

“การนำของเข้าหรือส่งของออกทางบก” ให้หมายความว่า รวมตลอดถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางลำน้ำ ซึ่งเป็นเขตแดนทางบกหรือตอนหนึ่งแห่งเขตแดนนั้น แต่ไม่รวมถึงการนำของเข้าหรือส่งของออกทางไปรษณีย์ หรือทางอากาศ”

“เขตต์แดนทางออก” ให้หมายความว่า เขตแดนทางบกระหว่างราชอาณาจักรกับดินแดนต่างประเทศ และรวมตลอดถึงลำน้ำใด ๆ ซึ่งเป็นเขตต์แดนแห่งราชอาณาจักรหรือตอนหนึ่งแห่งเขตต์แดนนั้น ๆ

“ผู้ควบคุมยวดยาน” หรือ “ผู้ขนส่ง” เมื่อใช้เกี่ยวแก่รถไฟ ให้หมายความว่า พนักงานรักษารถ

“พนักงานหรือพนักงานศุลกากร” นอกจากพนักงานต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๗๙ แล้ว ให้หมายความว่า รวมตลอดถึงพนักงานใด ๆ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

๒. ของใด ๆ ที่นำเข้าในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักรโดยผ่านเขตต์แดนใด ๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้น อาจมีพระราชกฤษฎีกาให้ยกเงินอากรซึ่งเรียกเก็บตามพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาที่นำเข้าหรือส่งออกนั้น ให้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ (มาตรา ๔)

๓. อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือลำใดหรือเรือประเภทใด ที่ใช้ขนของส่งตามลำน้ำซึ่งเป็นเขตแดนทางบก จอดเทียบท่าเพื่อขนของขึ้นลงตามลำน้ำนั้น ณ ที่ใด ๆ เว้นแต่ที่ซึ่งประกาศไว้ (มาตรา ๖)

๔. ผู้ขนส่งของอันมิใช่เป็นหีบห่อของส่วนตัวผู้ที่ได้โดยสารในยวดยานที่บรรทุกนั้น เมื่อผ่านเขตแดนทางบกเข้าในราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้ (มาตรา ๗)

๔.๑ ให้มีบัญชีสินค้าแสดงรายการของทั้งปวงที่ขนส่งตามแบบที่อธิบดีต้องการเป็นสองฉบับ และยื่นบัญชีนั้นต่อพนักงานด่านพรมแดนและด่านศุลกากรและเมื่อพนักงานด่านพรมแดนได้ลงลายมือชื่อในบัญชีสินค้าฉบับหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าบัญชีฉบับนั้นเป็นใบอนุญาตให้นำของผ่านด่านพรมแดนมายังด่านศุลกากรได้

๔.๒ เมื่อได้รับใบอนุญาตผ่านด่านจากพนักงานด่านพรมแดนแล้ว ให้ขนของมายังด่านศุลกากรโดยพลันตามทางอนุมัติ ของนั้นต้องขนด้วยยวดยานเดียวกันกับที่ใช้นำเข้ามา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานศุลกากรให้ขนด้วยวิธีอื่นได้ และมีให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงของหรือหีบห่อซึ่งบรรทุกของนั้นด้วยประการใด ๆ

๕. กำหนดให้ผู้ควบคุมยวดยานหรือเรือใด ๆ ทั้งที่บรรทุกและมีได้บรรทุกของหรือผู้ควบคุมสัตว์พาหนะที่บรรทุกของและบุคคลใด ๆ ที่ขนส่งของโดยวิธีใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อเข้าในหรือจะออกนอกราชอาณาจักรตามทางอนุมัติ ให้หยุดที่ด่านพรมแดนอันตั้งอยู่ที่ทางนั้น และต้องยอมให้พนักงานตรวจยวดยานหรือเรือและของที่ขนส่ง กับทั้งยอมให้พนักงานทำบัญชีของนั้น ๆ ด้วย ตามแต่พนักงานจะเห็นสมควร (มาตรา ๘)

๕.๑ บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพนักงานเรียกร้องในเวลาหรือที่ใด ๆ ภายในระยะ ๕๐ กิโลเมตร จากเขตแดนทางบกต้องหยุดและยอมให้พนักงานนั้นตรวจยานหรือเรือและของที่ขนส่ง ทำบัญชีของนั้น ๆ และตรวจเอกสารใด ๆ ซึ่งต้องมีกำกับของนั้น ๆ ตามความในพระราชบัญญัตินี้หรือพระราชบัญญัติอื่น (มาตรา ๙ วรรคสอง)

๕.๒ บุคคลที่กล่าวมาแล้วนั้นตอบคำถามซึ่งพนักงานถามว่าด้วยการเดินทางหรือของที่ขนส่ง และต้องตอบความจริงทุกประการ (มาตรา ๙ วรรคสาม)

๖. กำหนดบทลงโทษ

๖.๑ ผู้ใดฝ่าฝืนขนส่งของผ่านเขตแดนทางบกเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักร นอกจากทางอนุเมติ ต้องระวางโทษและให้ริบรองตามมาตรา ๑๐ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๖.๒ ผู้ใดขนส่งของที่มีใช้เป็นหีบห่อส่วนตัวผู้ที่ได้โดยสารในยานรถบรรทุกนั้น โดยไม่มีบัญชีแสดงรายการสินค้า หรือได้นำของให้พนักงานศุลกากรตรวจที่ด่าน มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามมาตรา ๑๑ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๖.๓ ผู้ใดได้ปฏิบัติตามประกาศของอธิบดีหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง มีความผิดต้องระวางโทษปรับตามมาตรา ๑๒ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

๗. ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจออกกฎกระทรวงให้บุคคลจำพวกใด หรือของหรือยานหรือเรือประเภทใด ได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ตลอดทั้งบทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวงนั้นด้วยก็ได้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

๘. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ หน้า ๖๓ วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๔๘๑ หน้า ๖๓

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหกเดือนนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทัพอากาศ พล.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยาม ดังนี้ (มาตรา ๓)

๑.๑ เพียงที่เกี่ยวข้องแก่การเดินทางอากาศ คำต่อไปนี้ซึ่งใช้ในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ให้มีความหมายดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“เรือกำปั่น” หรือ “เรือ” ให้มีความหมายรวมถึงอากาศยาน

“ท่า” ให้มีความหมายรวมถึงสนามบินศุลกากร

“นายเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงผู้ควบคุม

“ด่านตรวจเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงสถานีตรวจอากาศยาน

“ท่าเทียบท่าเรือ” ให้มีความหมายรวมถึงที่สำหรับบรรทุกของลงในหรือขนของขึ้นอากาศยาน

“เขตน่านน้ำสยาม” ให้มีความหมายรวมถึง เขตแห่งราชอาณาจักร และอากาศเหนือราชอาณาจักร

๑.๒ คำว่า “อากาศยาน” “สนามบิน” “ผู้ควบคุม” และ “ผู้ประจำหน้าที่” ให้มีความหมายตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“สนามบินศุลกากร” ให้หมายความว่า สนามบินที่รัฐมนตรีได้กำหนดขึ้นไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นสนามบินสำหรับการนำเข้า หรือส่งออก หรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางอากาศ

๒. ยกเลิกบทบัญญัติมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๔ เพื่อความประสงค์แห่งการนำของเข้าหรือส่งของออกหรือนำของเข้าและส่งของออก และการศุลกากรให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) กำหนดท่าหรือที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการนำเข้าหรือส่งออกหรือนำเข้าและส่งออกซึ่งของประเภทใด ๆ หรือทุกประเภททางทะเลหรือทางบก หรือให้เป็นท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้าหรือของที่มีทัณฑ์บน ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๒) กำหนดสนามบินใด ๆ ในราชอาณาจักรให้เป็นสนามบินศุลกากรโดยมีเงื่อนไขตามแต่จะเห็นสมควร

(๓) ระบุเขตศุลกากร ณ ท่าใด หรือที่ใด หรือสนามบินใดซึ่งได้กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น”

๓. ในการเข้าในหรือออกนอกราชอาณาจักรข้ามอากาศยานลงไปหรือขึ้นจากที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากร (มาตรา ๕)

๔. ถ้าอากาศยานจำต้องลงในที่ใดนอกจากสนามบินศุลกากรเพราะเหตุสุดวิสัยให้ผู้ควบคุมรายงานต่อพนักงานและห้ามผู้ควบคุมอนุญาตให้ขนของใด ๆ ขึ้นจากอากาศยานนั้นได้มิได้รับความเห็นชอบจากพนักงานศุลกากร และห้ามผู้โดยสารไปอากาศยานนั้นออกห่างไปจากที่นั้น (มาตรา ๖)

๕. ห้ามผู้ใดในอากาศยานทำลายหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายใด ๆ (มาตรา ๗)

๖. เมื่อได้ออกไปปล่อยอากาศยานแล้ว ห้ามผู้ใดซึ่งมิได้รับความยินยอมของพนักงานศุลกากรขนของใด ๆ ที่บรรทุกในอากาศยานนั้นเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักรขึ้นจากอากาศยาน (มาตรา ๘)

๗. ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “อาจตรวจดูสมุดหนังสือหรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสาร ไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่เกี่ยวกับสินค้า” ให้มีความหมายรวมถึงว่าอาจตรวจและสลักหลังเอกสารใด ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับอากาศยาน หรือกับของที่บรรทุกไว้หรือจะบรรทุกลงในอากาศยาน (มาตรา ๙)

๘. ในมาตรา ๒๑ แห่งราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บทบัญญัติให้วางพนักงานศุลกากรลงประจำเรือ นั้น มิให้ใช้บังคับแก่อากาศยาน (มาตรา ๑๐)

๙. บทบัญญัติในมาตรา ๒๒, ๒๘, ๓๘, ๔๔, ๔๙, ๕๐, ๕๓, ๕๔, ๕๗ และ ๖๔ ถึง ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่การเดินอากาศ (มาตรา ๑๑)

๑๐. ในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ความว่า “ในทะเลหรือในแม่น้ำ ลำคลอง” ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงที่ใด ๆ ในราชอาณาจักรซึ่งอากาศยานได้ลง (มาตรา ๑๒)

๑๑. ในการใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับห้ามมิให้ ธิบอากาศยานไม่ว่าประเภทใด ๆ (มาตรา ๑๓)

๑๒. ให้ใช้บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ บังคับแก่อากาศยานทุกประเภท (มาตรา ๑๔)

๑๓. ผู้ควบคุมอากาศยานทุกลำที่บรรทุกของมาแต่ภายนอกราชอาณาจักรต้องทำรายงานอันถูกต้อง ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายใน ๒๔ ชั่วโมง (มาตรา ๑๕)

๑๔. ให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจแปรเปลี่ยนรายการแห่งใดแบบ ๑, ๒, ๓, ๕ ถึง ๑๓ ที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (มาตรา ๑๙)

๑๕. ก่อนจะปล่อยอากาศยานลำใดที่บรรทุกของหรือมิได้บรรทุกของออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ผู้ควบคุมหรือถ้าผู้ควบคุมไม่อยู่โดยเหตุจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงมิได้ก็ให้ผู้ใดผู้หนึ่งซึ่งได้รับอำนาจเป็น ลายลักษณ์อักษรจากผู้ควบคุมไปรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ศุลกากรสถานและต้องตอบคำถามใด ๆ ของ พนักงานเจ้าหน้าที่ในข้อใด ๆ อันเกี่ยวแก่อากาศยานของที่บรรทุกและการเดินทาง ต้องยื่นสมุดปูมเพื่อ พนักงานตรวจและต้องยื่นใบแจ้งความว่าจะออกไปต่างประเทศ ต่อพนักงานนั้นตามแบบที่อธิบดีกำหนดเมื่อ พนักงานได้ลงลายมือชื่อในใบแจ้งความแล้วก็ให้ถือว่าใบแจ้งความนั้นเป็นใบปล่อยให้อากาศยานออกเดินทางไป ต่างประเทศได้ (มาตรา ๑๖)

๑๕.๑ ถ้าอากาศยานนั้นบรรทุกของใด ๆ ก็ให้ผู้ควบคุมยื่นบัญชีของและทำคำสำแดงรายการของ ทั้งปวงที่บรรทุกตามแบบที่อธิบดีกำหนด ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานตามอัตราที่แจ้งไว้ในใบ แบบ ๔ (ข) (มาตรา ๑๖ วรรคสอง)

๑๕.๒ ถ้าอากาศยานลำใดออกจากสนามบินศุลกากรในราชอาณาจักรไปภาคต่างประเทศโดยมิได้ มีใบปล่อยอากาศยานหรือมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้ควบคุมหรือตัวแทนใน เมื่อผู้ควบคุมไม่อยู่ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (มาตรา ๑๖ วรรคสาม)

๑๕.๓ ให้อธิบดีมีอำนาจดเก็บค่าธรรมเนียมปล่อยอากาศยานที่ตั้งเก็บตามมาตรานี้ (มาตรา ๑๖ วรรคสี่)

๑๖. ให้ยกเลิกใบแบบ ๔ เพิ่มเติม (ข) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้ความในใบแบบ ๔ (ข) แบบท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๒๐)

๑๗. เพื่อสะดวกแก่การคมนาคมระหว่างประเทศในพฤติการณ์พิเศษรัฐมนตรีจะมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์ อักษรเฉพาะกรณีให้อากาศยานใด หรือบุคคลใดได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ตลอดทั้ง บทกฎหมายว่าด้วยการศุลกากรที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ และจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในคำสั่งนั้น ด้วยก็ได้ (มาตรา ๒๑)

๑๘. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรา ๕, ๖, ๗ หรือ ๘ และความผิดนั้นมีได้บัญญัติโทษ ไว้เป็นอย่างอื่นในพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (มาตรา ๒๒)

๙. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๔๘๒ หน้า ๑๑๖๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๔๘๒ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๐ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๓)

“คำว่า “ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้นหมายความว่า ราคาขายส่งเงินสด (ในส่วนของขาเข้า ไม่รวมค่าอากร) ซึ่งจะพึงขายของประเภทและชนิดเดียวกันได้ โดยไม่ขาดทุน ณ เวลาและที่ที่นำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี โดยไม่มีหักทอนหรือลดหย่อนราคาอย่างใด

คำว่า “อากร” หมายความว่า ค่าภาษี ค่าอากร ค่าธรรมเนียมหรือค่าภาระติดพันในทางศุลกากร หรืออากรชั้นใน”

๒. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๔)

“ของที่ยึดไว้วันนั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ยึด ก็ให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

๓. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๕)

“ถ้าของที่ยึดไว้วันนั้นเป็นของเสียง่าย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าแห่งของนั้น อธิบดีจะสั่งให้ขายทอดตลาดก่อนริบก็ได้ และเงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้วให้ถือไว้แทนของ”

๔. ให้ยกเลิกความในตอนที่ท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับอัตราโทษและให้ใช้ความต่อไปนี้แทน (มาตรา ๖)

“สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสามเท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว แต่ไม่ให้ต่ำกว่าหนึ่งร้อยบาท และไม่ให้สูงกว่าแปดพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๕. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๗)

“ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความหรือยื่นคำแสดงหรือบันทึกเรื่องราว ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัดหรือการห้ามให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่า เป็นเพราะเหตุใด จึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด”

๖. ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังต่อไปนี้ (มาตรา ๘)

“คำเรียกร้องของบุคคลใด ๆ เกี่ยวกับชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรที่พึงเก็บแก่ของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นไว้แต่จะได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าวนั้น และคำเรียกร้องนั้นได้ยื่นภายในสองปี นับแต่วันนำของเข้าหรือส่งของออกแล้วแต่กรณี

สิทธิเรียกร้องคืนเงินที่เสียเกินไปเฉพาะในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด และสิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุดังกล่าวนี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อครบกำหนดสองปี นับจากวันให้นำของเข้าหรือส่งของออก แต่บทบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่การเก็บอากรซึ่งมีผู้ได้หลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง”

๗. ยกเลิกมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๙)

๘. กำหนดให้ผู้นำเข้าของเข้าหรือผู้ส่งของออก ต้องแสดงรายการในใบขนสินค้าพร้อมลงนามรับรองซึ่งก่อนจะขนของใด ๆ ออกจากเรือ ต้องมีใบเปิดตรวจ และนำของเข้าตรวจภายในเวลาที่กำหนด โดยอธิบดีมีอำนาจอนุญาตให้ส่งมอบของเมื่อได้วางเงินประกัน เงินอากร ทั้งนี้ ของใด ๆ ที่นำเข้าในราชอาณาจักร รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้ผู้นำเข้าปิดแสดมป์ หรือตอกตราของศุลกากรที่ของหรือหีบห่อ (มาตรา ๑๐ ถึงมาตรา ๑๔)

๙. ในกรณีที่ว่าแทนถูกศาลพิพากษาให้ปรับฐานความผิดทำหรือยื่นคำสำแดงหรือบันทึกเรื่องราวหลังเอกสารซึ่งเป็นความเท็จ ตัวการจะต้องรับผิดชอบทางแพ่งใช้ค่าปรับ (มาตรา ๑๕)

๑๐. การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมีพิกัดบังคับว่าผู้กระทำความผิดหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือหาไม่ (มาตรา ๑๖)

๑๑. ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบด้วยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ท่านให้รับเสียสิ้นโดยมีพิกัดบังคับว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือหาไม่ (มาตรา ๑๗) ถ้าของยังอยู่ในความรักษาหรือกำกับตรวจตราของศุลกากรและเจ้าของไม่ดำเนินการตามกฎหมายกำหนด เจ้าหน้าที่หรือตัวแทนนั้นให้นำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือให้ตัวแทนนั้นส่งของกลับไปหรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลผู้ได้รับมอบอำนาจทำลายของนั้นเสีย (มาตรา ๑๘)

๑๒. ของใด ๆ ที่พึงพิสูจน์ได้ง่ายว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักร และเสียอากรแล้วนั้น ถ้าส่งกลับออกไปยังเมืองท่าต่างประเทศหรือส่งกลับออกไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองท่าต่างประเทศ ก็ให้คืนเงินอากรให้เป็นจำนวนเท่ากับเจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว หรือเท่ากับเจ็ดในแปดส่วนเงินอากรสำหรับของนั้น คำนวณตามพิกัดอัตราอากรขาเข้าที่ใช้อยู่ในขณะที่ยื่นส่งกลับออกไปสุดแล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า แต่การคืนเงินต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๙)

- (ก) ต้องพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าของนั้นเป็นของรายเดียวกันกับที่ได้นำเข้ามา
- (ข) ของนั้นมีได้ใช้ หรือมิได้จัดทำด้วยประการใด ๆ เพื่อหากำไรหรือในระหว่างเวลาที่ของอยู่ในราชอาณาจักรของนั้นมีได้เปลี่ยนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของบุคคลอื่นใด
- (ค) ของนั้นส่งกลับออกไปทางท่าเรือหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า
- (ง) ของนั้นส่งกลับออกไปภายในสองปี นับแต่วันนำเข้า

(จ) เงินอากรที่พึงได้คืนเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่ายี่สิบบาท

ให้อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับศุลกากร ว่าด้วยวิธีพิสูจน์ของ การส่งของกลับออกไป การยื่น สมุดเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการยื่นคำร้องขอคืนเงินและห้าม มิให้รับพิจารณาคำร้องขอคืนเงินอากรรายใด ๆ เว้นไว้แต่จะได้ปฏิบัติครบถ้วนถูกต้องแล้วตามข้อบังคับที่กล่าวนั้น

๑๐. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๗ วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๔๘๓ หน้า ๗๔๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๔๘๓ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ อาทิตยทิพอาภา พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา พระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม โดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความ ต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๘๘ รายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ นั้น ให้ใช้เป็นรายการสำหรับ คำนวณเงินอากรที่ต้องเสียเวลาที่จะย้ายของออกจากคลังสินค้าไป

เมื่อผู้นำของเข้าได้ยื่นใบขนสินค้าอันถูกต้องแล้ว ให้เรียกเก็บอากรตามจำนวนเงินที่คำนวณ ดังกล่าวข้างต้น โดยไม่มีการลดหย่อนเพราะปริมาณแห่งของได้ขาดไปด้วยเหตุใด ๆ เว้นไว้แต่ในกรณีที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา ๙๕

ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งงดเว้นการเก็บอากรแก่ของที่ย้ายออกจากคลังสินค้าไปเพื่อส่งออกจำหน่าย ในเมืองต่างประเทศ”

๒. ให้แก้ไขถ้อยคำบางคำในมาตราต่าง ๆ ดังที่ปรากฏในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้เป็น “ตามที่ รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง” ทุกแห่ง (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกใบแนบ ๔ (ก), ๔ (ข), ๔ (ค) และ ๔ (ง) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ใบแนบ ๔ (ค) เพิ่มเติม, ๔ (ฉ) เพิ่มเติม ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ ใบแนบ ๔ (จ) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๗๕ ใบแนบ ๔ (ข) ต่อท้ายพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ (มาตรา ๕)

๔. ให้แก้ไขคำว่า “มาตรา ๖๑” ในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็น “มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒” (มาตรา ๖)

๕. ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๑๒๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดวันหยุดและเวลาราชการศุลกากร กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าภาระติดพัน ค่าใบอนุญาต ค่าแบบพิมพ์ ค่าเดินทาง และกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

๑๑. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๔ ตอนที่ ๒ วันที่ ๗ มกราคม ๒๔๙๐ หน้า ๑๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๔๙๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

ตามคำปรารภในพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ว่า ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ รังสิต กรมขุนชัยนาทนเรนทร พระยามานวราชเสวี โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญคือให้ยกเลิกความในตอนท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับอัตราโทษซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน (มาตรา ๓)

“สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๑๒. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๙๗ หน้า ๓๕๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๔๙๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากอัตราโทษปรับตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันได้กำหนดขึ้นไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๙ ในขณะนี้จึงเป็นอัตราโทษปรับที่ต่ำเกินไปไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ เป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดไม่เกรงกลัวและไม่เข็ดหลาบ สมควรจะต้องเพิ่มอัตราโทษปรับให้สูงขึ้นสิบเท่าของอัตราโทษเดิม ทั้งการยึดของกลางในการกระทำผิดกฎหมายศุลกากรในกรณีไม่มีตัวผู้ต้องหา กว่าจะตกเป็นของแผ่นดิน จะต้องยึดไว้จนครบหกเดือน โดยผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาจึงจะตกเป็นของแผ่นดิน เป็นการล่าช้ามากเกินสมควรโดยไม่จำเป็น ทำให้ของกลางนั้นเสื่อมคุณภาพ ทั้งเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญหาอย่างใดแล้ว และเป็นเหตุให้ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมได้รับเงินสินบนและรางวัลล่าช้าไปด้วยเป็นผลเสียในการปราบปรามจึงจำเป็นต้องย่นระยะเวลาให้สั้นเข้า

ส่วนการมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็กน้อย ๆ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากร ก็เนื่องจากขณะนี้ปรากฏว่า มีคดีที่กระทำผิดกฎหมายศุลกากรเกิดขึ้นในสวนภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ทั้งบางรายเกิดขึ้นในท้องที่ที่ไม่มีด่านศุลกากรตั้งอยู่ การที่จะส่งเรื่องมาให้อธิบดีกรมศุลกากรทำการเปรียบเทียบปรับทุก ๆ รายเป็นการล่าช้าและยุ่งยากมาก สมควรมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบกรณีความผิดเกี่ยวกับภาษีเล็กน้อย ๆ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมศุลกากรได้ และสำหรับคดีที่ราคาของกลางรวมค่าอากรเกินกว่า ๔๐,๐๐๐ บาท ก็สมควรให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากรผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจทำการเปรียบเทียบ แทนที่จะให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมศุลกากรแต่ผู้เดียว เพื่อเป็นการรัดกุมรอบคอบเป็นประโยชน์แก่ราชการยิ่งขึ้น การกำหนดจ่ายเงินสินบนและรางวัลนั้นแล้ว เพื่อเป็นการประกันแก่ผู้แจ้งความนำจับและเจ้าหน้าที่ผู้จับกุม เป็นกำลังน้ำใจสืบเสาะและปราบปรามการกระทำผิดตามกฎหมายศุลกากร จึงสมควรกำหนดการจ่ายเงินสินบนและรางวัลสำหรับการจับกุมการกระทำผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร ฐานสำแดงเท็จ และตรวจพบเงินอากรขาดไว้ในกฎหมายศุลกากรให้เป็นการแน่นอนยิ่งขึ้น อนึ่ง การฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรอยู่ในขณะนี้ ผู้กล่าวหาขอมมีหน้าที่นำสืบ ซึ่งมักจะหาพยานหลักฐานได้ไม่เพียงพอที่จะลงโทษผู้ต้องหาได้ถ้าให้อำนาจแก่อธิบดีกรมศุลกากร พนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ บันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็นการกระทำผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้วเสนอต่อศาล โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้นก็ย่อมจะเป็นผลดีในทางคดี เพราะหน้าที่นำสืบตกอยู่แก่จำเลย นอกจากนี้แล้วสมควรกำหนดเขตควบคุมศุลกากรเพื่อให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรมีอำนาจตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรโดยเข้มงวด ทั้งนี้เนื่องจากตามกฎหมายศุลกากรในปัจจุบันมีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจค้นและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากรไม่เพียงพอ ส่วนการกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษขึ้น ก็เนื่องจากขณะนี้บางท้องที่ริมพรมแดนเป็นที่กักตุนสินค้าที่ลักลอบหนีศุลกากร และไม่มีบทกฎหมายที่จะปราบปรามได้ จึงสมควรที่จะกำหนดเขตควบคุมศุลกากรพิเศษขึ้น เพื่อปราบปรามให้หมดสิ้นไปซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่รัฐในการที่จะเก็บอากรได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พุทธศักราช ๒๔๙๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๔ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องริบตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน”

๒. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๐๔ มาตรา ๑๐๕ และมาตรา ๑๐๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้อัตราโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕ โดยให้ได้อัตราโทษซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทน (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยให้อัตราโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทนในแต่ละมาตรา (มาตรา ๖)

๕. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยให้ได้อัตราโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับแทน (มาตรา ๗)

๖. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๘)

“มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บนหรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำผิดนั้น ในการจะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็ก ๆ น้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเป็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความหรือยื่นคำสาแดงหรือบันทึกเรื่องราว ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัดหรือการห้าม ให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำผิด”

๗. เพิ่มเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และมาตรา ๑๐๒ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พุทธศักราช ๒๔๙๐ และมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่หมื่นบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจ ที่จะเปรียบเทียบ และงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

มาตรา ๑๐๒ ตรี ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินสินบนและรางวัลตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี ในกรณีต่อไปนี้

๑. ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร หรือของต้องห้ามต้องจำกัดในการนำเข้ามาใน หรือส่งออก ไปนอกราชอาณาจักรให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าขายของกลาง แต่กรณีที่มีได้รับของกลาง หรือของกลางไม่อาจจำหน่ายได้ ให้หักจ่ายจากเงินค่าปรับ ส่วนรายได้ที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๒. ความผิดฐานสำแดงเท็จ ให้หักจ่ายเป็นเงินสินบนและรางวัลร้อยละ ๕๕ จากเงินค่าปรับ แต่ในรายได้ที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับ ให้หักจ่ายเป็นเงินรางวัลร้อยละ ๓๐

๓. กรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาด และเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบเป็นผลให้เรียกอากรเพิ่มเติมได้ ให้จ่ายเงินรางวัลร้อยละ ๑๐ ของเงินอากรที่กรมศุลกากรเรียกเก็บเพิ่มเติมได้”

๘. ผู้ใดมีสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งมีเหตุอันควรสงสัย อธิบดี พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ มีอำนาจบันทึกข้อเท็จจริง ถ้าเสนอต่อศาลให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จัดแจ้งไว้ในบันทึก เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น (มาตรา ๑๐)

๙. สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันที่ได้บังคับพระราชบัญญัตินี้ เมื่อยึดไว้ครบ ๓๐ วันแล้ว ถ้าเจ้าของได้มายื่นคำร้องเรียกคืนให้ตกเป็นของแผ่นดิน (มาตรา ๑๑)

๑๐. เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุมศุลกากร ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมศุลกากร (มาตรา ๑๒)

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร ตลอดไป ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานศุลกากรต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควรที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าใน หรือออกไป หรือพักอยู่ในหรือผ่านเขตนั้นตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน

บรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนั้นได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของพนักงานศุลกากร พนักงานศุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับแล้วนำส่งตำรวจเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย

อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ในเวลากลางคืนจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

๑๑. ภายในเขตควบคุมศุลกากรอธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้า เมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วันนับจากวันประกาศทำการค้าต้องปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายกำหนด (มาตรา ๑๓)

๑๒. อธิบดีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาระบุบริเวณพิเศษในเขตควบคุมศุลกากรและมีแผนแสดงเขตของบริเวณดังกล่าวต่อท้ายประกาศนั้นกำหนด ห้ามผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไปหรือออกหรือขนภายในบริเวณพิเศษนั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตขน หากฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายกำหนด (มาตรา ๑๔)

๑๓. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๔๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๘ วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๐๐ หน้า ๒๕๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องด้วยปัจจุบันนี้การอุตสาหกรรมภายในประเทศไทยได้ขยายตัวขึ้น โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถผลิตสินค้าส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้ แต่การผลิตสินค้าเหล่านี้จะต้องใช้วัตถุดิบทั้งหมดหรือบางส่วนที่นำเข้ามาจากต่างประเทศโดยเสียอากรขาเข้า วัตถุดิบส่วนที่ไม่ได้ใช้บริโภคภายในประเทศนี้จึงควรได้รับคืนเงินอากรขาเข้า แต่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรปัจจุบัน กรมศุลกากร

ไม่อาจจะคืนให้ได้ จึงสมควรแก้ไขให้มีการคืนเงินอากรในกรณีเช่นนี้ได้ เพื่อความเป็นธรรมและส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรมภายในประเทศอันจะยังประโยชน์ในด้านอื่น ๆ ตามมา

นอกจากนี้ปรากฏว่า ในปัจจุบันกฎหมายลงโทษแต่เฉพาะผู้ลักลอบนำของซึ่งหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัดเข้ามาในราชอาณาจักร สำหรับผู้ซึ่งรู้ว่าของนั้นได้นำเข้ามาโดยหลีกเลี่ยงดังกล่าวแล้วช่วยซ่อนเร้นช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อม รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของดังกล่าวนั้น ยังไม่มีบทลงโทษ และถ้าไม่ลงโทษบุคคลเช่นว่านี้ไม่ได้ผลในทางปฏิบัติ เพราะเมื่อผู้ลักลอบนำของเข้ามาแล้วไม่มีผู้รับซื้อไว้ ผู้ลักลอบนำเข้าก็ย่อมจะไม่นำเข้ามา ความประสงค์ที่นำเข้ามาก็เพื่อที่จะขายเป็นส่วนสำคัญ และข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏอยู่ก็มีผู้คอยรับซื้ออยู่เป็นปกติธุระ ถ้าไม่มีกฎหมายลงโทษบุคคลที่คอยรับซื้อหรือช่วยเหลือ การป้องกันปราบปรามการลักลอบก็ย่อมไม่ได้ผล ด้วยเหตุนี้จึงสมควรลงโทษบุคคลดังกล่าว เชื่อว่าจะได้ผลในทางป้องกันปราบปรามการหลีกเลี่ยงอากรอันจะเป็นผลเพิ่มพูนรายได้ของรัฐยิ่งขึ้น

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พุทธศักราช ๒๔๙๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๑๙ ทวิ ของที่ต้องเสียอากรขาเข้าซึ่งผู้นำของเข้า นำเข้ามาเฉพาะเพื่อใช้ในการประกอบกิจการอุตสาหกรรมอย่างใด ๆ แล้วจะส่งทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งของที่ผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของดังกล่าวออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศนั้น หากผู้นำของเข้าพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจอธิบดีว่า ของที่ส่งออกไปนั้นผลิตขึ้นหรือผสม หรือประกอบด้วยของที่นำเข้าดังกล่าว ก็ให้อธิบดีคืนเงินอากรขาเข้าให้เจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว คำนวณตามปริมาณของที่ส่งออกตามเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีแต่การคืนเงินอากรต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ (ค) (ง) และ (จ)

ความในวรรคสองของมาตรา ๑๙ นั้น ให้ใช้บังคับแก่การคืนเงินอากรตามมาตรานี้ด้วย”

๒. เพิ่มมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อม รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่า เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ”

๑๔. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ หน้า ๕

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่คณะปฏิวัติเห็นเป็นการจำเป็นที่จะส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมในประเทศอันจะเป็นผลให้ประเทศไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้เอง เพื่อความประสงค์นี้ เป็นการสมควรที่จะจัดให้มีการผ่อนผันให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมได้ใช้บรรดาเครื่องจักรและวัตถุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศได้โดยไม่ต้องวางเงินประกันเงินอากรที่พึงเรียกเก็บแก่สิ่งของเหล่านั้นตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

สาระสำคัญของประกาศของคณะปฏิวัติ

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑ สาระสำคัญคือ กำหนดให้บรรดาเครื่องจักรและวัตถุที่นำเข้ามาจากต่างประเทศอันพึงได้รับการงดหรือลดอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมนั้นให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจผ่อนผันส่งมอบไปได้ โดยถือเอาการค้ำประกันของธนาคารที่เชื่อถือได้แทนการวางเงินเป็นประกันเงินอากรที่พึงเรียกเก็บตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

๑๕. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๙ ตอนที่ ๑๙๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ หน้า ๑๔๒
วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น สะดวกแก่การปฏิบัติและช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมการค้าขาออก

สาระสำคัญของประกาศของคณะปฏิวัติ

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๑ ข้อ สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มความเป็นวรรคท้ายของมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำว่า “คลังสินค้า” หมายความว่า โรงพักสินค้าที่มั่นคงและคลังสินค้าทัณฑ์บน (ข้อ ๑)

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และบัญญัติความใหม่ใช้บังคับแทน (ข้อ ๒)

๓. เพิ่มมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งกำหนดให้อธิบดีมีอำนาจอนุมัติจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน ประเภทร้านค้าและประเภทโรงงาน ตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้กำหนด (ข้อ ๓)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้บัญญัติเกี่ยวกับการเก็บภาษี การเสียภาษี กรณีที่เสียภาษีไว้ไม่ครบกรมศุลกากรมีสิทธิเรียกเก็บส่วนที่ขาด กรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรกรมศุลกากรมีสิทธิที่จะเรียกเก็บอากรมีอายุความ ๑๐ ปี แต่เหตุที่คำนวณเงินผิดมีอายุความ ๒ ปี และอธิบดีมีอำนาจคืนเงินการส่วนที่เสียไว้เกิน รวมถึงสิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกิน (ข้อ ๔)

๕. เพิ่มมาตรา ๑๐ ทวิ และมาตรา ๑๐ تري แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้เกี่ยวกับความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียภาษีสำหรับของที่นำเข้าและของที่ส่งออก รวมถึงการคำนวณค่าภาษีและการขอคืนค่าภาษี (ข้อ ๕)

๖. เพิ่มมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับ บทลงโทษสำหรับผู้ขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศโดยมิได้รับอนุญาต (ข้อ ๖)

๗. ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน โดยอธิบดีมีอำนาจในการสั่งขายทอดตลาดของที่ยึดไว้ซึ่งเป็นของเสียง่าย (ข้อ ๗)

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทนเกี่ยวกับให้ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติตามการกฎหมายที่เกี่ยวข้องและระเบียบที่อธิบดีกำหนดก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากการรักษาของศุลกากร (ข้อ ๕)

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับก่อนที่จะส่งของใด ๆ ออกนอกราชอาณาจักรผู้ส่งของต้องปฏิบัติตามกฎหมาย (ข้อ ๙)

๑๐. เพิ่มมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ อันแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ เกี่ยวกับถ้าของใดอยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือนโดยไม่มีใบขนสินค้า ไม่ได้เสียภาษี ไม่วางประกันค่าอากร อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ทำลายหรือนำขายทอดตลาด หรือส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรได้ (ข้อ ๑๐)

๑๑. ยกเลิกความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับเงินที่ได้จากการขายตามมาตรา ๖ ให้หักค่าภาษี ค่าเก็บรักษา ค่าขนย้ายหรือภาระติดพันอื่น ๆ หากยังมีเงินเหลือให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะเรียกร้องภายใน ๖ เดือน นับแต่วันขาย (ข้อ ๑๑)

๑๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน ดังนี้

“มาตรา ๘๗ เมื่อให้ยื่นใบขนสินค้า และได้ขนของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจการละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนถูกต้องแล้ว”

๑๓. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับรายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้ลำดับประเมินอากรแก่ของนั้น ให้คำนวณปริมาณที่ใช้ไปตามสูตรที่อธิบดีเห็นชอบ (ข้อ ๑๓)

๑๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้บังคับแทน เกี่ยวกับกรณีที่มีปัญหาเรื่องจำนวนค่าอากรสำหรับของที่กำลังจะผ่านศุลกากร (ข้อ ๑๔)

๑๕. เพิ่มมาตรา ๑๑๒ ทวิ มาตรา ๑๑๒ ทรี มาตรา ๑๑๒ จัตวา และมาตรา ๑๑๒ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เกี่ยวกับในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากร ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมิได้ชำระอากรให้ครบถ้วนหากในเวลาที่กำหนด ในกรณีที่ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม และในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกค้างชำระค่าอากร (ข้อ ๑๕)

๑๖. เพิ่มมาตรา ๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ เกี่ยวกับในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกหรือผู้ขนส่งมีเหตุจำเป็นที่จะขนส่งของผ่านเขตแดนใด ๆ อธิบดีอาจอนุญาตโดยกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติ (ข้อ ๑๖)

๑๗. ยกเลิกมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ (ข้อ ๑๗)

๑๘. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้บังคับแทน เกี่ยวกับของใดซึ่งได้พิสูจน์ว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่นำเข้ามาและเสียภาษีแล้วถ้าส่งกลับไปยังต่างประเทศหรือส่งกลับไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศให้เก็บเงินอากรขาเข้า โดยคำนวณตามใบขนสินค้าของภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด (ข้อ ๑๘)

๑๙. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ และให้ใช้ความตามประกาศของคณะปฏิวัตินี้แทน เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการคืนเงินอากร (ข้อ ๑๙)

๒๐. เพิ่มมาตรา ๑๙ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังต่างประเทศ อธิบดีอาจอนุญาตให้รับการค้ำประกันแทนการชำระอากร (ข้อ ๒๐)

๑๖. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พ.ศ. ๒๕๒๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๒ ตอนที่ ๔๑ ฉบับพิเศษ วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๒๘ หน้า ๑๙๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการปรับปรุงแก้ไขโครงสร้างพิกัตอัตราศุลกากรโดยออกเป็นพระราชกำหนดพิกัตอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๔๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ ในการนี้เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากรเพื่อให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากรในทำนองเดียวกันกับคณะกรรมการวินิจฉัยภาษีอากรตามประมวลรัษฎากร เพื่อให้การพิจารณาดำเนินการจัดเก็บภาษีอากรมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมยิ่งขึ้น และโดยที่เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพระราชกำหนดพิกัตอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๔๕) พ.ศ. ๒๕๒๘ ดังกล่าว ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนในอันที่จะรักษาความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ พ.ศ. ๒๕๒๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ ให้เพิ่มความเป็นหมวด ๑ ทวิ มาตรา ๒ ทวิ มาตรา ๒ ตริ มาตรา ๒ จัตวา มาตรา ๒ เบญจ มาตรา ๒ ฉ มาตรา ๒ สัตต และมาตรา ๒ อัฐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๓)

โดยเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอากรศุลกากร องค์ประกอบของคณะกรรมการฯ วาระการดำรงตำแหน่งการพ้นจากตำแหน่ง องค์ประชุม อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ การลงมติ

๑๗. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๔๐ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๓๔ หน้า ๗๗

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันได้มีการนำสินค้าจำพวกเคมีภัณฑ์ สิ่งมีพิษ หรือสิ่งที่เป็นอันตรายอย่างอื่นเข้ามาในราชอาณาจักรและนำมาเก็บรักษาไว้ในเขตศุลกากรเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจเกิดอันตรายหรือความเสียหาย

ต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมขึ้นได้ สมควรกำหนดวิธีการเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าอันตราย ตลอดจนเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้าและการนำสินค้าออกไปจากเขตศุลกากรขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อให้มีการนำสินค้าเหล่านั้นออกไปจากเขตศุลกากรได้โดยรวดเร็วและเหมาะสมกับสถานที่เก็บรักษาสินค้า ดังกล่าว นอกจากนี้ สมควรกำหนดมาตรการดำเนินการกับของตกค้างที่เป็นสินค้าอันตรายและของเสียและเรือที่นำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๔ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) ของมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“(๖) เพื่อให้การจัดเก็บอากรสำหรับสินค้าอันตรายเป็นไปโดยสอดคล้องกับความปลอดภัยในการขนถ่ายหรือการเก็บรักษาสินค้าในเขตศุลกากรแห่งใดแห่งหนึ่ง เมื่ออธิบดีได้หารือกับผู้รับผิดชอบประจำท่าหรือที่หรือสนามบินที่เป็นเขตศุลกากรแห่งนั้นแล้วให้มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดชนิดหรือประเภทของสินค้าอันตรายและวิธีการเก็บอากรของสินค้าดังกล่าว ตลอดจนกำหนดเงื่อนไขในการขนถ่าย การเก็บรักษาสินค้า และการนำสินค้านั้นออกไปจากเขตศุลกากรแห่งนั้น ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง”

๒. ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๖๑ ของที่อยู่ในอารักขาของศุลกากรในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นของตกค้าง

(๑) ของนำเข้าที่เป็นสินค้าอันตรายตามชนิดหรือประเภทที่อธิบดีประกาศกำหนดตามมาตรา ๖ (๖) ที่ผู้นำของเข้ามิได้เสียอากร และนำของออกไปจากเขตศุลกากรภายในระยะเวลาที่อธิบดีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

(๒) ของนำเข้าอื่นใดนอกจาก (๑) เมื่ออยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือน โดยไม่มีใบขนสินค้าอันได้รับรองและไม่ได้เสียอากรหรือวางประกันค่าอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น ให้อธิบดีมีคำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามาโดยพลัน และเมื่อตัวแทนของเรือนั้นได้รับคำบอกกล่าวครบสิ้นวันแล้ว

การดำเนินการกับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายหรือนำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือสั่งให้ผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรและถ้าไม่มีการปฏิบัติตามให้มีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลายได้ โดยผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือแล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการนั้น

ในการสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำลายของตกค้างตามวรรคสอง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ปลอดภัยต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินและสิ่งแวดล้อม

ถ้าอธิบดีเห็นว่าการขายทอดตลาดตามวรรคสอง จะไม่ได้เงินเท่าที่ควรหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น อธิบดีจะสั่งให้ขายโดยวิธีอื่นก็ได้ และในกรณีที่การขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นดังกล่าวจะไม่ได้เงินคุ้มค่าภาษีหรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอันไม่สมควรอย่างหนึ่งอย่างใด ให้จำหน่ายของนั้นตามแต่อธิบดีจะสั่ง

สำหรับของตกค้างตามวรรคหนึ่ง (๑) ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาเพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในมาตรานี้แล้วเสร็จโดยเร็วโดยคำนึงถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นประกอบด้วย”

๓. เพิ่มมาตรา ๖๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๖๓ ทวิ ในกรณีของตกค้างเป็นของเสียที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสียหายต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อม ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏต่ออธิบดีว่านายเรือรู้เห็นเป็นใจให้นำของเสียนั้นเข้ามาก็ดี หรือนายเรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มวิสัยที่จะจัดได้เพื่อที่จะสืบค้นให้พบหรือป้องกันการนำของเสียนั้นเข้ามาทั้งเป็นของตกค้างก็ดี นอกจากโทษที่มีตามกฎหมายแล้ว ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ผู้รับผิดชอบท่าเรือหรือสนามบินแห่งหนึ่งแห่งใดหรือทุกแห่งในประเทศดำเนินการโดยพลันให้ตัวแทนของเรือที่นำของเสียเข้ามาของเสียนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร หรืองดการให้ใช้ท่าเรือหรือสนามบินและบริการต่าง ๆ แก่เรือลำนั้นหรือเรืออื่น ๆ ทั้งหมดของเจ้าของเรือลำนั้นได้ตามระยะเวลาที่จะกำหนดตามความร้ายแรงแห่งการกระทำ”

๑๘. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๔ ตอนที่ ๗๒ ก วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ หน้า ๒๐

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดการสอบสวนความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่เกิดในทะเลอาณาเขต และเนื่องจากได้มีประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตว่าด้วยศุลกากรที่เกิดในทะเลอาณาเขต และเนื่องจากได้มีประกาศพระบรมราชโองการกำหนดเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ เพื่อกำหนดการใช้อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่องให้ชัดเจนด้วย จึงจำเป็นต้องพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๒๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๐ ทวิ ในกรณีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้นในทะเลอาณาเขต เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับผู้ต้องหาและส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใด ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ในกรณีนี้ มิให้นับระยะเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนเป็นเวลาควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

๒. เพิ่มหมวด ๔ ทวิ อำนาจทางศุลกากรในเขตต่อเนื่อง มาตรา ๓๗ ทวิ มาตรา ๓๗ ตรี มาตรา ๓๗ จัตวา และมาตรา ๓๗ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๔)

๑๙. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๔๒

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๑๑๘ ก วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ หน้า ๓๖

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มมาตรการบางประการเพื่อให้การปราบปรามการหลีกเลี่ยงภาษีตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรบรรลุผลยิ่งขึ้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙

เพื่อกำหนดความผิดสำหรับการขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าและเพิ่มอำนาจของศาลในการริบเรือที่มีขนาดเกินสองร้อยห้าสิบตันและของที่มีได้เป็นของผู้กระทำความผิดในบางกรณี จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มมาตรา ๒๗ ตีร แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๓)

“มาตรา ๒๗ ตีร ห้ามมิให้เรือขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ในทะเลนอกเขตท่าโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืน มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับเป็นเงินสามเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินหนึ่งแสนบาท แล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่าหรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ ให้รับเสียสินโดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่”

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปแทน ดังนี้ (มาตรา ๔)

“มาตรา ๓๒ เรือชนิดใด ๆ อันมีระวางบรรทุกไม่เกินสองร้อยห้าสิบตัน รถเกวียน ยานพาหนะหีบห่อ หรือภาชนะใด ๆ หากได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการย้าย ช้อนเร้น หรือขนของที่มีได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ให้รับเสียสิน โดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่ และถ้ามีของอื่นรวมอยู่ในหีบห่อหรือภาชนะอื่น หรือในเรือ รถ เกวียน หรือยานพาหนะอันปรากฏว่ามีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือที่ต้องจำกัดหรือต้องห้าม ก็ให้รับของนั้น ๆ เสียดจกัน

ถ้าเรือที่ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำตามวรรคหนึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตันให้ศาลมีอำนาจสั่งริบเรือนั้นได้ตามควรแก่การกระทำความผิด”

๓. เพิ่มมาตรา ๓๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๓๒ ทวิ ในกรณีของที่ริบได้เนื่องจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มิได้เป็นของผู้กระทำความผิด ให้ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ถ้าเจ้าของนั้นรู้หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีหรือจะมีการกระทำความผิด แต่มิได้กระทำการใดเพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดหรือแก้ไขมิให้การกระทำนั้นบรรลุผล หรือมิได้ระมัดระวังมิให้ของนั้นไปเกี่ยวข้องกับกระทำความผิด”

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๓๗ จัตวา ให้นำความในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๒ ทวิ และมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และบทกำหนดโทษอันเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว มาใช้บังคับในเขตต่อเนื่องโดยอนุโลม”

๒๐. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๑๗ ก วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๓ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก จึงมีพันธกรณีที่จะต้องนำความใน มาตรา ๗ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ มาถือปฏิบัติ และโดยที่ความตกลง ดังกล่าวได้กำหนดให้ใช้ราคาศุลกากรเป็นเกณฑ์ในการประเมินอากรสำหรับของนำเข้า ซึ่งแตกต่างจาก กฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ให้ใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับของนำเข้า ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๗ ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ๑๙๙๔ จึงต้องยกเลิก การใช้ราคาอันแท้จริงในท้องตลาดเป็นเกณฑ์ประเมินเงินอากรสำหรับของนำเข้าโดยให้ใช้ราคาศุลกากรแทน นอกจากนี้ สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกระบวนการในการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้ ผู้นำของเข้า หรือผู้ส่งของออกที่ไม่พอใจการประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถอุทธรณ์ต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แทนการอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้ การพิจารณาอุทธรณ์เป็นไปอย่างถูกต้องและโปร่งใสมากขึ้น และสมควรกำหนดให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำ ของเข้าหรือส่งของออกมีหน้าที่เก็บรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าหรือส่งของออก เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและกำหนดให้อธิบดี ผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ กระทำการต่าง ๆ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วย ศุลกากร หรือมีการตรวจสอบพบว่ามีกรกระทำผิดเกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการไต่สวนการกระทำความผิดนั้น รวมทั้งกำหนดความรับผิดของกรรมการผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติ บุคคลในกรณีที่นิติบุคคลได้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถลงโทษผู้ที่มิ หน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลได้อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีบทบัญญัติ ๙ มาตรา สาระสำคัญมีดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๘๒ และให้ใช้บทนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” แห่งของอย่างใดนั้นตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติ ฉบับนี้แทน (มาตรา ๓)

๒. เพิ่มมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งถูกยกเลิกโดย พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๘๒ เกี่ยวกับการกำหนดเขตศุลกากรในกรณีนำเข้าของเข้า จะต้องรวมค่าประกันภัย ค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า ค่าขนส่งของลง ค่าขนส่งขึ้นและ ค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าเรือหรือที่ที่นำของเข้า ส่วนในกรณีที่ไม่มีมูลค่า ของรายการค่าประกันภัย หรือค่าขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้าหรือไม่มีค่าขนส่งของลง ค่าขนส่งขึ้น หรือค่าจัดการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของที่นำเข้ามายังท่าหรือที่ที่นำของเข้า การกำหนดมูลค่าของ รายการดังกล่าวให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๔)

๓. เพิ่มมาตรา ๑๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๕)

“มาตรา ๑๑ ทวิ ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่า ราคาสำแดงของของที่นำเข้ามีราคาต่ำอย่างปรากฏชัด หรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริง และหากได้มีการกำหนดราคาศุลกากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขใน การใช้ราคาและการกำหนดราคาศุลกากรตามความใน (๒) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) ของบทนิยามคำว่า “ราคา ศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ แล้วยังคงมีราคาต่ำอย่างปรากฏชัดหรือไม่น่าจะเป็นมูลค่าอันแท้จริงของ ของนั้นอีก ให้อธิบดีมีอำนาจกำหนดราคาศุลกากรของของดังกล่าวได้”

๔. ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๑๒ ถ้าไม่ตกลงในเรื่องราคาศุลกากรสำหรับของอย่างใด ๆ ให้อธิบดีมีอำนาจที่จะรับของนั้นไว้เป็นค่าภาษี หรือจะซื้อของนั้นไว้ทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือกองหนึ่งกองใดในของชนิดหนึ่งหรือประเภทหนึ่ง เต็มทั้งส่วนหรือทั้งกองตามราคาที่สำคัญที่เพิ่มเติมขึ้นอีกร้อยละสองกึ่งหรือถ้าไม่รับของไว้เป็นค่าภาษีหรือรับซื้อไว้ตั้งว่านี่ อธิบดีและเจ้าของต่างมีอำนาจตั้งอนุญาตศุลกากรมีจำนวนเท่ากัน แต่ไม่เกินฝ่ายละสองคน เพื่อช่วยให้ตกลงกันในข้อโต้แย้ง”

๕. ยกเลิกวรรคสามของมาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ (มาตรา ๗)

๖. เพิ่มมาตรา ๑๑๒ ฉ มาตรา ๑๑๒ สัตต มาตรา ๑๑๒ อัฐ มาตรา ๑๑๒ นว มาตรา ๑๑๒ ทศ มาตรา ๑๑๒ เอกาทศ มาตรา ๑๑๒ ทวาทศ มาตรา ๑๑๒ เตรศ มาตรา ๑๑๒ จตุทศ มาตรา ๑๑๒ ปันรศ มาตรา ๑๑๒ โสฬส มาตรา ๑๑๒ สัตตรศ มาตรา ๑๑๒ อัฐารศ และมาตรา ๑๑๒ เอกุณวิสติ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๘) โดยมีใจความในเรื่องสิทธิอุทธรณ์ของผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต่อการประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ภายในระยะเวลาที่กำหนด องค์ประกอบของกรรมการพิจารณาอุทธรณ์วาระในการดำรงตำแหน่งการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ องค์ประชุมของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ เป็นต้น

๗. เพิ่มมาตรา ๑๑๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๑๓ ทวิ ให้ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องตามที่อธิบดีกำหนด มีหน้าที่เก็บและรักษาบัญชี เอกสารหลักฐานและข้อมูลไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ ที่บุคคลดังกล่าวใช้อยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับของใด ๆ ที่กำลังผ่านหรือได้ผ่านศุลกากรไว้ ณ สถานที่ประกอบการหรือสถานที่อื่นที่อธิบดีกำหนด เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

ในกรณีที่บุคคลหรือนิติบุคคลตามวรรคหนึ่งเลิกประกอบกิจการ ให้บุคคลหรือนิติบุคคลหรือผู้ชำระบัญชีของนิติบุคคลนั้น เก็บและรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐานและข้อมูลดังกล่าว ณ สถานที่ที่อธิบดีกำหนดต่อไปอีกสองปีนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ

ให้อธิบดีมีอำนาจประกาศกำหนดชนิดของเอกสารที่บุคคลตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่เก็บและรักษา รวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บและรักษาบัญชี เอกสารหลักฐานและข้อมูลดังกล่าวได้

ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามวรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ

๘. เพิ่มความเป็นมาตรา ๑๑๕ ทวิ มาตรา ๑๑๕ ตริ มาตรา ๑๑๕ จัตวา มาตรา ๑๑๕ เบญจ และมาตรา ๑๑๕ ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ โดยมีใจความที่ให้อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบ กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร (มาตรา ๑๐)

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกต้องแสดงรายการชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก ราคาศุลกากร และรายการอื่น ๆ ในใบขนสินค้าพร้อมลงนามรับรอง (มาตรา ๑๑)

๒๑. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๘ ก วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ในปัจจุบันการค้าขายระหว่างประเทศได้มีการแข่งขันกันอย่างมาก การสนับสนุนและส่งเสริมการส่งออกจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงสมควรกำหนดให้มีการจัดตั้งเขตปลอดอากรขึ้นในประเทศไทย เพื่อผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับสินค้านั้นเพื่อส่งออกป้อนราชอาณาจักร อันเป็นการส่งเสริมการส่งออกอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งการจัดตั้งเขตปลอดอากรสามารถกระทำได้โดยขออนุมัติต่ออธิบดีกรมศุลกากรเท่านั้น จึงมีความสะดวก รวดเร็ว และเป็นหลักการที่มีความสอดคล้องกับหลักสากลดังที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาเกี่ยวโตขององค์การศุลกากรโลก จึงเป็นการเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้ประกอบการส่งออกที่สามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับกิจการของตนได้และสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อให้มีขอบเขตการดำเนินงานได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นใดมีความยืดหยุ่นและเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๑ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. เพิ่มบทนิยามคำว่า “เขตปลอดอากร” หมายถึง เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากรความที่กฎหมายบัญญัติ (มาตรา ๓)

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับอำนาจของอธิบดีในการอนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน สำหรับแสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนและสำหรับทำการผลิต ผสม บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของที่นำเข้ามาเก็บในคลังสินค้า โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทนเกี่ยวกับความรับผิดชอบในอันที่จะต้องเสียภาษีสำหรับของที่นำเข้ามาเกิดขึ้นในเวลาที่ทำสำเร็จและการคำนวณค่าภาษี (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน เกี่ยวกับเรื่องรายละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้สำหรับประเมินอากร การปล่อยของออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน และการรับของที่ได้โอนหรือจำหน่าย (มาตรา ๖)

๕. เพิ่มมาตรา ๙๗ ทวิ ของหมวด ๑๐ เก็บของในคลังสินค้า แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๗)

“มาตรา ๙๗ ทวิ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของที่หลีกเลี่ยงค่าภาษี หรือของต้องจำกัดหรือของต้องห้ามหรือของที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บนเพื่อสอบถามข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือของใด ๆ รวมทั้งตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคลซึ่งอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น”

๖. เพิ่มหมวด ๑๐ ทวิ เขตปลอดอากร ประกอบด้วย มาตรา ๙๗ ตริ มาตรา ๙๗ จัตวา มาตรา ๙๗ เบญจ มาตรา ๙๗ ฉ มาตรา ๙๗ สัตต มาตรา ๙๗ อัฐ มาตรา ๙๗ นว และมาตรา ๙๗ ทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๘)

๗. ยกเลิกความใน (ง) วรรคหนึ่ง ของมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๙)

“(ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการผลิต ผสม หรือประกอบเป็นของที่ส่งออก หรือใช้บรรจุของที่ส่งออก เข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยทำให้ไม่อาจส่งออกส่งออกภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้ อธิบดีอาจขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินหกเดือน และ”

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๐)

“มาตรา ๑๙ ตริ เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่าของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ เพื่อการส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้รับการค้ำประกันของกระทรวงการคลังหรือธนาคาร หรือหลักประกันอื่น แทนการชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสีย โดยอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่งออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากรตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ให้คืนหลักประกันโดยถือเสมือนว่าเป็นการคืนเงินอากร”

๙. เพิ่มมาตรา ๑๙ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ดังนี้ (มาตรา ๑๑)

“มาตรา ๑๙ จัตวา ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ในการผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุ ตามมาตรา ๑๙ ทวิ หากโอนเข้าไปในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรหรือกฎหมายอื่น ให้ถือว่าของนั้นได้ส่งออกตามมาตรา ๑๙ ทวิ ในเวลาที่โอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น ทั้งนี้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

การรับของที่ได้โอนหรือจำหน่ายตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำเข้าสำเร็จในเวลาทีโอนหรือจำหน่ายของเช่นนั้น โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด”

๒๒. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๔ ก วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๘ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราโทษปรับสำหรับความผิดทุกฐานตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรให้สูงขึ้น เนื่องจากอัตราโทษปรับที่กำหนดไว้ในกฎหมายได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน และเมื่อเปรียบเทียบกับ

ค่าของเงินที่ในปัจจุบันแล้วเป็นจำนวนเงินที่ต่ำ จึงจำเป็นต้องปรับปรุงอัตราโทษปรับเสียใหม่ให้เหมาะสมกับค่าของเงินตามสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน เพื่อให้การลงโทษตามกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องอื่น ๆ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในคราวเดียวกันดังนี้คือ กำหนดกรณีของกลางที่ได้ถูกยึดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรให้ตกเป็นของแผ่นดินหากเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาคืน โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีการฟ้องร้องคดีอาญาหรือไม่ กำหนดลักษณะของที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ ให้สอดคล้องกัน กำหนดอำนาจของอธิบดีในการจำหน่ายของเสียที่บูดเน่าได้ แก้ไขอำนาจของคณะกรรมการเปรียบเทียบให้มีอำนาจเปรียบเทียบการกระทำความผิดในกรณีของกลางมีมูลค่ารวมกันเกินกว่าสี่แสนบาท กับให้มีอำนาจเปรียบเทียบสำหรับความผิดฐานฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องทางอนุมติเฉพาะคราวเพิ่มขึ้น กำหนดให้การฝ่าฝืนบทบัญญัติเรื่องการขนส่งของตามทางอนุมติเฉพาะคราวเป็นความผิด และต้องระวางโทษอย่างเดียวกับกรณีของการขนส่งของตามทางอนุมติ รวมทั้งการริบของที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในกรณีดังกล่าวด้วย และกำหนดอำนาจในการออกกฎกระทรวงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๘๒ เพื่อให้การใช้บังคับและการปฏิบัติการตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้สมควรยกเลิกบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลลงสุดต่างประเทศเนื่องจากศาลดังกล่าวได้ถูกยกเลิกแล้ว และยกเลิกบทบัญญัติที่กำหนดให้การส่งออกข้าวและแร่ต้องบรรจุกระสอบเท่านั้นด้วย เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๗ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ยกเลิกบทนิยามคำว่า “อธิบดี” ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ “คำว่า” “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมาย” (มาตรา ๓)

๒. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามพระราชบัญญัตินี้แทน (มาตรา ๔)

๓. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และให้ใช้อัตราโทษคือ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท” แทน (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๕๘๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามมาตรา ๖ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๑ เป็น “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่ง ๆ ไม่เกินหนึ่งแสนบาท” และแก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๒ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

๕. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๘๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๙๗ และให้ใช้อัตราโทษ

ตามมาตรา ๗ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๕ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท” และในมาตรา ๑๖ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

๖. ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้อัตราโทษตามมาตรา ๘ ของพระราชบัญญัตินี้แทน กล่าวคือ แก้ไขอัตราโทษในมาตรา ๑๕ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท” ในมาตรา ๑๖ เป็น “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

๗. ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๙)

“มาตรา ๑๘ พนักงานศุลกากรอาจตรวจค้นบุคคลใด ๆ ในเรือกำปั่นลำใด ๆ ในเขตท่า หรือบุคคลที่ขึ้นจากเรือกำปั่นลำใด ๆ ก็ได้ แต่ต้องมีเหตุอันสมควรสงสัยว่าบุคคลนั้น ๆ มีหรือพาไปกับตนซึ่งของอันยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม จึงให้ตรวจค้นได้ อนึ่ง ก่อนที่จะตรวจค้นบุคคลผู้ใด บุคคลผู้นั้นอาจร้องขอให้นำตนอย่างรวดเร็วตามควรแก่เหตุไปยังพนักงานศุลกากรผู้ใหญ่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่า สารวัตรหรือนายด่าน นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจที่ใกล้ที่สุด ส่วนพนักงานที่มีผู้นำบุคคลเช่นนี้มาส่งนั้นจะต้องวินิจฉัยว่ามีเหตุอันสมควรสงสัยเพียงพอ หรือไม่ และจะควรให้ตรวจค้นหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นเป็นหญิงก็ให้หญิงเป็นผู้ตรวจค้น

ถ้าพนักงานผู้ใดตรวจค้นบุคคลใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรท่านว่าพนักงานผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

๘. ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๐)

“มาตรา ๒๐ ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำผิดหรือพยายามกระทำผิด หรือใช้ หรือช่วย หรือยุยงให้ผู้อื่น กระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งยังสถานีตำรวจพร้อมด้วยของกลางที่เกี่ยวกับการกระทำผิดหรือพยายามกระทำผิด เพื่อจัดการตามกฎหมาย และถ้ามีเหตุอันสมควรสงสัยว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด พระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือมีสิ่งของไปกับตัวอันจะเป็นของ ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดมาแล้ว หรืออาจได้กระทำความผิดขึ้นก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจับผู้นั้นส่งไปจัดการ โดยทำนองเดียวกัน”

๙. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๑)

“สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนด หากสิบวัน สำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิด หรือสามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยมีพักต้องค้ำประกันว่าจะมีการฟ้องคดีอาญานั้นหรือไม่”

๑๐. ยกเลิกความในมาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๒)

“มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้ โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมิได้ผ่านศุลกากร โดยถูกต้องก็ดี หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ”

๑๑. ยกเลิกมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๑๓)

๑๒. ยกเลิกความในมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๔)

“มาตรา ๖๒ ของสศของเสียซึ่งยังมีได้รับมอบไปโดยยื่นใบขนบริบูรณ์ และมีอาการแสดงชัดว่าของนั้นบูดเน่าแล้ว อธิบดีจะสั่งจำหน่ายหรือทำลายเมื่อใดก็ได้ โดยอาจเรียกเก็บค่าใช้จ่ายจากผู้นำของเข้าหรือตัวแทนของเรือก็ได้”

๑๓. ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๕)

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกัน ผู้กระทำผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น”

๑๔. ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พระพุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๖)

“มาตรา ๑๐ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๕ หรือมาตรา ๕ ทวิ ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ และของทั้งปวงอันเนื่องด้วยการกระทำความผิดนั้นให้ริบเสียสิ้น โดยมีพักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่”

๑๕. ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พระพุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปน้แทน ดังนี้ (มาตรา ๑๗)

“มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

๒๓. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๔ ก วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๘ หน้า ๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และในความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบแล้วเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามบันทึกความเข้าใจและความตกลงดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจทางศุลกากร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา สาระสำคัญคือ เป็นการเพิ่มบทบัญญัติหมวด ๔ ตรี เรื่อง อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม ประกอบด้วย มาตรา ๓๗ ฉ มาตรา ๓๗ สัตต มาตรา ๓๗ อัฐ มาตรา ๓๗ นว มาตรา ๓๗ ทศ มาตรา ๓๗ เอกาทศ มาตรา ๓๗ ทวาทศ มาตรา ๓๖ เตรศ มาตรา ๓๗ จตุทศ และมาตรา ๓๗ ปัญจทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๔๖๙ สรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดนิยามความหมายคำว่า “พื้นที่พัฒนาร่วม” หมายความว่า พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย และคำว่า “ขอที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร” หมายความว่า ขอที่ได้รับความเห็นชอบของราชอาณาจักไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับศุลกากร (มาตรา ๓๗ ฉ)

๒. การจัดระเบียบการเคลื่อนย้ายของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี และให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๓๗ สัตต)

๓. ศุลกากรยังคงใช้อำนาจทางศุลกากรทั้งปวงที่เกี่ยวกับของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ อัฐ)

๔. การเคลื่อนย้ายของใด ๆ เข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้ (มาตรา ๓๗ นว)

(๑) ของใด ๆ ที่เข้ามาในพื้นที่พัฒนาร่วมจาก

(ก) ประเทศอื่นใดนอกจากราชอาณาจักไทยหรือมาเลเซีย คลังสินค้าใด ๆ ที่ได้รับใบอนุญาตหรือบริเวณทัณฑ์บนของราชอาณาจักไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นของนำเข้า

(ข) ราชอาณาจักไทยหรือมาเลเซีย ให้ถือว่าเป็นการเคลื่อนย้ายภายในประเทศ ทั้งนี้ของนั้นจะต้องเป็นของที่ได้รับความเห็นชอบทางศุลกากร เครื่องมือเครื่องใช้ และวัสดุสิ่งของสำหรับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วม

(๒) ของที่ผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมที่เข้ามาในราชอาณาจักไทย หรือไปยังมาเลเซีย หรือประเทศที่สาม ให้ถือว่าเป็นของส่งออก

(๓) ของที่เคลื่อนย้ายเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วมตาม (๑) (ข) และต่อมาของนั้นเข้ามาในราชอาณาจักไทยหรือมาเลเซีย ให้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายของราชอาณาจักไทยหรือมาเลเซีย แล้วแต่กรณี

๕. ของใด ๆ ที่จัดอยู่ในบัญชีของต้องห้ามตามกฎหมายของราชอาณาจักไทยและมาเลเซีย จะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าไปในพื้นที่พัฒนาร่วม เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นจะต้องมีการยกเว้นในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้ารายใดรายหนึ่งโดยเฉพาะ การยกเว้นนั้นจะกระทำได้อีกด้วยความตกลงระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจของราชอาณาจักไทยและมาเลเซีย (มาตรา ๓๗ ทศ)

๖. การนำเข้า การส่งออก และการเคลื่อนย้ายภายในสำหรับของในพื้นที่พัฒนาร่วมให้ใช้แนบศุลกากรตามที่อธิบดีประกาศกำหนด (มาตรา ๓๗ เอกทศ)

๗. พนักงานและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับการผ่านพิธีการศุลกากร รวมทั้งการเก็บภาษีอากรในเรื่องที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และใช้อำนาจนั้นได้ภายในบริเวณที่ทำการศุลกากรร่วม ทั้งนี้ คำว่า “ที่ทำการศุลกากรร่วม” หมายความว่า ที่ทำการของคณะกรรมการศุลกากรร่วม ที่จัดตั้งขึ้นในสำนักงานใหญ่ขององค์กรร่วม เพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิตในพื้นที่พัฒนาร่วม ส่วนคำว่า “คณะกรรมการศุลกากรร่วม” หมายความว่า คณะกรรมการที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ของการประสานงานด้านการดำเนินการตามกฎหมายศุลกากรและสรรพสามิต ในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ ทวาทศ)

๘. การกระทำที่ได้ทำลงในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ เทรส)

(๑) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยหรือ มาเลเซียประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศที่มีการอ้างว่ากฎหมายของตนถูกละเมิดมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือ ความผิดนั้น

(๒) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและ มาเลเซีย ประเทศที่เจ้าพนักงานของตนเป็นผู้ทำการจับกุมหรือยึดเป็นคนแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความผิด ดังกล่าวมีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

(๓) หากการกระทำนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรของราชอาณาจักรไทยและ มาเลเซีย และเป็นกรณีที่มีการจับกุมหรือยึดพร้อม ๆ กัน โดยกราศุลกากรและหน่วยงานศุลกากรและ สรรพสามิตของมาเลเซีย ในส่วนที่เกี่ยวกับความผิดดังกล่าว ประเทศที่มีสิทธิเข้าใช้เขตอำนาจเหนือความผิดนั้นให้ กำหนดโดยการหารือระหว่างกรมศุลกากร และหน่วยงานศุลกากรและสรรพสามิตของมาเลเซีย

(๔) เงินที่ได้จากการขายของซึ่งเป็นผลผลิตของพื้นที่พัฒนาร่วมที่ถูกริบ ให้แบ่งเท่า ๆ กัน ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย

๙. คำว่า “พระราชอาณาจักรสยาม” “พระราชอาณาเขต” และ “ราชอาณาจักร” ในพระราชบัญญัตินี้ ให้หมายความถึง “พื้นที่พัฒนาร่วม” (มาตรา ๓๗ จตทศ)

๑๐. ให้ศาลภาษีอากรกลาง ศาลจังหวัดสงขลา หรือศาลอาญา มีเขตอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดี ศุลกากรที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๓๗ ปญจทศ)

๒๔. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๗๙ ก วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๕

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่กฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่มีกำหนดหลักเกณฑ์การนำของเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือ การถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ทำให้การศุลกากรของประเทศไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากลและ ยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในอนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายและสอดคล้องกัน (The International convention on the Simplification and Harmonization of Customs Procedures) และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการในการประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี สมควรกำหนด หลักเกณฑ์การนำของเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร และการยื่นคำร้องขอต่อ อธิบดีศุลกากรเพื่อพิจารณากำหนดราคาของของนำเข้า กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้า และตีความพิกัด อัตราศุลกากร เพื่อจำแนกประเภทของของในพิกัดอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรเป็น การลวงหน้า ก่อนที่นำของเข้ามาในราชอาณาจักร ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการนำข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “การผ่านแดน” และ “การถ่ายลำ” ดังนี้ (มาตรา ๓)

๑.๑ การผ่านแดน หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อขนส่งของผ่านราชอาณาจักร จากท่าหรือที่แห่งหนึ่งที่ขนส่งเข้ามาไปยังท่าหรือที่อีกแห่งหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะขนส่งนั้นจะมีการขนถ่ายของเพื่อเปลี่ยนยานพาหนะ การเก็บรักษาของในคลังสินค้า การเปลี่ยนภาชนะบรรจุของเพื่อประโยชน์ในการขนส่งหรือการเปลี่ยนรูปของการขนส่งของด้วยหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้จะต้องไม่มีการใช้ประโยชน์ใด ๆ ซึ่งของนั้นในราชอาณาจักร

๑.๒ การถ่ายลำ หมายความว่า การปฏิบัติพิธีการศุลกากรเพื่อลำเลียงถ่ายของจากยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของเข้ามาไปยังอีกยานพาหนะหนึ่งที่ขนส่งของออกไปภายในท่าหรือที่แห่งเดียวกัน ภายใต้การควบคุมของศุลกากร โดยมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของการขนส่งอยู่นอกราชอาณาจักร

๒. เพิ่มมาตรา ๑๓/๑ มาตรา ๑๓/๒ มาตรา ๑๓/๓ และมาตรา ๑๓/๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ดังนี้ (มาตรา ๔)

๒.๑ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การประเมินค่าภาษีและการเสียภาษี ผู้ที่มีความประสงค์จะนำของเข้ามาในราชอาณาจักรอาจยื่นคำร้องขอต่ออธิบดีเพื่อพิจารณาเป็นการล่วงหน้า ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดราคาของของนำเข้า

(๒) กำหนดถิ่นกำเนิดของของที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยถิ่นกำเนิดตามที่ระบุไว้ในสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศ

(๓) ตรีความพิกัดอัตราศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรเพื่อจำแนกประเภทของของในพิกัดอัตราศุลกากร

๒.๒ การยื่นคำร้องขอ การพิจารณาคำร้องขอ และการแจ้งผลการพิจารณาคำร้องขอให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และให้ผู้ร้องขอเสียค่าธรรมเนียมตามวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๒.๓ การพิจารณากำหนดราคาของของนำเข้าให้น่าหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้ราคาตามนิยามคำว่า “ราคาศุลกากร” หรือ “ราคา” ในมาตรา ๒ มาใช้บังคับ

๒.๔ การพิจารณาของอธิบดีให้มีผลผูกพันเฉพาะผู้ร้องขอและตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด

๓. เพิ่มมาตรา ๑๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เรื่อง การใช้อำนาจทางศุลกากรเพื่อตรวจของและป้องกันการลักลอบหนีศุลกากร ให้อธิบดีกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเพื่อจำกัดการใช้อำนาจดังกล่าวได้ตามที่เห็นสมควร (มาตรา ๕)

๔. ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความตามพระราชบัญญัตินี้แทน ดังนี้ (มาตรา ๖)

“มาตรา ๕๘ ผู้ใดนำของเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำออกนอกราชอาณาจักร ไม่ว่าจะดำเนินการโดยผู้นำของผ่านแดนหรือผู้ขอถ่ายลำ หรือผู้ขอถ่ายลำ หรือผู้รับมอบอำนาจจากบุคคลดังกล่าว จะต้องยื่นใบขนสินค้าตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด”

๕. เพิ่มมาตรา ๕๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ (มาตรา ๗) ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจตรวจสอบ ตรวจสอบค่านของที่นำเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำที่อยู่ในยานพาหนะคอนเทนเนอร์ หรือหีบห่ออย่างอื่น โดยไม่ต้องมีหมายค้น หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

(๑) ของนั้นเกี่ยวเนื่องหรือมีไว้เพื่อใช้สำหรับการก่อการร้าย

(๒) ชนิดของหรือการขนส่ง หรือการขนส่งหรือการขนถ่ายของดังกล่าวเป็นไปในทางฝ่าฝืนความมั่นคง สันติภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศ หรือ

(๓) ของนั้นเป็นของที่มีการแสดงกำเนิดเป็นเท็จหรือเป็นของที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ให้มีอำนาจริบกรรมสิทธิ์ที่มีหลักฐานชัดเจนว่าเป็นของเช่นนั้น

๖. เพิ่มหมวด ๑๔/๑ การใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในศุลกากร ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๙/๑ และมาตรา ๑๐๙/๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ โดยกำหนดให้การดำเนินการทางศุลกากรถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้ถือว่ามิผลโดยชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการดำเนินการทางศุลกากรโดยเอกสาร และกำหนดให้ดำเนินการโดยทางเอกสารใด ซึ่งพระราชบัญญัตินี้บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ถ้าได้กระทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ให้ถือว่าเป็นความผิดและมีโทษเช่นเดียวกับการกระทำที่ได้ดำเนินการโดยทางเอกสาร รวมทั้งกำหนดให้การนำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการศุลกากรเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา ๘)

๒๕. พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๒ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๒๖

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากได้มีการทำความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน เพื่อวางกรอบความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ของประเทศภาคีตามความตกลงในการดำเนินพิธีการในการขนส่งข้ามพรมแดนร่วมกันและพร้อมกันในพื้นที่เดียวกันแต่การดำเนินพิธีการศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่ครอบคลุมถึงการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดนและเป็นการปฏิบัติตามพันธกรณีตามความตกลงดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินพิธีการศุลกากรในพื้นที่ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๓ มาตรา โดยเพิ่มหมวด ๔ จัดว่าอำนาจทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน ประกอบด้วย มาตรา ๓๗ โสฬส มาตรา ๓๗ สัตตรส มาตรา ๓๗ อัญฐารส มาตรา ๓๗ เอกุณวีสติ มาตรา ๓๗ วิสติ และมาตรา ๓๗ เอกวิสติ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดบทนิยามคำว่า “พื้นที่ควบคุมร่วมกัน” หมายความว่า พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นพื้นที่ควบคุมร่วมกันตามกฎหมายว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน และคำว่า “ความตกลงให้” หมายความว่า ความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน

๒. กำหนดให้กรมศุลกากรมีอำนาจในทางศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกันเช่นเดียวกับในเขตศุลกากร

๓. กำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักรถือเป็นการปฏิบัติงานในราชอาณาจักร

๔. กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่พนักงานศุลกากรตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันในราชอาณาจักรและนอกราชอาณาจักร ดังนี้

๔.๑ ในกรณีการกระทำความผิดที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันในราชอาณาจักร หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายไทย ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายต่อไป แต่หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของประเทศภาคีและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีนั้นร้องขอให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะ ผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับไปยังประเทศภาคีตามความตกลง และถ้าเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของทั้งสองประเทศให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยดำเนินการตามกฎหมายไทยให้แล้วเสร็จก่อน แล้วรายงานผลการดำเนินการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีทราบ รวมทั้งอาจส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะผู้ควบคุมพาหนะ และคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับไปยังประเทศภาคีในกรณีที่มีการร้องขอจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีนั้น

๔.๒ ในกรณีการกระทำความผิดที่ตรวจพบในพื้นที่ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักร หากเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของประเทศไทยเท่านั้น ให้พนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยมีหน้าที่ต้องร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลประเทศภาคีให้ส่งบุคคล สัตว์ พืช ของ ตลอดจนพาหนะที่ผู้ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะที่ใช้ขนส่งสิ่งดังกล่าวกลับมายังราชอาณาจักรเพื่อดำเนินการตามกฎหมายไทย แต่ถ้าเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของทั้งสองประเทศ พนักงานศุลกากรมีดุลพินิจในการพิจารณาว่าจะดำเนินการร้องขอให้มีการส่งบุคคลและสิ่งดังกล่าวกลับมาเพื่อดำเนินการตามกฎหมายไทยหรือไม่ก็ได้

๕. กำหนดให้อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจกำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการศุลกากรในพื้นที่ควบคุมร่วมกัน

นางวนิดา อินทรอำนวย / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า” ระหว่างบทนิยาม คำว่า “ซากของสัตว์ป่า” และคำว่า “เพาะพันธุ์” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕

“ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า” ให้หมายความรวมถึงอนุพันธ์หรือสิ่งอื่นใดที่ได้มาจากสัตว์ป่า หรือซากของสัตว์ป่า ที่สามารถตรวจสอบหรือจำแนกได้โดยเอกสารกำกับ หรือบรรจุภัณฑ์ หรือเครื่องหมาย หรือฉลาก หรืออื่น ๆ ว่าเป็นของสัตว์ชนิดนั้น ๆ ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๔ ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี

ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว เว้นแต่เป็นการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาจากการเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ (๑) หรือได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า และโดยได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองให้นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าต้องได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองจากอธิบดี

การขอรับใบอนุญาตหรือใบรับรอง และการออกใบอนุญาตหรือใบรับรอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ การนำสัตว์ป่าคุ้มครองหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเคลื่อนที่เพื่อการค้าของผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๒๐ ต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี และต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจสัตว์ป่า โดยแสดงใบอนุญาตให้นำสัตว์ป่าคุ้มครองหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเคลื่อนที่เพื่อการค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและอนุญาตแล้วจึงให้นำเคลื่อนที่ต่อไปได้

การขอรับใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ ผู้ใดนำสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ หรือนำสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าวเคลื่อนที่เพื่อการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ผ่านด่านตรวจสัตว์ป่า ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจสัตว์ป่า โดยแสดง

ใบอนุญาตให้นำเข้า ให้ส่งออก หรือให้นำผ่าน แล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและอนุญาตแล้วจึงให้นำเคลื่อนที่ต่อไปได้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๕ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้ โดยประการใดซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๑ เมื่อได้มีกฎกระทรวงตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง ใช้บังคับ การดำเนินการแก่สัตว์ป่า คุ้มครองชนิดที่กำหนดเพิ่มเติมขึ้น ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ดังกล่าวที่มีอยู่ในความครอบครองของบุคคลใดก่อนวันที่กฎกระทรวงใช้บังคับ ให้เป็นไปดังนี้

(๑) กรณีสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองแจ้งชนิดและจำนวน สัตว์ป่าคุ้มครองที่อยู่ในความครอบครองของตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวง ใช้บังคับ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบแล้ว หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองนั้น ไม่ประสงค์จะเลี้ยงดูสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไป ให้จำหน่ายสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นให้แก่ผู้รับใบอนุญาตจัดตั้ง และดำเนินกิจการสวนสัตว์สาธารณะตามมาตรา ๒๙ หรือจำหน่ายสัตว์ป่าคุ้มครองชนิดที่กำหนดตาม มาตรา ๑๗ ให้แก่ผู้รับใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ ให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเมื่อสิ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ยังมีสัตว์ป่าคุ้มครองเหลืออยู่เท่าใด ให้สัตว์ป่า คุ้มครองนั้นตกเป็นของแผ่นดินและให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองส่งมอบสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นให้แก่ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือกรมประมง แล้วแต่กรณี เพื่อนำไปดำเนินการ ทั้งนี้ ตามระเบียบ ที่อธิบดีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ในกรณีที่สัตว์ป่าคุ้มครองดังกล่าวเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง ชนิดที่กำหนดตามมาตรา ๑๗ เจ้าของหรือผู้ครอบครองซึ่งประสงค์จะเพาะพันธุ์สัตว์นั้น ต้องยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเมื่อได้ ยื่นคำขอแล้วให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไปได้

หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองนั้น ประสงค์จะเลี้ยงดูสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไป ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบสภาพการเลี้ยงดูสัตว์ป่าคุ้มครองของผู้นั้นว่าอยู่ในสภาพอันสมควรและ ปลอดภัยแก่สัตว์นั้นเพียงใด หากเห็นว่าสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นได้รับการเลี้ยงดูด้วยความเอาใจใส่ในสภาพ อันสมควรและปลอดภัย ให้อธิบดีอนุญาตให้ผู้นั้นครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไปได้ โดยออกใบอนุญาต ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองชั่วคราวให้ไว้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครอง โดยใบอนุญาตดังกล่าวให้มีอายุ เพียงเท่าอายุของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้น และผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยการเลี้ยงดู

สัตว์ป่าคุ้มครองที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ และเมื่อสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นเพิ่มจำนวนขึ้นโดยการสืบพันธุ์ หรือตาย ผู้รับใบอนุญาตต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ

(๒) กรณีซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแจ้งชนิดและจำนวนของซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่อยู่ในความครอบครองของตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับเพื่อจดแจ้งไว้ในทะเบียน และให้ผู้นั้นครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไปได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

กรณีที่เป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่มีไว้เพื่อการค้า ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแจ้งชนิดและจำนวนของซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองดังกล่าวที่อยู่ในความครอบครองของตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับเพื่อจดแจ้งไว้ในทะเบียน เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จดแจ้งชนิดและจำนวนของซากสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นไว้แล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเพื่อการค้า ดำเนินการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นให้เสร็จสิ้นภายในสามปี โดยต้องออกหนังสือกำกับการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองให้แก่ผู้ซื้อทุกครั้งที่มีการจำหน่าย เว้นแต่เป็นการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเพื่อนำไปบริโภค หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ยังคงมีซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเหลืออยู่ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแจ้งชนิดและจำนวนของซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่เหลือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดสามปีเพื่อจดแจ้งไว้ในทะเบียน และให้ผู้นั้นครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไปได้ แต่ไม่สามารถทำการค้าซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นได้ เว้นแต่จะปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

(๓) กรณีสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเป็นสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแจ้งชนิดและจำนวนของสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าวที่อยู่ในความครอบครองของตนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงใช้บังคับเพื่อจดแจ้งไว้ในทะเบียน และหากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสามารถนำพยานเอกสารหรือหลักฐานมาพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ว่าได้สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ นั้นมาโดยชอบด้วยกฎหมาย การดำเนินการแก่สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว ให้นำหลักเกณฑ์ตาม (๑) และ (๒) มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ ให้สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่านั้นตกเป็นของแผ่นดิน และให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง

ส่งมอบสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่านั้นให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือกรมประมง แล้วแต่กรณี เพื่อนำไปดำเนินการ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

แบบและวิธีการแจ้งตาม (๑) (๒) และ (๓) แบบหนังสือกำกับการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง แบบหนังสือกำกับการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ การนำพยานเอกสารหรือหลักฐาน มาพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ การออกใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองหรือสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ชั่วคราว และใบรับรองการครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือซากของสัตว์ป่าหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความใน ๕. ๖. และ ๗. ของอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“๕. ใบอนุญาตให้นำเข้าหรือให้ส่งออกซึ่งสัตว์ป่า

คุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือ
ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง
ที่ได้มาจากการเพาะพันธุ์ หรือที่ได้มาโดยชอบ
ด้วยกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศ
ว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือ
ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่า

ตามมาตรา ๒๓

ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท

๖. ใบอนุญาตให้นำเข้า ให้ส่งออก ซึ่งสัตว์ป่า
ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจาก
ซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ตามมาตรา ๒๓

ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท

๗. ใบอนุญาตให้นำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่า
คุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่า
คุ้มครอง ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวน
หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง

ตามมาตรา ๒๓

ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความใน ๙. ของอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติ สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“๙. ใบรับรองให้นำเข้า ให้ส่งออก หรือให้นำผ่าน
ซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์

ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าตามมาตรา ๒๔ ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท”

มาตรา ๑๐ ใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังมีผลใช้บังคับในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตนั้นเป็นใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตที่ได้ออกให้ตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ ใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ ที่ออกให้ตามความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองชั่วคราว และใบรับรองการครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ออกให้ตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้มีผลใช้บังคับได้ต่อไป โดยกรณีของใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ และใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองชั่วคราวให้มีผลใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุใบอนุญาต

มาตรา ๑๒ บรรดาคำขออนุญาต คำขอรับใบอนุญาต คำขอใบรับรอง หรือการแจ้งที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการกับคำขอหรือการแจ้งดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๓ บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ และข้อกำหนดที่ออกตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ และข้อกำหนดที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน และซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora (CITES)) รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษในความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่าย หรือรับไว้ ให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิด และแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ครอบคลุมถึงการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกทำยพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง โดยให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว รวมทั้งกำหนดข้อยกเว้นเพิ่มเติมในการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าว (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๑)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๕)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมทำยพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นพระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นฉบับแรกของเรื่องนี้

และต่อมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกจำนวน ๓ ฉบับ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน มีจำนวน ๔ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๑๐๘ วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๐๓ หน้า ๑๐๖๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๔ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร

เหตุผลในการประกาศใช้

สัตว์ป่าเป็นทรัพยากรธรรมชาติอันมีค่าของประเทศชนิดหนึ่งที่มีอานวยประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ วิชาการ และรักษาความงาม ตลอดจนคุณค่าตามธรรมชาติไว้ แต่ปรากฏว่าในปัจจุบันนี้สัตว์ป่าที่มีค่าบางชนิดได้ถูกล่าและทำลายจนสูญพันธุ์ไปแล้ว และบางชนิดก็กำลังจะสูญพันธุ์ไป ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองแก่สัตว์ป่าโดยเฉพาะ จึงสมควรตรากฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าขึ้นไว้เพื่อประโยชน์ของรัฐ และประชาชนส่วนรวม ให้สมกับที่ชาวไทยส่วนใหญ่เป็นพุทธมามกะ

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๖ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๔๘ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. หมวด ๑ การล่าสัตว์ป่า (มาตรา ๗ - มาตรา ๑๓) กำหนดห้ามล่าสัตว์ป่า เว้นแต่จะกระทำเพื่อการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการ หรือเพื่อกิจการสวนสัตว์สาธารณะและได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดี และกำหนดวิธีการล่าที่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

๒. หมวด ๒ การค้าและการมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าและเนื้อของสัตว์ป่า (มาตรา ๑๔ - มาตรา ๑๘) กำหนดห้ามมิไว้ค้าหรือครอบครองซึ่งสัตว์ป่าสงวนหรือเนื้อของสัตว์ป่าสงวน เว้นแต่เป็นการได้มาโดยการล่าที่ได้รับอนุญาตตามหมวด ๑

๓. หมวด ๓ บริเวณและสถานที่ห้ามล่าสัตว์ป่า (มาตรา ๑๙ - มาตรา ๒๖) กำหนดบริเวณที่ดินให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่าโดยปลอดภัยเพื่อรักษาไว้ซึ่งพันธุ์สัตว์ป่า

๔. หมวด ๔ คณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (มาตรา ๒๗ - มาตรา ๓๓) กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อให้มีหน้าที่ให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีในเรื่องเกี่ยวกับการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

๕. หมวด ๕ เบ็ดเตล็ด (มาตรา ๒๔ - มาตรา ๓๗) กำหนดเกี่ยวกับเรื่องการเพิกถอน และการกระทำการฝ่าฝืนใบอนุญาต

๖. หมวด ๖ บทกำหนดโทษ (มาตรา ๓๘ - มาตรา ๔๗) กำหนดเกี่ยวกับบทลงโทษกรณีที่มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ

๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๘

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๙ ตอนที่ ๑๕๘ ฉบับพิเศษ วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๕ หน้า ๒๘

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๕ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ มีบทบัญญัติบางมาตราไม่รัดกุมเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นช่องทางให้มีการฉวยโอกาสแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวลักลอบล่าสัตว์ป่าเพื่อนำออกมาจำหน่ายเป็นสินค้าเป็นจำนวนมาก อันเป็นเหตุให้สัตว์ป่าที่มีค่าบางชนิดได้ถูกล่าและถูกทำลายจนสูญพันธุ์ไปแล้ว และบางชนิดที่กำลังจะสูญพันธุ์ไป สมควรแก้บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวให้รัดกุมเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันการลักลอบล่าสัตว์ป่าและคุ้มครองและรักษาสัตว์ป่าอันเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่าของประเทศไว้

สาระสำคัญของประกาศ

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๘ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๔ ข้อ สาระสำคัญเป็นการเปลี่ยนแปลงบางมาตราในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ โดยแก้ไขดังนี้

๑. เปลี่ยนแปลงคำนิยามคำว่า “เนื้อ” และคำว่า “ซากของสัตว์ป่า” ในมาตรา ๓

๒. ยกเลิกความในมาตรา ๕ มาตรา ๘ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓

๓. เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งมีสาระสำคัญกำหนดให้บริบรดาสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองซึ่งบุคคลได้มาหรือมีไว้เนื่องจากกระทำผิด

๔. ยกเลิกค่าธรรมเนียมทำพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓

๓. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙ ตอนที่ ๑๕ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน มาตรการต่าง ๆ ที่มีอยู่ในกฎหมายดังกล่าวไม่สามารถทำให้การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลสมดังวัตถุประสงค์ของกฎหมายประกอบกับจำเป็นจะต้องเร่งรัดการขยายพันธุ์สัตว์ป่าและให้การสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าควบคู่กันไป และเนื่องจากปัจจุบันได้มีความตกลงระหว่างประเทศในการที่จะร่วมมือกันเพื่อสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าของท้องถิ่นอันเป็นทรัพยากรที่สำคัญของโลก ดังนั้นเพื่อปรับปรุงให้มาตรการในการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าเป็นไปอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศ สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าเสียใหม่ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติรวม ๗๐ มาตรา โดยมีสาระสำคัญเป็นการยกเลิกพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ โดยกฎหมายฉบับใหม่นี้มุ่งสงวนคุ้มครองสัตว์ป่า โดยมีการควบคุมการค้าสัตว์ป่าที่เคร่งครัดกว่าเดิม โดยให้ล่าได้เพื่อประโยชน์ทางวิชาการเพื่อการเพาะพันธุ์หรือเพื่อกิจการสวนสัตว์สาธารณะเท่านั้น ควบคุมการค้าและการมีไว้ในครอบครองซึ่งสัตว์ป่าเคลื่อนที่อีกด้วย และได้กำหนดบริเวณสถานที่ที่จะเป็นการให้ความคุ้มครองแก่สัตว์ป่าให้อยู่อย่างปลอดภัย โดยเฉพาะในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้จะมุ่งสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าที่อยู่ในเมืองไทยแล้ว ยังมุ่งคุ้มครองไปถึงสัตว์ป่าของโลกตามอนุสัญญาไซเตส (CITES) ที่มีบทบัญญัติควบคุมการนำเข้าส่งออกหรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่าด้วย

๔. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๙ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน และซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora (CITES)) รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษในความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อม รับจําหน่าย หรือรับไว้ ให้ครอบครองถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิด และแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมทำพระราชบัญญัติ

สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ครอบคลุมถึงการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๓ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ซึ่งสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน และซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง โดยให้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นด้วย ดังนี้

๑) การห้ามนำเข้าหรือส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๒) การห้ามนำเข้าหรือส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง

๓) การห้ามนำผ่านซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครอง

๔) กำหนดข้อยกเว้นในการนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ให้ครอบคลุมถึงสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าให้สามารถนำเข้าหรือส่งออกได้เมื่อได้รับอนุญาตจากอธิบดี

๒. กำหนดให้การนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่ต้องมีใบอนุญาตหรือใบรับรองให้นำเข้า ส่งออก หรือนำผ่าน ตามความตกลงระหว่างประเทศ ต้องได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองจากอธิบดี โดยการขอรับใบอนุญาต หรือใบรับรองและการออกใบอนุญาต หรือใบรับรองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

๓. กำหนดหลักเกณฑ์ในการนำสัตว์ป่าคุ้มครองหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเคลื่อนที่ เพื่อการค้าของผู้รับใบอนุญาตต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี และต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจสัตว์ป่า พร้อมทั้งแสดงใบอนุญาตให้นำสัตว์ป่าคุ้มครองหรือซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเคลื่อนที่เพื่อการค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและอนุญาตแล้วจึงให้นำเคลื่อนที่ต่อไปได้

๔. แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับผู้ได้นำสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือนำสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าสงวน ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าวเคลื่อนที่ เพื่อการนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านผ่านด่านตรวจสัตว์ป่า ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจสัตว์ป่าโดยแสดงใบอนุญาตให้นำเข้า ให้ส่งออก หรือให้นำผ่าน แล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบและอนุญาตแล้วจึงให้นำเคลื่อนที่ต่อไปได้

๕. แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษในความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่าย หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าอันได้มาโดยการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

๖. แก้ไขเพิ่มเติมบทเฉพาะกาล ดังนี้

๑) ปรับปรุงหลักเกณฑ์เพื่อรองรับการดำเนินการแก่สัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองดังกล่าวที่มีอยู่ในความครอบครองของบุคคลใดก่อนวันที่

กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ (กฎกระทรวงกำหนดให้สัตว์ป่าชนิดใดเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง) ใช้บังคับ

๒) ปรับปรุงหลักเกณฑ์เพื่อรองรับการดำเนินการแก่ซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่มีไว้เพื่อการค้า รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อรองรับการดำเนินการแก่ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่มีไว้เพื่อการค้า ที่มีอยู่ในความครอบครองของบุคคลใดก่อนวันที่กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับโดยกำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดำเนินการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองให้เสร็จสิ้นภายในสามปีต้องออกหนังสือกำกับการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองให้แก่ผู้ซื้อทุกครั้งที่มีการจำหน่ายเว้นแต่เป็นการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองเพื่อนำไปบริโภค รวมทั้งได้กำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อรองรับกรณีที่ไม่สามารถจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองได้หมดภายในสามปี ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสามารถครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นต่อไปได้ แต่ไม่สามารถทำการค้าซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองนั้นได้ เว้นแต่จะปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

๓) กำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อรองรับสัตว์ป่าคุ้มครอง ซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ที่เป็นสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ที่มีอยู่ในความครอบครองของบุคคลใดก่อนวันที่กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ โดยหากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสามารถนำพยานเอกสารหรือหลักฐานมาพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ว่าได้สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ นั้นมาโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสามารถครอบครองหรือค้าสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าดังกล่าวต่อไปได้ โดยให้นำหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๖๑ (๑) กรณีสัตว์ป่าคุ้มครอง และ (๒) กรณีซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง และซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครองที่มีไว้เพื่อการค้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ ให้สัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่านั้นตกเป็นของแผ่นดิน

๔) ปรับปรุงหลักเกณฑ์ให้อธิบดีเป็นผู้ประกาศกำหนดแบบและวิธีการแจ้งชนิดและจำนวนของสัตว์ป่าคุ้มครอง เป็นซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง แบบหนังสือกำกับการจำหน่ายซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ การนำพยานเอกสารหรือหลักฐานมาพิสูจน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ การออกใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองหรือสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ชั่วคราว และใบรับรองการครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครองหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง หรือซากของสัตว์ป่าหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าชนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๓ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๗. แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยแก้ไขเพิ่มเติมค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้นำเข้า ให้ส่งออก หรือนำผ่าน ให้ครอบคลุถึงผลิตภัณฑ์ที่ทำจากซากของสัตว์ป่าเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ (ร่างมาตรา ๗ แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ลำดับที่ ๕. ลำดับที่ ๖. และ

ลำดับที่ ๗. และร่างมาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ลำดับที่ ๙.)

๘. กำหนดบทเฉพาะกาล ดังนี้

๑) กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังมีผลใช้บังคับวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตนั้นเป็นใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการอนุญาตที่ได้ออกให้ตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

๒) กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ ที่ออกให้ตามความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองชั่วคราว และใบรับรองการครอบครองซากของสัตว์ป่าคุ้มครอง ที่ออกให้ตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้มีผลใช้บังคับได้ต่อไปโดยกรณีของใบอนุญาตเพาะพันธุ์ตามมาตรา ๑๘ และใบอนุญาตให้ครอบครองสัตว์ป่าคุ้มครองชั่วคราวให้มีผลใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุใบอนุญาต

๓) กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการดำเนินการกับบรรดาคำขออนุญาต คำขอรับใบอนุญาต คำขอใบรับรอง หรือการแจ้งที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ดำเนินการกับคำขอหรือการแจ้งดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

๔) กำหนดบทเฉพาะกาลรองรับบรรดากฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ และข้อกำหนดที่ออกตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ และข้อกำหนดที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

นางธิดารัตน์ อุ่นจันทร์ / จัดทำ

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “การพัฒนาฝีมือแรงงาน” ในมาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การพัฒนาฝีมือแรงงาน” หมายความว่า กระบวนการที่ทำให้ผู้รับการฝึกและประชากร วัยทำงานมีความสามารถในการพัฒนาปรับปรุงงาน มีฝีมือ ความรู้ความสามารถ จรรยาบรรณ แห่งวิชาชีพ และทัศนคติเกี่ยวกับการทำงานเพื่อพัฒนาเป็นแรงงานที่มีคุณภาพ อันได้แก่ การฝึกอบรม ฝีมือแรงงาน การกำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงาน การรับรองความรู้ความสามารถ และการอื่นที่เกี่ยวข้อง”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “สมุดประจำตัว” “การประเมิน” “ผู้ประเมิน” “การรับรอง ความรู้ความสามารถ” “หนังสือรับรองความรู้ความสามารถ” และ “องค์กรอาชีพ” ระหว่างบทนิยาม

คำว่า “ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน” และ “ผู้ประกอบการ” ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“สมุดประจำตัว” หมายความว่า เอกสารหรือสิ่งอื่นใดที่ใช้ในการบันทึกประวัติของบุคคล ในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา การฝึกอบรม การสัมมนา การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน การประกอบอาชีพ การทำงานที่ผ่านมา หรือกรณีอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด เพื่อประโยชน์ในการประกอบอาชีพ หรือการจ้างงาน

“การประเมิน” หมายความว่า การพิจารณาและวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ความสามารถ คุณลักษณะส่วนบุคคล และประสบการณ์หรือความสำเร็จในการประกอบอาชีพในระดับต่าง ๆ ตามที่ คณะกรรมการประกาศกำหนด

“ผู้ประเมิน” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนให้ทำหน้าที่ประเมินผู้ขอหนังสือรับรอง ความรู้ความสามารถ

“การรับรองความรู้ความสามารถ” หมายความว่า การรับรองความรู้ความสามารถ ในการประกอบอาชีพของบุคคลที่ผ่านการประเมินในแต่ละระดับตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“หนังสือรับรองความรู้ความสามารถ” หมายความว่า หนังสือที่ออกให้แก่บุคคลที่ผ่านการรับรองความรู้ความสามารถ

“องค์กรอาชีพ” หมายความว่า กลุ่มบุคคลหรือสถาบันที่มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริม การประกอบอาชีพซึ่งคณะกรรมการได้รับรองให้มีสิทธิและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และให้หมายความรวมถึงองค์กรวิชาชีพตามกฎหมาย อื่นด้วย”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริม การพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่น ตลอดจนออกระเบียบและประกาศ เพื่อปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศ

(๑) กำหนดสาขาอาชีพที่จะส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

(๒) กำหนดสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงาน ที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะ หรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถซึ่งต้องดำเนินการโดยผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ ทั้งนี้

ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี เว้นแต่สาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงานใดที่มีองค์การตามกฎหมายควบคุมแล้ว ให้อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๒/๑ การรับรองความรู้ความสามารถ มาตรา ๒๖/๑ ถึงมาตรา ๒๖/๑๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“หมวด ๒/๑

การรับรองความรู้ความสามารถ

มาตรา ๒๖/๑ บุคคลที่ประสงค์จะมีสมุดประจำตัวหรือจะให้บันทึกข้อมูลเพิ่มเติมในสมุดประจำตัว ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน

แบบสมุดประจำตัว การออกสมุดประจำตัว และการบันทึกข้อมูล ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๖/๒ เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอมิสมุดประจำตัวหรือคำขอให้บันทึกข้อมูลเพิ่มเติมในสมุดประจำตัวตามมาตรา ๒๖/๑ แล้ว ให้ตรวจสอบข้อมูลจากเอกสารหรือหลักฐานที่ผู้ยื่นคำขอได้ยื่นไว้หรือขอข้อมูลไปยังหน่วยงานของรัฐ สถานประกอบกิจการ หรือบุคคลที่ทราบข้อมูลดังกล่าว ในกรณีที่นายทะเบียนเชื่อว่าข้อมูลดังกล่าวถูกต้อง ให้บันทึกข้อมูลนั้นไว้ในสมุดประจำตัวของผู้ยื่นคำขอ และมอบสมุดประจำตัวนั้นให้แก่ผู้ยื่นคำขอ

ในกรณีที่ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในภายหลังหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง ให้นายทะเบียนแก้ไขข้อมูลในสมุดประจำตัวให้ถูกต้องตามความเป็นจริงได้

มาตรา ๒๖/๓ ผู้ปฏิบัติงานในสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ตามมาตรา ๗ (๒) ต้องได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๑๐

มาตรา ๒๖/๔ ให้มีศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ดังต่อไปนี้

(๑) กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน เป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง

(๒) องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานของรัฐตามประเภทที่คณะกรรมการประกาศกำหนดที่ได้รับ การรับรองจากนายทะเบียนให้เป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ

มาตรา ๒๖/๕ กรมพัฒนาฝีมือแรงงานในฐานะเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีการประเมินและออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ

(๒) สำรวจ ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย รวบรวม และเก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงาน ที่มีอยู่ในสถานประกอบกิจการ

(๓) ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ สถานประกอบกิจการของเอกชน หรือองค์กรอาชีพ เพื่อขอรับการสนับสนุนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ดำเนินการอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๒๖/๖ ให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) มีอำนาจหน้าที่ในการจัดให้มีการประเมินและออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ

มาตรา ๒๖/๗ องค์กรอาชีพหรือหน่วยงานของรัฐที่ประสงค์จะเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียน

การยื่นคำขอ การออกหนังสือรับรอง การขอต่ออายุหนังสือรับรอง และการออกใบแทนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๖/๘ หนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่นายทะเบียนออกหนังสือรับรอง

มาตรา ๒๖/๙ ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถต้องแสดงหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถไว้ในสถานที่ทำการโดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย

มาตรา ๒๖/๑๐ บุคคลที่ประสงค์จะขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนความรู้ความสามารถกลางหรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)

เมื่อศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางหรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ได้รับคำขอแล้ว ให้ดำเนินการประเมินเพื่อออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ

การยื่นคำขอ การประเมิน การออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ อายุหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ การออกใบแทนหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๖/๑๑ บุคคลที่ประสงค์จะขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน ให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเมื่อนายทะเบียนรับขึ้นทะเบียนแล้ว ให้ออกหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนพร้อมทั้งบัตรประจำตัวผู้ประเมินแก่บุคคลนั้นได้

คุณสมบัติของผู้ประเมิน การยื่นคำขอขึ้นทะเบียน การออกหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนอายุหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียน และการออกใบแทนหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

แบบบัตรประจำตัวผู้ประเมิน ให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีที่บัตรประจำตัวผู้ประเมินชำรุดหรือสูญหาย ให้ผู้ประเมินยื่นคำขอรับบัตรประจำตัวผู้ประเมินต่อนายทะเบียน

มาตรา ๒๖/๑๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ผู้ประเมินในศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง ให้ผู้ประเมินได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายอื่นตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่ผู้ประเมินเป็นเจ้าของหน้าที่ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงานและปฏิบัติหน้าที่ในศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลาง ให้ได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายอื่นตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด โดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒๖/๑๓ ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางและศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นหน่วยงานของรัฐอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ที่เป็นองค์กรอาชีพอาจเรียกเก็บค่าบริการจากผู้ขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถได้ไม่เกินอัตราที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๖/๑๔ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) เก็บรักษาเอกสารและหลักฐานของผู้ยื่นคำขอหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ และผลการพิจารณาของผู้ประเมินไว้ไม่น้อยกว่าสองปี

มาตรา ๒๖/๑๕ ให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) รายงานผลการดำเนินงานให้นายทะเบียนทราบ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๓/๑) ของวรรคสองของมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“(๓/๑) ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๓/๑) และ (๓/๒) ของวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“(๓/๑) ช่วยเหลือหรืออุดหนุนองค์กรอาชีพที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาฝีมือแรงงาน การจำแนกและกำหนดระดับความรู้ความสามารถของผู้ประกอบอาชีพ และการกำหนดช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้ประกอบอาชีพ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๓/๒) ช่วยเหลือหรืออุดหนุนการดำเนินงานของศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถกลางในการรับรองความรู้ความสามารถ ในกรณีที่ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการรับรองความรู้ความสามารถ และช่วยเหลือหรืออุดหนุนการดำเนินงานของศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ในการรับรองความรู้ความสามารถในสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงาน ซึ่งจำเป็นต้องให้การส่งเสริมหรือสนับสนุน เพื่อให้มีผู้ประกอบอาชีพเพียงพอต่อความต้องการด้านแรงงาน หรือตามที่คณะกรรมการเห็นสมควรเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาฝีมือแรงงาน ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๙ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกาศกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการซึ่งประกอบกิจการในประเภท ขนาด และท้องที่ใด ส่งเงินสมทบเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐

ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการรายใดตามที่กำหนดในวรรคหนึ่งจัดให้มีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานให้แก่ลูกจ้างของตนตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๑ หรือมีลูกจ้างเข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติและผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ หรือมีลูกจ้างผู้ผ่านการรับรองความรู้ความสามารถตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒/๑ ให้ผู้ประกอบกิจการรายนั้นไม่ต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุนในปีนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ผู้ประกอบกิจการรายใดไม่ส่งเงินสมทบภายในเวลาที่กำหนดหรือส่งเงินไม่ครบตามอัตราที่กำหนดในมาตรา ๒๙ ต้องจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งจุดห้าต่อเดือนของเงินสมทบที่ยังไม่ได้นำส่งหรือของเงินสมทบที่ยังขาดอยู่ นับแต่วันถัดจากวันที่ต้องนำส่งเงินสมทบ เศษของเดือนถ้าถึงสิบห้าวันให้นับเป็นหนึ่งเดือน ถ้าน้อยกว่านั้นให้ปัดทิ้ง

ในกรณีที่อธิบดีได้ประเมินเงินสมทบหรือเงินเพิ่ม และได้มีคำสั่งให้ผู้มีหน้าที่ส่งเงินสมทบหรือเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้มีหน้าที่ไม่ยอมชำระเงินดังกล่าว ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับ

หลักเกณฑ์และวิธีการในการประเมินเงินสมทบหรือเงินเพิ่มตามวรรคสองให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความซึ่งเป็นชื่อของหมวด ๔ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“หมวด ๔

สิทธิและประโยชน์”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“มาตรา ๓๓/๑ ให้ผู้ประกอบกิจการซึ่งจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังต่อไปนี้

(๑) สิทธิที่จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้เป็นกรณีพิเศษสำหรับเงินได้ของผู้ประกอบกิจการเป็นจำนวนร้อยละของค่าจ้างผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๓ ที่ได้จ่ายในช่วงอัตราค่าจ้างตามมาตรา ๓๙ (๕) ทั้งนี้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาตามประมวลรัษฎากร

(๒) ประโยชน์ที่จะได้รับคำปรึกษาแนะนำจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเกี่ยวกับกระบวนการวิเคราะห์ จำแนกตำแหน่งงานหรือการบริหารค่าจ้างและค่าตอบแทน

(๓) ประโยชน์ที่จะได้รับการพิจารณาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ ทั้งนี้ แบบของเครื่องหมาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการอนุญาตและการใช้เครื่องหมาย ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๔) สิทธิและประโยชน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๘ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงาน เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทน กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้แทน สำนักงานประมง ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย และผู้แทนสภาอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ และกรรมการอื่นจำนวนหกคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ สองคน จากผู้แทนองค์กรอาชีพสองคน จากผู้แทนฝ่ายนายจ้างหนึ่งคน และจากผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง อีกหนึ่งคน

ให้อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้คณะกรรมการมีอำนาจ แต่งตั้งข้าราชการในกรมพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีประสบการณ์ทางด้านการ พัฒนาฝีมือแรงงานมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี

กรรมการซึ่งเป็นผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง ให้รัฐมนตรีแต่งตั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในระเบียบกระทรวงแรงงาน

มาตรา ๓๙ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเกี่ยวกับการ พัฒนาฝีมือแรงงาน การรับรองความรู้ความสามารถ และกองทุน

(๒) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ออกระเบียบหรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) จัดทำมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในสาขาอาชีพต่าง ๆ ตามมาตรา ๒๒ ทั้งนี้ ในกรณีที่ มาตรฐานฝีมือแรงงานได้มีการกำหนดไว้โดยกฎหมายหรือเป็นมาตรฐานฝีมือแรงงานสากลที่ใช้กัน โดยทั่วไปอยู่แล้ว ให้จัดทำมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติให้เป็นไปในลักษณะเช่นเดียวกันนั้น

(๕) จำแนกและกำหนดระดับความรู้ความสามารถของผู้ประกอบอาชีพ และกำหนดช่วงอัตราค่าจ้างที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางในการบริหารค่าจ้างและค่าตอบแทนตามความรู้ความสามารถ

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานและการรับรองความรู้ความสามารถ

(๗) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบกิจการจ้างผู้ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานหรือผู้ผ่านการรับรองความรู้ความสามารถเป็นผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการ

(๘) ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมฝีมือแรงงาน ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน และศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)

(๙) ส่งเสริมให้มีการแข่งขันฝีมือแรงงาน

(๑๐) ส่งเสริมให้มีการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาฝีมือแรงงานและการใช้ทรัพยากรร่วมกัน

(๑๑) ส่งเสริมการดำเนินการประเมินและการรับรองความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ

(๑๒) ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งองค์กรอาชีพและการมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) ติดตามผลการพัฒนาฝีมือแรงงาน การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน การรับรองความรู้ความสามารถ และการดำเนินงานของกองทุน

(๑๔) พิจารณาและวินิจฉัยยุทธศาสตร์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๔๐ ให้กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระในวาระหนึ่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะแต่งตั้งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ และมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกผู้ดำเนินการฝึก ครูฝึก ผู้รับการฝึก ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ประกอบกิจการ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ผู้ประเมิน ผู้ขอรับการประเมิน ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ

หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือออกคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ฝึก ศูนย์ฝึกอบรมฝีมือแรงงาน ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน สถานประกอบกิจการ หรือศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจตรา และให้คำแนะนำต่อผู้ดำเนินการฝึก ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ประกอบกิจการ ผู้ประเมิน ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๕ (๒) ให้ผู้ดำเนินการฝึก ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ประกอบกิจการ ผู้ประเมิน ผู้ปฏิบัติงาน ในศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องหรืออยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวกตามสมควร”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความซึ่งเป็นชื่อของหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“หมวด ๗

การเพิกถอนการเป็นผู้ดำเนินการฝึก การพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต
การเพิกถอนหนังสือรับรองและการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๙/๑ มาตรา ๔๙/๒ มาตรา ๔๙/๓ มาตรา ๔๙/๔ และมาตรา ๔๙/๕ ในหมวด ๗ การเพิกถอนการเป็นผู้ดำเนินการฝึก การพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต การเพิกถอนหนังสือรับรองและการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“มาตรา ๔๙/๑ ในกรณีที่ปรากฏต่อนายทะเบียนว่าศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ และการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัตินั้นสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง หากศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือไม่แก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินหยุดการดำเนินการจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้อง

ในระหว่างถูกสั่งให้หยุดการดำเนินการ ห้ามศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการรับรองความรู้ความสามารถ

มาตรา ๔๙/๒ ในกรณีที่ปรากฏต่อนายทะเบียนว่าศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ และการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัตินั้นไม่สามารถ

แก้ไขให้ถูกต้องได้ ให้นายทะเบียนมีคำสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ หรือหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน

มาตรา ๔๙/๓ คำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๙/๑ และมาตรา ๔๙/๒ ให้ทำเป็นหนังสือ และแจ้งคำสั่งให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถหรือผู้ประเมินนั้นทราบ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๔๘ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๙/๔ ในกรณีที่พบว่าสถานประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายตาม มาตรา ๓๓/๑ (๓) มีการจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถน้อยกว่าจำนวนที่คณะกรรมการ ประกาศกำหนด ให้นายทะเบียนออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายใน หนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง หากสถานประกอบกิจการไม่ดำเนินการให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียน ออกคำสั่งเพิกถอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมาย

มาตรา ๔๙/๕ ในกรณีที่การออกหนังสือรับรองความรู้ความสามารถไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นไปตาม มาตรา ๒๖/๑๐ ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนหนังสือรับรองความรู้ความสามารถนั้นได้”

มาตรา ๑๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“มาตรา ๕๑/๑ ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) ผู้ประเมิน สถานประกอบกิจการ หรือผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ ซึ่งได้รับคำสั่งตามมาตรา ๔๙/๑ มาตรา ๔๙/๒ มาตรา ๔๙/๓ มาตรา ๔๙/๔ หรือมาตรา ๔๙/๕ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่ง และให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ และแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบโดยไม่ชักช้า

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ผู้ใดกระทำการเป็นผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานโดยมิได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา ๒๔ หรือดำเนินการฝ่าฝืนมาตรา ๔๘ วรรคสี่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท”

มาตรา ๑๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๓/๑ มาตรา ๕๓/๒ มาตรา ๕๓/๓ มาตรา ๕๓/๔ มาตรา ๕๓/๕ มาตรา ๕๓/๖ และมาตรา ๕๓/๗ ในหมวด ๙ บทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“มาตรา ๕๓/๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๖/๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๕๓/๒ ผู้ใดจ้างงานผู้ที่ไม่ได้หนังสือรับรองความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๓ ทำงานในสถานประกอบกิจการในสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงาน ที่อาจเป็นอันตราย ต่อสาธารณะหรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๗ (๒) ต้อง ระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา ๕๓/๓ ผู้ใดดำเนินการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒) หรือเป็นผู้ประเมินโดยมิได้รับหนังสือรับรองจากนายทะเบียนตามมาตรา ๒๖/๗ หรือมาตรา ๒๖/๑๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท

มาตรา ๕๓/๔ ผู้ใดใช้เครื่องหมายตามมาตรา ๓๓/๑ (๓) โดยมิได้รับอนุญาต ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๕๓/๕ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๕๓/๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๙/๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๕๓/๗ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจเปรียบเทียบได้”

มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำยพระราชบัญญัตินี้เป็นบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำยพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๒๑ ให้คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

“อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) สมุดประจำตัว	เล่มละ	๑๐๐ บาท
(๒) การบันทึกข้อมูลในสมุดประจำตัว	รายการละ	๕๐ บาท
	แต่รวมกันไม่เกิน	
	ครั้งละ	๕๐๐ บาท
(๓) การขึ้นทะเบียนเป็นศูนย์ประเมินความรู้ ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)	ครั้งละ	๒,๐๐๐ บาท
(๔) หนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมินความรู้ ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(๕) การต่ออายุหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมิน ความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)	ครั้งละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(๖) ใบแทนหนังสือรับรองการเป็นศูนย์ประเมิน ความรู้ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๔ (๒)	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
(๗) การประเมินเพื่อออกหนังสือรับรองความรู้ ความสามารถตามมาตรา ๒๖/๑๓ วรรคหนึ่ง	ครั้งละ	๕,๐๐๐ บาท
(๘) ใบแทนหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
(๙) หนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
(๑๐) ใบแทนหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประเมิน	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
(๑๑) บัตรประจำตัวผู้ประเมิน	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
(๑๒) การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายตามมาตรา ๓๓/๑ (๓)	ครั้งละ	๕,๐๐๐ บาท

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกัน
โดยคำนึงถึงสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงานก็ได้”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ยังไม่มีบทบัญญัติที่เกี่ยวเนื่องกับการส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ และการพัฒนาประสิทธิภาพของสถานประกอบกิจการ รวมทั้งการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะจากการทำงาน เพื่อให้การส่งเสริมและพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเพื่อกำหนดให้การประกอบอาชีพในสาขาอาชีพ ตำแหน่งงาน หรือลักษณะงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะหรือต้องดำเนินการโดยผู้มีความรู้ความสามารถที่ได้รับการรับรองความรู้ความสามารถ โดยมีระบบการประเมินเพื่อรับรองความรู้ความสามารถ และให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจควบคุมการดำเนินการของศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ กำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ได้รับจากการรับรองความรู้ความสามารถตกเป็นของกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินงานที่เกี่ยวเนื่องกับการรับรองความรู้ความสามารถ อีกทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้ประกอบกิจการเข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาฝีมือแรงงาน รวมทั้งปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๗ มีที่มาจากการที่ตราขึ้นเพื่อเป็นการปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งภายหลังที่ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๗ มีผลให้พระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ถูกยกเลิกไป ต่อมาเมื่อสภาพการจ้างงานของสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปสู่การใช้เครื่องจักรที่ทันสมัย ซึ่งมีผลต่อการจ้างงานที่ใช้ทักษะฝีมือมากขึ้น ปัญหาการขาดแคลนแรงงานฝีมือจึงเพิ่มขึ้นตามไปด้วย นอกจากนี้ประเทศไทยยังต้องให้ความสำคัญกับคุณภาพแรงงานที่ได้มาตรฐานเพื่อนำไปสู่การยกระดับของฝีมือแรงงานไทยมากขึ้น ประกอบกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ และการพัฒนาประสิทธิภาพของสถานประกอบการ กิจการ รวมทั้งการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะจากการทำงาน จึงต้องมีการตราพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขึ้นโดยสาระสำคัญของกฎหมายส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน ทั้ง ๒ ฉบับ มีดังนี้

๑. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙ ตอนที่ ๙๘/๑ ก วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่บทบัญญัติที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ยังไม่เอื้ออำนวยเพียงพอต่อการพัฒนาฝีมือแรงงานในภาวะปัจจุบัน ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับกาลสมัย สมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ให้นายจ้างหรือสถานประกอบการมีส่วนร่วมในการพัฒนาฝีมือแรงงานมากขึ้น และให้มีการจัดตั้งกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๙ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗

๒. พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐและองค์การของรัฐ

๓. กำหนดคานียามต่าง ๆ ไว้ใน มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่คำว่า การพัฒนาฝีมือแรงงาน การฝึกอบรมฝีมือแรงงาน การฝึกเตรียมเข้าทำงาน การฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน การฝึกเปลี่ยนสาขาอาชีพ หลักสูตร ผู้ดำเนินการฝึก ผู้รับการฝึก ครูฝึก สถานที่ฝึก ศูนย์ฝึกอบรมฝีมือแรงงาน มาตรฐานฝีมือแรงงาน การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ผู้ประกอบกิจการ นายจ้าง ลูกจ้างกองทุน คณะกรรมการ กรรมการ พนักงานเจ้าหน้าที่ นายทะเบียน อธิบดี และรัฐมนตรี

๔. แบ่งเป็นหมวดต่าง ๆ ๙ หมวด ดังนี้

๔.๑ หมวด ๑ การดำเนินการฝึกอบรมฝีมือแรงงาน

๑) ส่วนที่ ๑ การฝึกเตรียมเข้าทำงาน เกี่ยวกับการจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกเสนอต่อนายทะเบียนเพื่อพิจารณา คุณสมบัติของครูฝึก จัดให้มีข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการฝึกเป็น ภาษาไทย ทำสัญญาการฝึกเป็นหนังสือกับผู้รับการฝึกโดยให้มีรายการตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมฝีมือแรงงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๒) ส่วนที่ ๒ การฝึกยกระดับฝีมือแรงงานและการฝึกเปลี่ยนสาขาอาชีพ เกี่ยวกับประโยชน์ในการขอรับสิทธิและประโยชน์ ให้ผู้ซึ่งจัดให้มีการฝึกยกระดับฝีมือแรงงาน หรือการฝึกเปลี่ยนสาขาอาชีพจัดส่งหลักสูตร แต่ทั้งนี้ในระหว่างการฝึกให้ผู้ดำเนินการฝึกซึ่งเป็นนายจ้างยังคงมีหน้าที่ต่อลูกจ้างตามกฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน สัญญาจ้าง ข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานและข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างถ้าการฝึกเกิดจากการร้องขอของลูกจ้างและมีการตกลงกันเป็นหนังสือ นายจ้างอาจจัดให้ลูกจ้างฝึกนอกเวลาทำงานปกติหรือในวันหยุดของลูกจ้างก็ได้ โดยนายจ้างต้องจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างผู้เข้ารับการฝึกไม่น้อยกว่าค่าจ้างในเวลาทำงานปกติตามจำนวนชั่วโมงที่ฝึก

๔.๒ หมวด ๒ มาตรฐานฝีมือแรงงาน

๑) ให้คณะกรรมการจัดทำมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในสาขาอาชีพต่าง ๆ เสนอรัฐมนตรี เพื่อให้ความเห็นชอบ

๒) ให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจัดให้มีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน และส่งเสริมให้มีผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน

๓) ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้ขออนุญาตต่อนายทะเบียน การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ทดสอบ การพักใช้ใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๔.๓ หมวด ๓ กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

๑) ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน” ในกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยเงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนด

๒) ภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ ให้คณะกรรมการเสนองบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนในปีที่ล่วงมาซึ่งสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบรับรองแล้วต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบงบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าว ให้รัฐมนตรีเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเพื่อทราบ และจัดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๔.๔ หมวด ๔ สิทธิและประโยชน์ของผู้ดำเนินการฝึก

๑) ให้ผู้ดำเนินการฝึกซึ่งจัดให้มีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานตามสาขาอาชีพที่รัฐมนตรีประกาศ กำหนดตามมาตรา ๗ ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนด

๒) ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง ให้ผู้ดำเนินการฝึกนำคนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการเพื่อเป็นครูฝึก รวมทั้งคู่สมรสและบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะของช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการ

เข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามจำนวน เงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาเท่าที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร แต่ไม่เกินกำหนดระยะเวลาตามที่กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองกำหนดไว้

๔.๕ หมวด ๖ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

๑) ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนหรือพนักงาน เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

๒) ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๕ (๒) ให้ผู้ดำเนินการฝึก ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หรือผู้ประกอบการกิจการ ตลอดจนบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง หรืออยู่ในสถานที่นั้นอำนวยความสะดวกตามสมควร

๓) ในการปฏิบัติหน้าที่ นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวบัตรประจำตัวนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด

๔.๖ หมวด ๗ การเพิกถอนการเป็นผู้ดำเนินการฝึก การพักใช้และการเพิกถอนใบอนุญาต

๑) ในกรณีที่ผู้ดำเนินการฝึกฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ดำเนินการฝึกปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดได้

๒) ในกรณีที่ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือตามกฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานปฏิบัติให้ถูกต้องหรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดได้

๔.๗ หมวด ๘ การอุทธรณ์

๑) ผู้ดำเนินการฝึกซึ่งถูกเพิกถอนการเป็นผู้ดำเนินการฝึกตามมาตรา ๔๘ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และให้คณะกรรมการแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุดในระหว่างรอคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้ถือว่าผู้อุทธรณ์ยังเป็นผู้ดำเนินการฝึกมีสิทธิและประโยชน์ตามที่ได้บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

๒) ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๔๙ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และให้คณะกรรมการแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์ทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

๓) การอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๔.๘ หมวด ๙ บทกำหนดโทษ

๑) ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท บทเฉพาะกาล

๒) ให้ผู้ดำเนินการฝึกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นผู้ดำเนินการฝึกตามพระราชบัญญัตินี้

๓) ให้คณะกรรมการส่งเสริมการฝึกอาชีพตามพระราชบัญญัติส่งเสริม การฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้มีคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้

๔) บรรดากฎกระทรวง ระเบียบ หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ ส่งเสริมการฝึกอาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๒. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๗ ก ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๙

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ยังไม่มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้ผู้ประกอบอาชีพมีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพ และการพัฒนาประสิทธิภาพของสถานประกอบการ รวมทั้งการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะจากการทำงาน เพื่อให้การส่งเสริมและพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ เพื่อกำหนดให้การประกอบอาชีพในสายอาชีพ ตำแหน่งงานหรือลักษณะงานใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะหรือต้องดำเนินการโดยผู้มีความรู้ความสามารถ และให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจควบคุมการดำเนินการของศูนย์ประเมินความรู้ ความสามารถ กำหนดให้ค่าธรรมเนียมที่ได้รับจากการรับรองความรู้ความสามารถตกเป็นของกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการรับรองความรู้ความสามารถ อีกทั้ง กำหนดให้ผู้ประกอบการได้รับสิทธิประโยชน์ตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้ประกอบกิจการเข้าร่วมในกระบวนการพัฒนาฝีมือแรงงาน รวมทั้งปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม คำว่า การพัฒนาฝีมือแรงงาน
๒. เพิ่มบทนิยามคำว่า สมุดประจำตัว การประเมิน ผู้ประเมิน การรับรองความรู้ความสามารถ หนังสือรับรองความรู้ความสามารถ และองค์กรอาชีพ
๓. แก้ไขเพิ่มเติมให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานมีอำนาจในการออกกฎกระทรวงกำหนด ค่าธรรมเนียม และยกเว้นค่าธรรมเนียม รวมทั้งมีอำนาจประกาศกำหนดสาขาอาชีพตำแหน่ง หรือลักษณะงาน ที่อาจเป็นอันตรายต่อสาธารณะ หรือต้องใช้ผู้มีความรู้ความสามารถซึ่งต้องดำเนินการโดยผู้ผ่านการรับรองความรู้ความสามารถ
๔. กำหนดเพิ่มเติมบทบัญญัติการรับรองความรู้ความสามารถโดยให้มีสมุดประจำตัวแบบสมุดประจำตัว การออกสมุดประจำตัว และการบันทึกข้อมูล รวมทั้งกำหนดให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถทำหน้าที่รับรองความรู้ความสามารถ ตลอดจนมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าบริการได้
๕. เพิ่มที่มาของเงินกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อให้ค่าธรรมเนียมหรือค่าทดสอบที่จัดเก็บได้ตามพระราชบัญญัตินี้ตกเป็นเงินกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน

๖. กำหนดกรอบการใช้จ่ายเงินกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงานเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถนำเงินกองทุนไปใช้ในการช่วยเหลือ หรืออุดหนุนองค์กรอาชีพที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาฝีมือแรงงานและช่วยเหลือ หรืออุดหนุนศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถได้

๗. แก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้ประกอบกิจการซึ่งส่งลูกจ้างเข้ารับการทดสอบและผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ หรือมีลูกจ้างผ่านการรับรองความรู้ความสามารถตามสัดส่วนที่ประกาศกำหนดไม่ต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน อีกทั้งกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการซึ่งมีลูกจ้างไม่เข้าเกณฑ์ดังกล่าวต้องส่งเงินสมทบเข้ากองทุน

๘. แก้ไขชื่อหมวด ๔ โดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและประโยชน์ของผู้ประกอบกิจการซึ่งจ้างงานผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถตามจำนวนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

๙. แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน ตลอดจนวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนองค์กรอาชีพ ผู้แทนฝ่ายนายจ้างและผู้แทนฝ่ายลูกจ้างซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

๑๐. แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบการดำเนินงานของศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ผู้ประเมิน ผู้ขอรับการประเมินและผู้ปฏิบัติงาน

๑๑. แก้ไขชื่อหมวด ๗ และเพิ่มเติมให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ผู้ประเมิน และสถานประกอบกิจการปฏิบัติให้ถูกต้อง หรือมีคำสั่งให้เพิกถอนหนังสือรับรองเพิกถอนการอนุญาต หรือเพิกถอนการใช้เครื่องหมาย

๑๒. กำหนดเพิ่มเติมให้ศูนย์ประเมินความรู้ความสามารถ ผู้ประเมินสถานประกอบกิจการ หรือผู้ได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานได้

๑๓. กำหนดโทษฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนต่อคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานได้

๑๔. กำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งมีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๑๕. กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้

นางสาววรรณัช สว่างแจ้ง /จัดทำ

พระราชบัญญัติ
สถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
เป็นปีที่ ๖๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “สถานพยาบาลสัตว์” ในมาตรา ๓ แห่ง
พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“สถานพยาบาลสัตว์” หมายความว่า สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้
เพื่อการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์ โดยกระทำเป็นปกติธุระ
ไม่ว่าจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์” ในมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์”

มาตรา ๕ ให้แก้ไขคำว่า “ผู้ประกอบกรบำบัดโรคสัตว์” และคำว่า “ประกอบกรบำบัดโรคสัตว์” ในพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นคำว่า “ผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์” และ “ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์” ทุกแห่ง

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่สถานพยาบาลสัตว์ซึ่งดำเนินการโดยกระทรวง ทบวง กรม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันการศึกษาของรัฐ หน่วยงานอื่นของรัฐ สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลสัตว์อื่นซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนด

สถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับยกเว้นตามวรรคหนึ่งต้องมีลักษณะของสถานพยาบาลสัตว์และลักษณะการให้บริการ เครื่องมือ เครื่องใช้ ยา และเวชภัณฑ์ที่จำเป็น และจำนวนผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ สถานพยาบาลสัตว์มี ๒ ประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) สถานพยาบาลสัตว์ประเภทที่ไม่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน

(๒) สถานพยาบาลสัตว์ประเภทที่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน

ลักษณะของสถานพยาบาลสัตว์และลักษณะการให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์แต่ละประเภทตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ ผู้ขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) คุณสมบัติ

(ก) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(ข) มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

(๒) ลักษณะต้องห้าม

(ก) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(ข) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(ค) เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(ง) เป็นบุคคลล้มละลาย

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่งด้วย”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘/๑ และมาตรา ๘/๒ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓

“มาตรา ๘/๑ ผู้ใดประสงค์จะจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ให้เสนอแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๘/๒ ผู้อนุญาตจะออกใบอนุญาตให้ผู้ขออนุญาตได้ เมื่อปรากฏว่าผู้ขออนุญาต

(๑) มีแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับอนุมัติแล้ว

(๒) มีลักษณะของสถานพยาบาลสัตว์และลักษณะการให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖

(๓) มีเครื่องมือ เครื่องใช้ ยา และเวชภัณฑ์ที่จำเป็นประจำสถานพยาบาลสัตว์นั้นอย่างเพียงพอตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(๔) มีผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์สำหรับสถานพยาบาลสัตว์ตามสาขา ชั้น และจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(๕) มีชื่อสถานพยาบาลสัตว์ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ ผู้รับอนุญาตต้องแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้ ไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานพยาบาลสัตว์นั้น

(๑) ชื่อสถานพยาบาลสัตว์

(๒) ชื่อและรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ในสถานพยาบาลสัตว์

(๓) รายการอัตราค่ารักษาพยาบาลและค่าบริการ

ลักษณะและรายละเอียดตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๑/๑ และมาตรา ๒๑/๒ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓

“มาตรา ๒๑/๑ ผู้รับอนุญาตผู้ใดประสงค์จะโอนใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘ ให้ผู้รับอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือต่อผู้อนุญาตและให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต

การโอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๑/๒ ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตายและทายาทหรือผู้ที่ได้รับความยินยอมจากทายาท
แสดงความจำนงต่อผู้อนุญาตภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับอนุญาตตาย เพื่อขอประกอบกิจการที่ผู้ตาย
ได้รับอนุญาตนั้นต่อไป เมื่อผู้อนุญาตตรวจสอบแล้วว่าบุคคลนั้นมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม
ตามมาตรา ๘ ให้ผู้แสดงความจำนงนั้นประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าใบอนุญาตนั้นสิ้นอายุ ในกรณีเช่นนี้
ให้ถือว่าผู้แสดงความจำนงเป็นผู้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ นับแต่วันที่ผู้รับอนุญาตตาย

การแสดงความจำนงตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓
และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๑๓ ให้สถานพยาบาลสัตว์ซึ่งดำเนินการโดยกระทรวง ทบวง กรม องค์การปกครอง
ส่วนท้องถิ่น สถาบันการศึกษาของรัฐ หน่วยงานอื่นของรัฐ สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลสัตว์อื่น
ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนด ที่ได้เปิดดำเนินการอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ดำเนินการให้เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดภายในหนึ่งปี

มาตรา ๑๔ บรรดากฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์
พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพิกถอนที่ขัด
หรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง หรือประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี
นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลที่ไม่อาจ
ดำเนินการได้ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา ๑๕ ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ
สถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ให้ผู้อนุญาตพิจารณากำหนดลักษณะ
การให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์ได้เท่าที่จำเป็น

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่ไม่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน	ฉบับละ	๓,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน		
(ก) จำนวนไม่เกิน ๑๐ ที่	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(ข) จำนวนเกิน ๑๐ ที่	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(๓) ค่าต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่ไม่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน ให้เทียบเท่ากับอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ตาม (๑)		
(๔) ค่าต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน ให้เทียบเท่ากับอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ตาม (๒)		
(๕) ใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่ไม่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน	ฉบับละ	๒,๐๐๐ บาท
(๖) ใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ ประเภทที่มีที่พักระหว่างป่วยไว้ค้างคืน	ฉบับละ	๔,๐๐๐ บาท
(๗) ค่าต่ออายุใบอนุญาตให้ดำเนินการ สถานพยาบาลสัตว์ประเภทที่ไม่มีที่พักระหว่าง ป่วยไว้ค้างคืน ให้เทียบเท่ากับอัตรา ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตาม (๕)		
(๘) ค่าต่ออายุใบอนุญาตให้ดำเนินการ สถานพยาบาลสัตว์ประเภทที่มีที่พักระหว่าง ป่วยไว้ค้างคืน ให้เทียบเท่ากับอัตรา ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตาม (๖)		
(๙) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ไม่ใช่บังคับกับสถานพยาบาลสัตว์ของราชการ องค์การของรัฐ สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลสัตว์อื่น ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนด จึงทำให้มีมาตรฐานแตกต่างจากสถานพยาบาลสัตว์ของเอกชน ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการควบคุมสถานพยาบาลสัตว์ทั้งสองประเภทให้มีมาตรฐานเดียวกัน สมควรแก้ไขกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์ โดยให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขสำหรับสถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับการยกเว้นดังกล่าวด้วย ประกอบกับสมควรกำหนดขั้นตอนในการขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ให้ต้องเสนอขออนุมัติแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ก่อนขอรับใบอนุญาต และเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับการโอนใบอนุญาต และการแสดงความจำนงเพื่อขอประกอบกิจการต่อไปในกรณีที่ได้รับอนุญาตตาย รวมทั้งปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ
พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๗

ความเป็นมา

เนื่องจากพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๔ ไม่ให้ใช้บังคับกับสถานพยาบาลสัตว์ของส่วนราชการ และมาตรา ๘ (๒) กำหนดให้ “ผู้อนุญาตจะออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ได้ต่อเมื่อปรากฏว่าผู้อนุญาตมีสถานพยาบาลสัตว์ตามลักษณะที่กำหนดในกฎกระทรวง” ผู้อนุญาตจึงต้องก่อสร้างสถานพยาบาลสัตว์ไว้ก่อน ส่งผลให้สถานพยาบาลสัตว์บางแห่งมีสถานที่ที่ไม่เหมาะสมแก่การจัดตั้งเป็นสถานพยาบาลสัตว์ ทำให้ผู้ขอรับใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงสถานที่มากขึ้น และในปัจจุบันมีการโอนกิจการสถานพยาบาลสัตว์มากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการโอนสิทธิโดยผู้รับอนุญาตเองหรือโอนโดยทางมรดกให้แก่บุคคลผู้มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ มีอัตราไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงควรกำหนดให้กฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์บังคับใช้กับสถานพยาบาลสัตว์ของส่วนราชการด้วย เพื่อประโยชน์ในการควบคุมสถานพยาบาลสัตว์ให้มีมาตรฐาน และอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายอย่างเดียวกัน และกำหนดให้ผู้ประกอบการสถานพยาบาลสัตว์ต้องยื่นคำขออนุมัติแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ก่อน เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว จึงมายื่นขออนุญาตจัดตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ เพื่อเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างสถานพยาบาลสัตว์ และเพิ่มมาตรการในการโอนกิจการสถานพยาบาลสัตว์ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้รับอนุญาตและทายาทหรือผู้รับมรดกของผู้รับอนุญาตที่มีความประสงค์จะรับโอนใบอนุญาตต่อจากผู้รับอนุญาต และแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นพระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งเป็นฉบับแรกของเรื่องนี้

และต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องนี้อีกจำนวน ๑ ฉบับ ดังนั้น พระราชบัญญัติเรื่องนี้ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีจำนวน ๒ ฉบับ ดังต่อไปนี้

๑. พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๗ ตอนที่ ๒๑๔ วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๓๓ หน้า ๑

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๓๓ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เหตุผลในการประกาศใช้

เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีการจัดตั้งและดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์มากขึ้น และมีการโฆษณาที่อาจทำให้ประชาชนหลงเข้าใจผิดว่าสถานพยาบาลสัตว์นั้น มีสัตวแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ ทั้งในทางอายุรกรรม ศัลยกรรม และสูติกรรม ตลอดจนการฉีดวัคซีนป้องกันโรคสัตว์ต่าง ๆ โดยใช้ชื่อว่าสัตวแพทย์คลินิก คลินิกรักษาสัตว์ หรือโรงพยาบาลสัตว์ ทั้ง ๆ ที่สถานที่นั้นไม่มีสัตวแพทย์ปริญญาประจำสถานพยาบาลสัตว์เหล่านั้น หรือจัดให้มีผู้ที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบการบำบัดโรคสัตว์เป็นผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์จนเป็นเหตุให้เจ้าของสัตว์หลงเชื่อในคำชักชวนโฆษณาอันไม่เป็นความจริง นอกจากนั้นสถานที่ดังกล่าวบางแห่ง

ไม่เหมาะสมที่จะตั้งเป็นสถานพยาบาลสัตว์ เนื่องจากโรคสัตว์บางชนิดสามารถติดต่อถึงคนได้ อันเป็นอันตรายต่อเจ้าของสัตว์และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับสัตว์ที่ป่วยทำให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของสัตว์ และสถานพยาบาลสัตว์ก็ไม่ถูกสุขลักษณะและขาดผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ สมควรที่จะควบคุมการจัดตั้งและการดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๕ หมวด มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๕๒ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

กำหนดคำนิยามไว้ในมาตรา ๓ ได้แก่ คำว่า สัตว์ป่วย ที่พักสัตว์ป่วย เจ้าของสัตว์ ผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้อนุญาต อธิบดีและรัฐมนตรี

หมวด ๑ การจัดตั้งและการดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์

กำหนดสถานพยาบาลสัตว์ มี ๒ ประเภท คือ สถานพยาบาลสัตว์ที่รับสัตว์ป่วยไว้ค้างคืนและสถานพยาบาลสัตว์ที่ไม่รับสัตว์ป่วยไว้ค้างคืน ซึ่งในการประกอบกิจการสถานพยาบาลนั้น การขออนุญาตและการอนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงและมีความสมบูรณ์และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่บัญญัติในมาตรา ๘ (๑)-(๕)

กำหนดให้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานพยาบาล มีอายุใช้ได้ ๓ ปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๒ การควบคุมสถานพยาบาลสัตว์

กำหนดให้ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์มีป้ายชื่อสถานพยาบาลสัตว์ ใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ชัดเจน ในสถานพยาบาลห้ามโฆษณา ประกาศชักชวน ให้นำสัตว์ป่วยมารักษาในสถานพยาบาลเกินความเป็นจริง และห้ามดัดแปลงต่อเติมก่อสร้างสถานพยาบาลสัตว์ขึ้นใหม่

กำหนดให้การเปลี่ยนชื่อสถานพยาบาลสัตว์และเปลี่ยนตัวผู้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์นั้นต้องได้รับอนุญาตและหากจะเลิกกิจการสถานพยาบาลสัตว์ต้องแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทำรายงานส่งให้ผู้อนุญาตภายใน ๑๕ วัน

กำหนดให้ผู้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ต้องมีเครื่องมือ เครื่องใช้ ยา เวชภัณฑ์ พร้อมดูแลความสะอาด ระเบียบร้อยและปลอดภัยแก่ผู้นำสัตว์มาใช้บริการ ต้องจัดทำสถิติ ทะเบียนประวัติเกี่ยวกับการบำบัดโรคสัตว์ที่มารักษาในสถานพยาบาลสัตว์พร้อมเก็บรักษาไว้ ๒ ปี ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด ๓ พนักงานเจ้าหน้าที่

กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติ เช่น เข้าไปตรวจและควบคุมต้องมีหนังสือ ยึด आयัดเอกสาร เป็นต้น ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้ผู้อนุญาต และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๔ การปิดสถานพยาบาลสัตว์และการเพิกถอนใบอนุญาต

การปิดสถานพยาบาลสัตว์ ในกรณีที่มีผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อนุญาต ซึ่งผู้อนุญาตมีอำนาจออกคำสั่งปิดสถานพยาบาลสัตว์ และการเพิกถอนใบอนุญาต ในกรณีที่มีผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการขาดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งผู้อนุญาตเห็นว่าเป็นการร้ายแรงมีผลกระทบต่อการรักษาพยาบาลสัตว์ หากผู้ประกอบการสถานพยาบาลใดถูกเพิกถอนใบอนุญาตจะขอใบอนุญาตใหม่อีกกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๖ บทกำหนดโทษ บทเฉพาะกาล

พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดโทษทางอาญาต่อผู้กระทำการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓-๕๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

๒. พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๗ ก วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ หน้า ๑๔

วันเริ่มใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เหตุผลในการประกาศใช้

โดยที่ร่างพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ไม่ใช่บังคับกับสถานพยาบาลสัตว์ของราชการ องค์การของรัฐ สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลสัตว์อื่น ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนดจึงทำให้มีมาตรฐานแตกต่างจากสถานพยาบาลสัตว์ของเอกชน ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการควบคุมสถานพยาบาลสัตว์ทั้งสองประเภทให้มีมาตรฐานเดียวกัน สมควรแก้ไขกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์ โดยให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขสำหรับสถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับการยกเว้นดังกล่าวด้วย ประกอบกับสมควรกำหนดขั้นตอนในการขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ ให้ต้องเสนอขออนุมัติแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ก่อนขอรับใบอนุญาตและเพิ่มเติมรายละเอียดเกี่ยวกับการโอนใบอนุญาตและการแสดงความจำนงเพื่อประกอบกิจการต่อในกรณีที่ได้รับอนุญาตตาย รวมทั้งปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๖ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “สถานพยาบาลสัตว์” และคำว่า “ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อให้สอดคล้องกับการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์

๒. แก้ไขคำว่า “ผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์” และคำว่า “ประกอบการบำบัดโรคสัตว์” ในพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ทุกแห่ง เพื่อให้สอดคล้องกับการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพการสัตวแพทย์

๓. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยกำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดให้สถานพยาบาลสัตว์ซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการและหน่วยงานอื่นของรัฐ ต้องมีลักษณะของสถานพยาบาลสัตว์และลักษณะการให้บริการ มีเครื่องมือ เครื่องใช้ ยาและเวชภัณฑ์ที่จำเป็น และมีจำนวนผู้ประกอบการสัตวแพทย์ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด

๔. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยเพิ่มเติมการกำหนดลักษณะการให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์ เพื่อให้สถานพยาบาลสัตว์แต่ละประเภทต้องจัดให้มีลักษณะการให้บริการที่เหมาะสมตามประเภทที่ขออนุญาต

๕. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยแยกเรื่องคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ขออนุญาต และเพิ่มเติมลักษณะต้องห้ามที่เดิมต้องไม่เคยได้รับโทษจำคุก

โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษเท่านั้น เป็นให้บุคคลที่ได้รับโทษจำคุกสามารถขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ได้ในกรณีที่พักโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

๖. เพิ่มเติมวิธีการขออนุญาตและการพิจารณาของผู้อนุญาต โดยเพิ่มมาตรา ๘/๑ และมาตรา ๘/๒ เพื่อกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต้องเสนอแผนงานการจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต่อผู้อนุญาตก่อน เมื่อแผนงานดังกล่าวได้รับอนุมัติแล้วจึงยื่นขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต่อไป และเพิ่มเติมให้การขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์ต้องมีชื่อสถานพยาบาลสัตว์ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดด้วย

๗. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ให้ผู้รับอนุญาตต้องแสดงรายการอัตราค่ารักษาพยาบาลและค่าบริการ

๘. เพิ่มเติมบทบัญญัติการโอนใบอนุญาตและการแสดงความจำนงเพื่อประกอบกิจการต่อในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตาย โดยเพิ่มมาตรา ๒๑/๑ และมาตรา ๒๑/๒ เพื่อให้การประกอบกิจการของสถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับอนุญาตสามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

๙. แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน

๑๐. กำหนดบทเฉพาะกาลให้สถานพยาบาลสัตว์ซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่ได้เปิดดำเนินการอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติที่ใช้บังคับ ดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดภายในหนึ่งปี

๑๑. กำหนดบทเฉพาะกาลให้กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ใช้อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติที่ใช้บังคับให้คงใช้บังคับได้ต่อไป จนกว่าจะมีกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวงกำหนดลักษณะการให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์ตามมาตรา ๖ วรรคสอง ให้ผู้อนุญาตพิจารณากำหนดลักษณะการให้บริการของสถานพยาบาลสัตว์ได้เท่าที่จำเป็น เพื่อใช้บังคับเป็นการชั่วคราวแก่การขออนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาลสัตว์และการต่ออนุญาตใบอนุญาตให้สามารถดำเนินการต่อไปได้

นางจรรุวรรณ ดวงวิชัย / จัดทำ

บรรณานุกรม

สำนักการประชุม สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา : ข้อมูลการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ **สารบบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ณ วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๘** [ข้อมูลออนไลน์] สืบค้นจาก : <http://www.senate.go.th/w3c/senate/main.php> [๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๘]

สำนักการประชุม สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา **การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ** [ข้อมูลออนไลน์] สืบค้นจาก : <http://www.senate.go.th/w3c/senate/> [๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๘]

ราชกิจจานุเบกษา (๒๕๕๗) : **คั่นหาราชกิจจานุเบกษา ประเภท ก เล่ม ๑๓๑ ชนิดพระราชบัญญัติ** [ข้อมูลออนไลน์] สืบค้นจาก : <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/RKJ/special/search.jsp> [๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๘]

ภาคผนวก

ข้อมูลการพิจารณาร่างกฎหมาย
และวันประกาศราชกิจจานุเบกษา ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗

ภาคผนวก ก : ข้อมูลการพิจารณาร่างกฎหมายและวันประกาศราชกิจจานุเบกษา ประจำปี พุทธศักราช ๒๕๕๗

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๑	พระราชบัญญัติกองอาสารักษาดินแดน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๗/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๗/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราโดยกรมการเต็มสภา และลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้นส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๗๙ ก	๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑
๒	พระราชบัญญัติการกลับไปใช้สิทธิในบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียดแปรญัตติภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้นส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๗๗ ก	๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗	๖
๓	พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ และส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ให้คณะกรรมการวิสามัญที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ</p>	๑๓๑	๘๓ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๐

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		<p>บัญญัติรายนต์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. พิจารณารายละเอียด แปรญัติติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน(ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>				
๔	พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ และส่งให้คณะกรรมการการคมนาคมพิจารณาละเอียด แปรญัติติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการการคมนาคมพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๓/๒๕๕๗ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการคมนาคม จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๘๗ ก	๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๓๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๕	พระราชบัญญัติการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ</p>	๑๓๑	๘๓ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑
๖	พระราชบัญญัติการถวายความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ พุธที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับ</p>	๑๓๑	๗๗ ก	๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗	๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		มาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๗				
๗	พระราชบัญญัติการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๕ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๘๒ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑
๘	พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๕ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับ</p>	๑๓๑	๗๗ ก	๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๔

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		มาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๗				
๙	พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๘) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตรา (โดยกรรมาธิการเต็มสภา) และลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๗๗ ก	๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๑
๑๐	พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๙) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๗ วันศุกร์ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจ การเงิน และการคลัง พิจารณารายละเอียดแปรญัตติภายใน ๓ วันและกำหนดเวลาพิจารณา ๑๕ วัน (ครบกำหนด ๑๕ วัน วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๗/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การเงิน และการคลัง จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘</p>	๑๓๑	๘๗ ก	๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		<p>พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การเงิน และการคลัง และผลการดำเนินการตามข้อสังเกตที่กระทรวงการคลัง เสนอเมื่อวันที่ ๒๐ เม.ย. ๕๘</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๓๒/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๔ มิ.ย. ๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตาม ข้อสังเกตของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การเงิน และการคลัง</p>				
๑๑	พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดพิทักษ์อัตรา ศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และส่งให้ คณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๗๙ ก	๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๗	๑๑
๑๒	พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ วันจันทร์ที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้ง คณะกรรมการการวิสามัญ จำนวน ๕๐ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติ ภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๖๙ ก	๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗	๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		<p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๙/๒๕๕๗ วันอังคารที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและมีมติเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๓/๒๕๕๗ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมมีมติรับทราบรายงานผลการดำเนินการของสภาผู้แทนราษฎรตามข้อสังเกตของคณะกรรมการการ</p>				
๑๓	พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญและผลการดำเนินการตามข้อสังเกตที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเสนอ เมื่อวันที่ ๑๐</p>	๑๓๑	๘๙ ก	๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		<p>กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๘ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสั่งเกิดของคณะกรรมการวิสามัญ</p>				
๑๔	พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๗ พุธที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ และส่งให้คณะกรรมการวิสามัญที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ..) พ.ศ. พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วันและกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสั่งเกิดของคณะกรรมการฯ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสั่งเกิดของคณะกรรมการวิสามัญ และผลการดำเนินการตามข้อสั่งเกิดที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเสนอ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๘ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบ ผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสั่งเกิดของคณะกรรมการวิสามัญ</p>	๑๓๑	๘๙ ก	๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๔

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๑๕	พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี พิจารณาคดี ปกครอง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๗ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และ กำหนดเวลาพิจารณา ๖๐ วัน (ครบกำหนด ๖๐ วัน วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๗๙ ก	๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๔
๑๖	พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการ จัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๓/๒๕๕๗ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตรา และลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี</p>	๑๓๑	๘๗ ก	๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๔

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญและ ผลการดำเนินการตามข้อสังเกตที่กระทรวงเกษตรฯ เสนอ เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๑๗/ ๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มี.ค. ๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบผลการดำเนินการ ของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ				
๑๗	พระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติ แห่งชาติ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้ง คณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗) วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้ เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับ มาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควร ประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ วิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบรายงานผลการดำเนินการของ คณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ	๑๓๑	๘๒ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๐

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๑๘	พระราชบัญญัติรณนต (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณาภายใน ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบรายงานผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ</p>	๑๓๑	๘๓ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๕
๑๙	พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๕/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ และส่งให้คณะกรรมการวิสามัญที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. พิจารณารายละเอียด แปรญัติภายใน ๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๘๙ ก	๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗				
๒๐	พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางพิเศษสายเชื่อมระหว่างถนนวงแหวนอุตสาหกรรมกับทางพิเศษสายบางพลี - สุขสวัสดิ์ ในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณาภายใน ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้วได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๒/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบรายงานผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ</p>	๑๓๑	๘๒ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๓
๒๑	พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน</p>	๑๓๑	๗๙ ก	๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๕

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		<p>๗ วัน</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ และผลการดำเนินการตามข้อสังเกตที่กระทรวงการคลังเสนอเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๘</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕/๒๕๕๘ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบรายงานผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการการวิสามัญ</p>				
๒๒	พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คนพิจารณารายละเอียด แปรญัติภายใน ๗ วันและกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๒/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๗</p>	๑๓๑	๘๒ ก	๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๒๖

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
		พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗				
๒๓	พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๓/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ และ ส่งให้คณะกรรมการวิสามัญที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการค้างาช้าง พ.ศ. พิจารณารายละเอียด โดยกำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วันและกำหนดเวลาพิจารณาภายใน ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗) ซึ่งในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมมีมติให้คณะกรรมการวิสามัญขยายเวลาพิจารณาออกไปอีก ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ – ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๗ ศ. วันศุกร์ที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๘๙ ก	๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๔

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๒๔	พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๗ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัติติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๙/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>การพิจารณาทบทวนร่าง ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๓๒ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๗ วันพฤหัสบดีที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมเห็นชอบด้วยที่จะให้นำร่างพระราชบัญญัตินี้กลับมาทบทวนอีกครั้ง ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๓๒ โดยมีมติให้เพิ่มบทบัญญัติมาตรา ๑๙/๑ “ให้เพิ่มบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้เป็นบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕” และลงมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติฯ ไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p>	๑๓๑	๘๗ ก	๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๙

ลำดับ ที่	ชื่อกฎหมาย	การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ราชกิจจานุเบกษา			
			เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ	หน้า
๒๕	พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๗	<p>วาระที่ ๑ รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฯ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๕/๒๕๕๗ วันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ และตั้งคณะกรรมการธิการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คน พิจารณารายละเอียด แปรญัตติภายใน ๗ วัน และกำหนดเวลาพิจารณา ๓๐ วัน (ครบกำหนด ๓๐ วัน วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗)</p> <p>วาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ เมื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ได้เสนอรายงานต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๓/๒๕๕๗ เป็นพิเศษ วันพุธที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณารายละเอียดในวาระที่ ๒ เรียงตามลำดับมาตราและลงมติในวาระที่ ๓ เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติฯ โดยเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายและเห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ จากนั้น ส่งร่างพระราชบัญญัติไปยังนายกรัฐมนตรี เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗</p> <p>คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ และผลการดำเนินการตามข้อสังเกตที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๗</p> <p>ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๒๘/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ที่ประชุมมีมติรับทราบผลการดำเนินการของคณะรัฐมนตรีตามข้อสังเกตของคณะกรรมการวิสามัญ</p>	๑๓๑	๘๗ ก	๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๔